

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

NY NÅD FÖR ETT NYTT ÅR.

Stundom ser man ett meddelande om att något inträffat »i nådens år» 1934 eller vilket år det nu månne vara. Det kan sättas ifråga, huruvida den som använder ett sådant uttryck, är medveten om dess verkliga betydelse och låter denna komma till gällande kraft i sin tanke. Uttrycket har dock åtskilligt att säga oss. Det utgör en återklang av ordet i Joh. 1: 17. »Genom Moses blev lagen given, men nåden och sanningen hava kommit genom Jesus Kristus.» Det ord, som här återgivits med »hava kommit», betyder på grundspråket egentligen: »blivit till», »skapats», »utdanats», »fått gestalt», och hela satsen vill sålunda säga oss, att Jesus Kristus är det samlade uttrycket för Guds nåd.

Därför äro i själva verket uttrycken »år 1934 eller 1935 efter Kristi födelse» och »nådens år 1934 eller 1935» liktydiga. Då Jesus Kristus föddes, blev Guds nåd uppenbar i sin fullhet, och sedan dess har varje år varit ett

nådens år. Och nåd behöva vi — nåd, som fostrar för himmelriket opp, nåd som livar vår tro och hopp, nåd som tröstar och gläder. Vi behöva syndaförlåtelsens nåd för det år som ligger bakom oss med allt vad det gömmer av fel och brist och försummelse. Vi behöva tröstens och uppmuntrans nåd, då vi känna vår egen svaghet och otillräcklighet. Vi behöva trons och kärlekens nåd, då vi ställas inför det nya årets uppgifter och prövningar. Vi behöva uthållighetens nåd i bönen och missionstjänsten. Med alla dessa våra behov få vi gå till honom, om vilken psalmsångaren sjunger:

»O Jesu Krist, du nådens brunn,
Du livets rena källa,
En bön, som går av hjärtats grund,
Låt, Herre för dig gälla!
Din stora nåd, ditt ljuva namn
Mig locka till din öppna famn
Min nöd för dig att ställa.»

en psalmvers som är mig kär sedan den tid, då jag söndagligen hörde den läsas från predikstolen av min konfirmationslärare, pastor Gustaf Beskow, Blasieholmskyrkans grundläggare.

Och nu, då vi stå vid övergången från 1934 till 1935, låtom oss följa den maning som Paulus riktade till sin yngre vän Timoteus: »Så bliv nu, min

son, allt starkare i den nåd som är i Kristus Jesus» (2 Tim. 2: 1). Det kristna livet känner intet stillastående. Det måste röra sig framåt och uppåt. Dess innehåll är oändligt rikt. För oss gäller det att tillägna oss och i handling omsätta dess skatter av nåd och kraft, att bliva allt starkare i den nåd som är i Kristus Jesus.

Karl Fries.

VID ÅRSSKIFTET.

Då Jakob, »Guds och Jesu Kristi tjänare», skulle giva en sammanfattning av vad Gud varit och gjort för honom, gör han det med dessa ord: »Faren icke vilse, mina älskade bröder. Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader, hos vilken ingen förändring äger rum och ingen växling av ljus och mörker.» Guds fostran och ledning med oss har alltid till syftemål att lära oss förstå, att allt hans handlande med oss blir till idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker. Och vi påminnas ständigt därom, att hos Gud är ingen växling. Han är densamme i sin trofasta kärlek och bär alltid samma omsorg om sina barn och om sina händers verk.

Då vi vid övergången till det nya året tänka tillbaka på det gångna årets erfarenheter och stå undrande vad det nya kan bära i sitt sköte, då är det tryggt och välsignat att få vandra i samma ljus som Herrens apostel.

Stanna vi med våra tankar vid kära vänner i hemlandet, strålar här emot oss ett sådant ljuvligt ljus av trofast

kärlek att det varit och är för oss en bärande kraft under såväl mörka som ljusa stunder. Vi ha så starkt känt värdet av uthållig förbön från missionsvännernas sida och varje gång vi fått mottaga de dyrbara offergåvorna har det varit heliga stunder. Det är heliga stunder, då över och genom det timliga himmelska strålar bryta fram. De heligas gemenskap får då en sällsam förklaring. Och har än under det gångna året trons stilla förtröstan haft sina provningstider, så har ock Herrens nådefulla hjälp kommit i rätt tid »genom Eder förbön och Jesu Kristi Andes hjälp». Vi vilja alltid tacka Herren för våra Vänners bistånd och detta icke minst nu, då vi stå vid en ny milstolpe på vår väg.

För den unga skara, som växer i antal och i hängiven kärlek, ha vi stor anledning att offra lovets offer. Vi ha från deras led redan fått mottaga en mycket värdefull förstärkning i vår mission, och tecken tyda på, att vi kunna få vänta ännu mera. Detta är av mycket stor betydelse i denna tid,

(Forts. på sid. 4.)

De vise männens pilgrimsfärd.

Det var strålande ljus, det var klingande sång
I himmelens höga sal:
En sammanringning till kyrkogång
I jordens skumma dal.

Den kallade heliga konungar tre
Från fjärran Österland
Den nyfödde Judarnes konung att se;
En vandring i öknens sand.

Det var farofylld väg och en mödosam,
Och den gick över öde hed.
Bland mång slingrande stig, så villosam,
Deras tåg i dunklet skred.

Men i fiendeland och i stormens brus
Och med glupande ulv i försåt
Som en skyddsmur dem gärdade stjärnans ljus
Och ledde dem säkert framåt.

Den himmelska strålgans dem ledde till slut
Till krubban i Davids stad,
Som slaren skådat och tecknat förut
På den heliga bokens blad.

Och de bringade skänk och de böjde sitt knä
I tillbedjan vid barnets fot.
I låga stallet bland får och få
Deras hyllning tog Sonen emot.

De kommo med släkternas gömda skatt,
Med helgedomens gärd.
Den stunden bröt ljus in i släktets natt,
Och mänskan fick mål för sin färd.

Och ej blott till krubban, men vägen hem
Dem ledde Guds Helge And.
Men en annan väg han ledde dem
Och till ett bättre land.

*

Även oss för, Du Härold! till Konungen,
Och med oss uti Stjärnans ljus
Bringa Österns söner på vandringen
Hem till allas vår Faders hus!

C. F. B

(Forts. från sid. 2.)

då mer än under någon föregående tid Herren synes hasta med sitt verk.

Att så är fallet giva meddelandena från fältet ständigt påminnelse om. Den allvarliga inre och yttre kris, vari sinnena i Kina försatts, gör det nödvändigt att med all kraft påskynda evangelii förkunnelse. Nu är den behagliga tiden. Snart kan ett omslag äga rum. Dörrarne, som nu stå vidöppna, kunna stängas. Och vi ha en motståndare, som ingenting hellre åstundar än att göra Guds verk om intet.

Vidare är det icke mindre uppenbart att det gäller att köpa tiden i fråga om de infödda kristnas fostran. Dessa visa nu som aldrig förr en iver att gå framåt i kunskap och i det inre livets utveckling. Men fienden är också mer än vanligt verksam att »främja villfarelsens listiga anslag». Detta gör vår uppgift inom den hednakristna församlingen synnerligen krävande. Vi minnas huru aposteln betygar i sitt brev till kolosserna: »Vi förmana var människa och undervisa var människa med all vishet för att kunna ställa fram var människa såsom fullkomlig i Kristus. Och för det målet arbetar och kämpar jag i enlighet med hans kraft som mäktigt verkar i mig.»

Vi böra också säga ett ord angående missionens ekonomi. Genom vår Guds barmhärtighet ha vi fått sluta året utan skuld. Men det har behagat Herren att gång på gång pröva tron genom att endast fylla de nödvändigaste behoven och detta så att vi ej som vanligt kunnat sända ut medlen

kvartalsvis utan endast månad för månad. För våra infödda medhjälpare har det även varit en prövande tid. Vi vore så tacksamma om vi i dessa hänseenden finge räkna med våra Vänners förböner. Vi ha ständigt tillträde till nådens tron och vi få i all ödmjukhet under åkallan, bön och med tacksägelse hålla till där.

Det är en tröst för oss att vi få ingå i det nya året med den förvissningen att Herren av nåd vill förlåta all synd all försummelse och brist i det förflutna, och att han vill hjälpa oss att vandra hans viljas väg och så förhärliga hans välsignade namn den tid han ännu beskär oss. För allt stöd och hjälp som gives oss i detta syfte vilja vi av hjärtat tacka.

Erik Folke.

FRÅN

 REDAKTION OCH EXPEDITION

Ett gott nytt år,

av Gud rikligen välsignat, tillönskas hjärtligt alla läsare av Missionstidningen Sinims Land!

Bönemötena för S. M. K.

Tisdagsbönemötena för S. M. K. i *Betsdakyrkan, Floragatan 8*, börjar v. G. åter *tisdagen den 15 jan. kl. 7 e. m.*

De bönemöten, som brukas anordnas varannan fredag på *S. M. K:s exp.*, påbörjas åter *fredagen den 18 jan. kl. 2 e. m.*

Låt oss alla, så många som det kunna, troget samlas till förbön. Och de, som ej kunna komma med på bönemötena, må de dock få nåd till att bedja. Böneämnena äro så många, både med tanke på fältet och med tanke på hemlandet. Missionärer såväl som hemarbetare behöva förbön och även de kinesiska kristna, särskilt de som stå i ledareställning. Missionens stora be-

hov av medel och personliga krafter behöva ock ihågkommas i bön, och all vår bön få vi göra med tacksägelse.

Ett tack till förebedjande vänner.

I samband med vad som sagts härövan vilja vi till alla våra förebedjande vänner giva uttryck för vår djupt kända tacksamhet. Vi tänka med stor tacksamhet på bönekretsarna, som på olika platser samlas till bön för Svenska Missionen i Kina och dess arbete, och detsamma gäller de många ensamma med Herren förtrogna vännerna, som för vår skull frambära böner och tacksägelse. Mottagen alla ett varmt och uppriktigt tack! Och må Herren alltfört över oss utgjula nåds och böns ande. Endast så kunna vi hava framgång och vinna seger.

Kinalänkarna i Stockholm.

Kinalänkarnas symöte i Stockholm anordnas för första gången på det nya året v. G. på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, torsdagen den 17 jan. kl. 7 e. m. Välkomna!

Månadsmöte.

Fredagen den 8 febr. kl. 7 e. m. anordnas v. G. ett s. k. månadsmöte, på K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35 (ingång från Snickaregatan), Stockholm. Efter egentliga mötet anordnas servering mot vanlig avgift. Varmt välkomna!

Missionstidningen Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Missionstidningen Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Prenumeration kan såsom synes av prenumerationsanmälan verkställas både på postkontoren och på vår expedition. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumerationen verkställs på vår expedition. Vi vore därför särskilt tacksamma, om detta sätt att prenumerera användes. Prenume-

rantsamlare behöver ej därför nödvändigt ha besvär med att utdela tidningen. De kunna nämligen till oss insända en lista på prenumeranterna med deras fullständiga adresser, och i så fall sända vi sedan tidningen i utgivarekorsband direkt till varje prenumerant. *Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.*

Samtidigt som vi fästa uppmärksamheten härvid, ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Missions-tidningen Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Till våra prenumeranter.

Enligt gammal praxis fortsätta vi även efter årsskiftet att expediera Missionstidningen Sinims Land till prenumeranter vilka förut rekvirerat tidningen genom vår Exp., och som *ej meddelat, att de ej längre önska den.* Till sådana prenumeranter kommer alltså så småningom räkning för obetalda prenumerationsavgifter, om ej sådana dessförinnan insändas.

Vi hoppas, att alla våra gamla prenumeranter kvarstå, men skulle någon vara förhindrad fortsätta prenumerationen äro vi tacksamma för meddelande därom, emedan tidningens ekonomi ej tillåter ut-sändande av gratisexemplar.

Ett budskap från de engelska missionssällskapens konferens.

Den konferens, som hölls i Swanwick 13—16 juni av deltagare från flertalet missions-sällskap i Storbrittanien och Irland, behandlade ingående det närvarande missionsläget, och man beslöt att i särskild skrivelse till de anslutna missionssällskapen meddela de slutsatser, till vilka man på grund av gjorda erfarenheter kommit.

Denna skrivelse innehåller i huvudsak följande:

Först framhålles med skärpa, att vi aldrig förr haft så rika tillfällen till missionsarbete som just nu, och att detta gäller alla missionsfält. Därför kommer Guds kallelse till hans församling nu allvarligare än någonsin. Vidare fästes uppmärksamhet därpå, att bevisen på ett gudomligt ingripande i verksamheten i närvarande tid ha blivit överväldigande, likaså att den förtroliga samverkan mellan missionsorganisationerna, som numera kommit till stånd, har fått bliva till ett kraftigt vittnesbörd för hela den kristna kyrkan. Slutligen inskärpes behovet av förnyad rening och helgelse i hemförsamlingen, för att den skall kunna fylla sin uppgift.

Det kan visserligen synas som om dessa påpekanden ej innehålla något nytt, men de äro därför ej mindre beaktansvärda.

1. Sådana krafter framträda nu och söka göra sig gällande i världen som i hög grad ökar kyrkans ansvar för själarna. Det växande begäret hos statsmakterna att reglera det mänskliga livet i alla detaljer utgör en ohöjld utmaning till den kristna tron. Det kan nämligen aldrig ges någon kompromiss mellan den åskådningen, att människan existerar blott för statens syften och därför måste helt underordna sig denna såsom dess verktyg, och den åskådning, som i människan ser en odödlig varelse kallad att förhårliga Gud, sin skapare och återlösare. De moderna materialistiska och nationalistiska strömningarna i Europa och Asien framkalla en situation, som slutligen leder till, att den kristna kyrkan blir det enda stora bestående vittnet om sanningen rörande människans väsende och uppgift ävensom det förnämsta bålverket för medborgerlig frihet.

2. För det andra kände man under granskningen av gjorda erfarenheter i missionsarbetet att evangeliets framgångar i denna tid i den icke-kristna världen utgör ett övertygande bevis för det kristna budskapets sanning och den Helige Andes kraft. Vi behöva ej göra oss skyldiga till någon överskattning av de unga oerfarna bednarsförsamlingarnas framsteg eller vara

blinda för den slöhet och likgiltighet, som man finner överallt, för att inse, att — för att taga ett exempel — en sådan rörelse, som nu pågår bland Sydindiens kastfolk och som kommit till stånd genom kastlösa kristnas vittnesbörd, utgör en märklig uppenbarelse av den Helige Andes verkan. I den mångfald av fakta missionärernas arbete förete äger kyrkan ett kraftigt försvar för den kristna trons sanning.

Många säga: Men ha vi något så väsentligt gagn av missionen? Finnes ej även härhemma sådana som bära vittne om Guds makt? Varför skola vi gå till missionsfälten för att hämta vittnesbörd därifrån? Härtill kunna vi svara: Förstode vi bättre värdet av kyrkans tillväxt i yttre omfattning och av att hennes inre enhet stärkes; insåge vi vilken härlighet en rik inre enhet besitter, skulle vi helt visst gilla och även göra stora offer för att främja missionsarbetet. Nu få många missionsällskap göra den nedslående erfarenheten att t. o. m. bland de aktiva medlemmarna i församlingarna härhemma endast ett fåtal ägna omtanke, medel och bön för missionen. Vi äro övertygade därom, att om missionens stora betydelse och dess trängande behov framvisades, och om exempel på vad den utträttat bland ickekristna folk rikligare gäves, skulle många som hittills ställt sig oförstående bliva verkliga missionsvänner.

3. Missionen har haft till frukt en innerlig gemenskap mellan kristna av olika bekännelser. Många kristna i hemlandet äro fullkomligt okunniga om den omfattning denna gemenskap redan fått på missionsfältet. Utan att uppgiva något av den egenart varje särskild kyrka har, har man kunnat samverka i evangelisationsarbetet, i skolverksamheten och andra arbetsgrenar. Intresset för de kristnas enande har blivit mycket större på missionsfältet än i hemländerna. I själva verket är det vår egen tröghet och självförnöjdhet, som hindrar oss ifrån att gemensamt gå till vår uppgift i likhet med kyrkorna i Asien och Afrika. Låt oss som missionsällskap

mana alla hemlandets kyrkor att besinna detta.

4. Slutligen hava vi medlemmar av denna konferens en djup känsla av den allvarliga fara, som hotar, därest vi ej gå till dessa uppgifter, som äro outförbara med blott mänsklig makt, med andens fulla uppriktighet. Vi ha kommit till insikt om, att vi av de unga församlingarna på missionsfältet vänta en högre grad av evangeliskt nit, än vi själva besitta. Vi ha ställt sådana krav på våra missionärskandidater, som vi aldrig tillämpa på oss själva.

Under de mer än 20 år denna konferens årligen sammankommit, har den aldrig kraftigare känt behovet av andligt verklighetssinne, botfärdighet, hängivenhet och lydnad än under detta års sammanträden. Konferensen vill till missionssällskapen och genom dem till hela den kristna kyrkan rikta en maning att upptaga den kinesiska kyrkans valspråk: Herre förnya din kyrka och börja med mig.

(Efter International Review of Missions.)

Margit Erikssons hemförlovning.

Loyang den 18 november 1934.

(Utdrag ur privat brev.)

Telegrafen har redan bringat Er den tunga underrättelsen, att Margit Eriksson fått gå hem till högre tjänst. Det var min förmån att få vara hos henne de sista 14 dagarna av hennes liv. Det var en förmån, ty jag såg Guds härlighet uppenbarad i en svag och lidande människa.

Margit sjuknade i dysenteri omkring den 20 september. Hon hade då endast varit i Shanhsien tre veckor, men redan börjat deltaga i söndagsskolarbetet. Dysenterien blev nog aldrig fullt hävd, ehuru hon var bättre ett par gånger. Så började oväntat våldsamma kräkningar. Miss Miles från Kaifeng kom till Shanhsien och gjorde, vad hon kunde. Till sist tog hon

henne med sig tillbaka till sjukhuset i Kaifeng. Margit kom dit den 23 oktober. De tre veckor, hon var på sjukhuset, fick hon den omsorgsfullaste vård. Läkarna gjorde allt, vad de kunde för henne.

Den 30 november blev jag kallad till Kaifeng. Det kom så oväntat. Ingen av oss anade, att det var något allvarligt. Jag fann Margit klen och svag, men glad och hurtig som vanligt. En förbättring syntes ha inträtt. Hon hade fått behålla litet köttextrakt, och på 36 timmar var det inga kräkningar. Men natten till torsdagen började de igen. Varken föda eller medicin fick hon behålla. Inte ens vatten tålde hon. Läkarna stodo maktlösa. Alla medel försöktes, men ingenting kunde stoppa kräkningarna. Dysenterien fortsatte hela tiden, och temperaturen höll sig omkring 39°. Först gissade läkarna på någon leversjukdom, men både lever och magsäck voro fullt friska. Likaså hjärta och lungor. Till sist blevo läkarna alltmera säkra på, att det onda var en inflammation i tarmarna. Det hade aldrig gått att operera. Livet uppehölls genom insprutningar. Första tiden fick hon vätska med salt och socker genom nål i bröstet. Insprutningen skedde droppvis och höll på hela dagen. Senare byttes detta ut mot insprutning i ven i armbågsvecket. Vad Margit fick lida genom dessa insprutningar och de talrika mindre injektioner, vilka brukade gå upp till tio per dygn. Och så de ständiga kräkningarna! Då Margit blev sämre, kom Maria Pettersson för att hjälpa till att vaka. Senare kom också Maria Nylin, som Margit särskilt önskat att få träffa.

Det var svårt att se henne lida. Men icke en gång hörde jag henne klagas. »Ska vi inte tacka Gud!» sade hon ofta. Hon mötte med ett soligt leende var och en, som kom in till henne, t. o. m. sköterskorna, vad de än kommo med. Det var för dem en glädje att gå in till henne. »Vi ha aldrig haft en tåligare patient», sade doktor McDonald. De tre veckorna på sjukhuset fingo bli till stor välsignelse för oss alla, som sågo henne.

Icke en gång tvivlade hon på att Guds vilja var den bästa. »Inte förstår jag var-

för Gud sänt denna sjukdom», sade hon en gång, »men jag oroar mig inte. Alla Herrens vägar äro nåd och trofasthet.» Hon var lugn och trygg i hans hand. Första tiden väntade hon icke annat, än att hon skulle bli frisk igen. Men så började hon förstå, att hon kanske icke skulle komma upp mera. Hennes förtröstan sviktade dock icke. Som ett barn vilade hon så lugnt och tryggt i Fadersfammen. Hon var fullkomligt undergiven Guds vilja, ja lycklig att gå, om han kallade. De sista dagarna yrade hon mycket. En natt frågade hon mig: »Vart skall jag flytta?» — »Hem», svarade jag. »Av nåd, bara av nåd», sade hon. En gång hördes hon bedja: »Gud, lägg mig djupt ned i stoftet vid ditt kors, att världen må se den Frälsare, jag äger!» Den bönen blev hörd. Både genom liv och död fick hon förhärliga honom. De sista dagarna längtade hon hem. »Dröjer det länge till?» frågade hon oss ibland.

På tisdagseftermiddagen, den 13 november, underrättades vi om att slutet kunde komma när som helst. Hon var nu mycket sämre, endast glimtvis medveten om livet runt omkring. Hon kände igen rösten. Den andra världen var så mycket mera verklig för henne. Hon levde så nära Jesu hjärta. Jag försökte säga henne något ord. »Herren Jesus älskar dig så mycket, att han snart vill taga dig hem till sig.» Jag hade på morgonen läst för henne Joh. 17: 20—26 och särskilt sagt något om vers 24. Då hon hörde, att det skulle ske snart, knäppte hon händerna och började tacka Herren för all hans godhet. För våra sinnen var det fördolt, men hon tyckte skåda underbara ting. »O, vad vackert!» sade hon. Hennes ansikte strålade, och ibland försökte hon sjunga, liksom ville hon stämma in i den sång, hennes ande uppfattade. Hon hörde änglasången. En gång sade hon: »Jag lyfter mina händer.» Jag började genast sjunga den, och hon försökte följa med de första stroferna. Efter en stund sade hon: »Till härlighetens land igen.» Även i den försökte hon stämma in. Ofta knäpptes händerna till bön, och vi hörde henne

bedja och tacka. »Vi få gå i beredda gärningar», sade hon. En annan gång sade hon: »Det är Herren, som kommer och hämtar mig.» Det var ingen fruktan, ingen sorg. Det var endast ljus och glädjekring hennes dödsbädd. Dödens udd var bruten. Det var inte dödens närvaro, vi kände. Vi förnummo det eviga livets seger över döden. Något av evighetens ljusa värld sänkte sig ned över oss.

Vid 1-tiden på natten blev Margit medvetslös. Hon låg alldeles lugn och stilla. Livet blev svagare. Klockan 5.20 var allt slut. Det var ingen kamp, endast ett stilla insomnande. Hon sov så lugnt, att jag inte kunde fatta, att hon redan hämtats hem.

På Allhelgonadagen läste jag för henne Upp. 7: 9—17. Första gången, jag talade med henne om att hon kanske skulle få flytta hem, talade vi just om att hon däruppe skulle få fortsätta att tjäna Herren Däruppe skall ingen synd längre hindra oss. Frigjorda skola vi få tjäna honom i fullkomlighet. »Först fick du tjäna Gud därhemma i Sverige, men så behövde han dig härute i Kina, och då kallade han dig hit ut. Nu behöver han dig däruppe, i den högre tjänsten', och då flyttar han dig hem.» Den tanken skänkte henne sådan glädje, och hennes ansikte strålade. Ofta ville hon sedan höra den femtonde versen. »Därföre stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel.»

På förmiddagen samlades vi kring hennes bår till bön och tacksägelse. Så sjöngo vi en psalmvers, som hon förut gärna velat höra:

»I himmelen, I himmelen, Där Herren Gud
själv bor,
Hur härlig bliver sällheten, Hur outsägligt stor!
Där ansikte mot ansikte Jag evigt, evigt
Gud får se,
Se Herren Sebaot.» — — —

Farbror Eriks brev fick hon första veckan, jag var hos henne. Jag läste det för henne, då hon inte orkade läsa själv. Vad hon blev glad över det! Då hon såg, att

hon aldrig skulle kunna skriva och tacka för det, bad hon mig göra det. Hon ville vi skulle framföra hennes sista hälsning till Farbror Erik och alla hennes vänner. Hon tänkte så på Er alla de sista dagarna. — Jag har så svårt att fatta, att Margit redan är hemma. Aldrig mer skall jag få mötas av hennes soliga leende. Det förhärskande är dock intrycket av ljus och seger kring hennes dödsbädd.

Varmaste hälsningar! Erik hälsar så varmt.

Tillgivna
Ingrid Malm.

En hälsning från Kina.

Av pastor *Fritz Peterson.*

Edra ungdomar skola se syner och edra gamla män skola hava drömmar. Apg. 2: 17.

Käre broder E. Folke.

Det är min stora förmån, att nu få sända en hälsning från den missionsmark, du i din ungdom såg såsom ditt av Gud anvisade missionsfält, och om vilken du ännu drömmer dina fagraste drömmar. Jag har fått gå i dina fotspår och se den välsignade skörd som spirar, där du ofta fick så under tårar. Jag har gått in genom den stadspört, genom vilken du en gång blev insläppt. Då kostade det många slag för den som då öppnade stadsporten. Nu fingo vi gå genom samma port och hälsades med en fridshälsning. Jag har bott i samma hus i vilket du och flera av dina medarbetare sedan bott. Det var för mig som att stå på ett heligt rum, helgat genom edra böner, vilka nu så härligt besvarats.

Hur har icke mitt hjärta värmts och vidgats, då jag sett och hört med vilken kärlek, tacksamhet och aktning ditt och dina medhjälparens namn nämnes. Missionsstationerna, dessa strålande ljushärdar i hedendomens mörker, äro minnesstoderna, vilka utmärka den väg du och dina banbrytande medhjälpare gått fram. Det alltjämt växande arbetet bland olika

åldrar genom fulltonig evangelisk förkunelse, skriftspridning, skolverksamhet, evangelistutbildning, bibelkurser, barnhemsverksamhet, sjukvård, opieasyler och enskild vägledande själavård visar på ett oförtydbart sätt huru på ett hängivet, troget och målmedvetet sätt ett yngre missionärssläkte känner sin kallelse och vårdar arvet från banbrytarefäderna. Även de skåda syner — syner som förverkliga fädernas djärvaste drömmar. Hur tacksam till Gud är jag ej att det förunnats mig den nåden att med egna ögon se allt detta.

Det var även min dröm att en gång få skåda detta.

Jag ville se våra kära missionärer i deras rätta miljö, i sin dagliga gärning. Jag ville höra dem tala det underliga språk, vars inlärande kostat dem så mycket arbete, bön och tårar. Jag ville stå med sänkt och avhöljt huvud vid deras gravar, vilka givit sitt liv i evangeliets tjänst. Jag ville se våra missionärer aktade och älskade av det folk för vars frälsning de vigt sitt liv. Jag ville se lur strålarna från Jesu Kristi kors förjagade mörkret över hednaland och kom en ny dag att gry. Jag ville se förstlingsfrukten av det all världen gällande Golgataoffret från vilket all sann missionskärlek har sitt ursprung, sin färg, och sin aldrig sinande kraftkälla. I rikaste mått har jag nu fått se allt detta på min färd. Jag har fått se Guds underbara gärningar i U. S. A., i Honolulu, på Söderhavsoarna, på Nya Zeeland, Australien, i Japan, på Korea, i Mongoliet och nu sedan flera månader tillbaka i Kina där jag besökt Sv. Alliansmissionens, Helgelseförbundets, Örebro Missionsförenings och Sv. Baptistmissionens fält samt gjort ett besök hos Sv. Pingstmissionen i Peiping. Nu senast har jag besökt Sv. Missionens i Kina fält i södra Shansi, östra Shensi och norra Houan. Jag har på detta fält fått predika på missionsstationerna Loyang, Hsinan, Tungkwan, Yungtsi, Yuncheng, Ishi, Hoyang, Tali och Pucheng.

Två gånger har jag fått resa över Gula floden. Nära 30 sv. mil har jag rest med kineskärra. En dylik saknar ju all tillstympelse till fjädrar, kullager och hjul

med gummiringar. Lyckligtvis har jag endast en natt nödgats stanna på ett kinesiskt s. k. vårdshus med skriande åsnor och grälände kineser till närmaste rumsgrannar. Men även på den natten följde en morgon. Allt det glädjande jag såg, hörde och kände under färden uppvägde tusenfalt resans små besvärligheter. Låt mig i all korthet få berätta därom och därmed ge en hälsning från detta våra förböners fält och de kära som där arbeta.

Mitt första besök gällde Loyang. Trots den tidiga morgontimmen mötte mig där

Broder Malm gjorde mig sällskap till Hsin-an där jag hade glädjen att träffa veteranmissionären, fröken Maria Petersson. Syster P. är icke blott min goda namne utan även västgöte. Här fick jag tala till en stor skara äldre och yngre barn med syster P. som tolk. Hur önskade jag ej att Kinamissionens goda och uppoffrande vänner, herrskapet Lindmarks, vilka till minne av en hemförlovad son, givit grundplåten till härvarande barnhem, hade fått se vad jag såg och fått höra vad jag fick höra om den stora välsignelse denna grundplåt till lilla

Ingrid och Erik Malms bröllop firades i samband med missionärskonferensen i juni 1934.

broder, pastor Engbäck vid järnvägsstationen och förde mig till sin station, där jag välkomnades av hans fru i vars föräldrahem, Ingarud, jag flera gånger gästade. På denna station ha vi även den unga missionärsfamiljen Malm. Jag kände mig genast vara hos kära slakten. Broder Malm är en bibelskoleelev från Betesda kyrkan i Stockholm. Talade här såväl som vid de övriga stationerna till barnen i de olika skolorna och vid flera offentliga möten. En grupp skolflickor från den lutherska Augustanamissionens skolor voro med och sjöngo flera sånger tillsammans med eleverna i gosskolorna på pastor Engbäck's station. Ett besök gjordes även till Augustanamissionens välbyggda station, där vi hade ett synnerligen uppbyggligt samkväm med därvarande missionärer.

»Roberts minne» hade fått bliva. Hur riktigt skulle de ej då redan nu känt sig belönade för sin gåva.

Från Hsin-an reste jag med tåg till Tungkwan där broder N. Styrelius mötte och sedan styrde med den övriga delen av vår resa. På andra sidan Gula floden hade han sin bil och lyckligt och väl överfloden bar det iväg till Yungtsi, där vi hälsades med välkomstsång av en grupp skolflickor och funno hela vägen upp till det rum där jag skulle gästa dekorerad med vackra vimplar. Även på denna station hade vi goda stunder med barn och äldre samt ett ingående gott samkväm med de kinesiska lärarna och bibelkvinnorna.

Dagen därpå reste vi till Yuncheng, en minnesrik plats från banbrytaretiden. På vägen dit påvisade broder S. den station,

där missionssyskonen Tjäders verkat med så stor välsignelse. Vi hade dock ej tid att besöka denna station. På kvällen hade vi en god uppbyggelsestund omkring ordet med härvarande missionärer, missions-syskonen Bergquist, Bergling, Nylin, Hjärtberg m. fl. På söndagen talade jag tre gånger tolkad av M. Bergling, Styrelius och Bergquist samt besökte de olika skollokalerna och flickskolan, vilken bar det vackra namnet »Fridhem».

Följande dag reste vi till Ishi. Men nu kunde vi ej använda bil utan voro hänvisade till kineskärra. Men om man bara har tålmod kommer man fram även om det går endast fot för fot. På stationen möttes vi av de unga nygifta missions-syskonen Berglings och systrarna Lenell och Boquist. Även här var tal till barnen och predikan för barn och äldre. Jag tilltalades mycket av den vackra nybyggda predikolokalen.

Dagen därpå låg framför oss en lång kärresa till Uwang, där vi måste övernatta i ett kinesiskt värdshus. Lite kallt regn silade ned, vilket ej gjorde resan så angenäm. Men den utbedda »resenåden» räckte även för lite regn och för ett kinesiskt värdshus. Så kom ny dag för vilken vi behövde ny resenåd. Vi skulle då åter över Gula floden. Flodens strida ström förde oss långt förbi landningsplatsen, där vi skulle möta kärra och åsnor för resan till Hoyang. Det var att skaffa ny kärra, denna gång dragen av en ko. Men huvudsaken var att vi kommo omsider dit, där vår kärra väntade. Det blev sena kvällen innan vi kommo fram och det var först efter en lång väntan som vi släpptes in genom portarna. Men på stationen voro vi väntade och välkomnades av missions-syskonen M. Bergling med fru och syst-rarna Lövgren och Lundmark. Mat och vila smakade gott efter den långa kärrfärden. Följande dag gjordes en rundvandring på stationen, där skolorna besöktes. Icke minst intressant var att se industriskolan och de olika artiklar, mattor, strumpor, handdukar och gardiner m. m., som där förfärdigades. Mest gripande var ett besök ut till broder Robert

Berglings och fröken Ester Bergs gravar. Båda voro prydda med vackra gravvårdar. Men det bästa minnesmonumentet är rest i församlingsmedlemmarnas tacksamma hjärtan. Men en ännu rikare välsignelse blev vår hänsovne broder Berglings lott. Fyra av hans barn, tre söner och en dotter, ha vigt sina liv i lydnad för Guds kallelse till missionens gärning. Den synen är den vackraste jag ser och påminner mig så livligt om psalmsångarens ord då han säger: »I dina fäders ställe skola dina söner träda, dem skall du sätta till furstar överallt i landet.» Ps 45: 17.

Både på f. m. och eftermiddagen samlades vi till gudstjänst. Vid båda tillfällena var samlingslokalen fullsatt med skolbarn, dopklasser och församlingsmedlemmar, vilka med stor uppmärksamhet lyssnade till budskapet. Martin B. tjänade som tolk vid dessa stunder. På kvällen var ett mera privat samkväm. Vid dylika tillfällen blir jag alltid ombedd att hälsa till styrelsen, förebedjare, hemförsamlingen och till föräldrar, syskon och vänner i Sverige. Sådana stunder äro synnerligt kära.

Tidigt följande morgon begävo vi oss iväg. Framför oss låg en kärrfärd på nära sju sv. mil. Vi hoppades slippa att övernatta på ett värdshus och trodde vi skulle nå fram till Tungchow eller Tali även om det blev sent. Så lyckades även. Vi fingo en underlig och oväntad hjälp. Vår körsven syntes föga hågad att hinna fram. Han förklarade gång på gång att det var omöjligt. Då vi rastade blev oförmodat den ena av våra mulåsnor sjuk. Detta syntes ju ge körsvennen rätt. Men mulåsnans sjukdom blev just vår räddning. En klok gubbe öppnade en åder under tungan och föreskrev att åsnan blev bra, om hon kom i stark svettning. Föreskriften gav fart åt den fortsatta färden. Körsvennen, som förut varit rätt trög att driva på sina djur, blev nu ivrig att få åsnan i svettning. Vi kommo därför fram långt före den tid vi hade beräknat och hälsades med jublande sång av en skara skolbarn samt av syster Ingeborg Ackzell och Gerda Gustavsson. Sedan vi fått lite mat hade vi ett gott möte. Sällan har jag hört mera kraftig

sång av barnalåppar än den skolbarnen här presterade.

Tidigt följande morgon fortsatte vi med buss till Pucheng. Det var lite bättre omväxling med farten även om bussen blott var en lastbil utan tillstymmelse till säten. I P. mötte oss den gamle ännu så ungdomlige missionärsveteranen Hugo Linder med fru, syster Wang och broder Haglund. Vi hade tvenne möten även på denna plats, vid vilka broder L. tjänade som tolk.

(Forts. i nästa n:r.)

Från Tali She.

Vi ha här haft besök av pastor Fritz Peterson, vilket kineserna i hög grad uppskattade. Med stor tacksamhet talade de sedan om hemförsamlingens stora kärlek, som de så påtagligt haft bevis för genom denne representant från Sverige. Läraren i vår kvinnskola använde detta besök som ämne för en uppsatsskrivning, och jag ville härmed låta er få del av en av dessa uppsatser.

»Vad jag minns från den svenske pastorn Pi Teh-shengs (Fritz Peterson) besök i Tungchow (Tali) församling.

Ack, mitt arma Kina! Så långt solen i sitt virvlande lopp går fram över detta mörka, kalla land, finner den sovande människor, som ej vilja vakna ur sin sömn, utan dö i dens våld, som för själarna till helvetet. I sanning beklagansvärt!

O fröjd! Den väldige i himmelen, den store Skaparen, som är full av förbarmande kärlek, han älskar oss, syndare i Kina. Därför har han sänt sin ambassadör till Kina för att förkunna evangelium, att människors själar skola frälsas, och så undslippa helvetets plågor.

Den fjärde dagen i efte månaden år 1934 kom den svenske pastorn, vars ålder redan är 70 år! Hans namn är Pi Teh-sheng, och när han kom, så mottogs han

med en glädje utan gränser. Med högröst sjöngos välkomstsånger för att uttrycka vårt »Välkommen»! Fastän han under resan mött många svårigheter, räknade han det ej för tungt, emedan det var för Herrens skull han reste, och han därför i Guds kraft kunde övervinna alla besvärigheter. Över den väldiga oceanen, över höga berg och svåra pass hade resan gått, innan han kom till vår stad. I sanning, han gjorde skäl för sitt namn 'Teh-sheng' (det betyder den segrande, den som vinner seger).

På kvällen kl. 7,30 samlades vi i kapellet, där gamle pastorn ledde mötet. Efter som vi ej kunde förstå hans ord, tolkade pastor Styrelius. Hans text var Ef. 3: 1—13. Hans tal var i korthet följande: Judarna ville ej mottaga Jesus, därför gav Gud evangelium till dig och mig, vi som äro hedningar enligt bibelns uttryckssätt. Du och jag kunna därför frälsas för att tillsammans bilda Jesu Kristi kropp. Gamle pastorns hopp var, att vi skola älska varandra, och att vi skola underordna oss varandra i Herrens lära och växa i nåden. Vi skola ej tillåta en småsak bli ett hinder för församlingens tillväxt och framgång.

Vi svaga kristna fingo i den gamle pastorn se ett förredöme som vi vilja följa, antiugen vi äro unga eller gamla, lärda eller olärda, svaga eller starka. Vi vilja förkunna evangelium, alt människor må omvända sig och tro på Herren. Endast så följa vi det förredöme han givit oss.

Nästa morgon foro pastorerna Peterson och Styrelius härifrån och till Tungkwan.»

*

I en uppsats liknades F. P—ns ansikte vid en ängels ansikte. Jag har så långt jag minns, aldrig hört kineserna lägga så stor vikt vid någons ansikte. Men F. P—ns gjorde starkt intryck på dem. Hans besök var också mycket givande. Hans predikningar voro mäktiga — och samtidigt enkla nog för skolbarnen. Vi tacka Gud för detta besök och de hälsningar vi fingo från Er hemma.

Ingeborg Ackzell.

Från föreståndaren på fältet.

Jui Cheng Shansi den 15 nov. 1934.

(Utdrag ur privat brev.)

Vi ha haft past. Fritz Peterson hos oss. Han har besökt Loyang, Hsin-An, Yungtsi, Yuncheng, Ishi, Hoyang, Tali och P'uch'eng. Hade en rätt ansträngande resetur med bilresa, tågresa, mulkärresresa, övernattande på värdshus med »mien»-ätning o. s. v., o. s. v. Tog allt från den glada sidan, och jag tror han var nöjd med sin resa. Jag var ock glad, då jag den 6 nov. kunde säga farväl till honom på expresståget i Tungkwan, glad att ha haft förmånen resa omkring med honom, och glad att Herren givit gott väder, goda vägar och god hälsa, så att han kunde frisk och glad fortsätta sin färd.

Ni ha längesedan fått telegram, om att Herren tagit hem våra kära syster och kamrat Margit Eriksson. Ett oerhört slag för oss alla. Vi, som hade henne i vårt hushåll på Shui Yu i sommar och sågo henne frisk och kry, ja hälsan själv, lämna oss där, de sista dagarna i augusti. Vi kunna knappast fatta, att hon nu har övergått från den kämpande, till den triumferande församlingen. Hon lämnar ett ljust minne efter sig i våra hjärtan. Alltid glad och hurtig och i alla avseenden vad man kunde önska av en missionärskandidat. Vi bara stå där undrande och frågande —

men »dagen» skall uppenbara allt — giva svar på alla frågor: »Han gör allting väl.» »Allt samverkar till det bästa.» Hugsvale Herren själv hennes sörjande anhöriga. Gåvan var helt given, å både hennes och hennes anhörigas sida, och Herren tog emot gåvan. Herren räknar ej de sinas tjänstetid, som vi räkna —, verket var fullbordat.

Från sjukhuset i Kaifeng, där hon fick den allra bästa vård, få vi höra, att hon väckte allas förvåning och beundran — alltid glad och solig under sin sjukdom — helt överlåten åt Mästarens vilja. Frid vile över hennes minne! Då hon förstod, att hon troligen fullbordat loppet, hade hon uttryckt den önskan att bli förd till Chiehhsien i Shansi och få sitt vilorum vid sidan av familjen V. Wester. Kistan kommer att föras dit för jordfästning — till uppståndelsens morgon, då Guds basun och överängelnas röst skall ljuda och de i Kristus döda skola uppstå. 1 Tess. 4: 16—18.

— Just nu äro vi, Olga och jag, i Jui Cheng för stormöte. Ha hållit på med dopklass några dagar. I kväll började stormötet. Arbetet på stationerna är på allt sätt uppmuntrande. Herren giver frukt i arbetet och uppehåller med nåd och kraft dag för dag.

I Herren varmt tillgivne
Nils Styrelius.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under dec. 1934.

Allmänna missionsmedel.			
1376. Ryggestorp syfören.	65: —	1394. S. J., Örebro	400: —
1377. Ekenäs d:o	46: 37	1395. Efterskörd till försäljningen	10: —
1378. E. L., i st. för blommor på Margits grav, gm C. Th. E., Kumla	5: —	1398. Koll. i Grycksbo 2/12	36: 60
1379. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh.	100: —	1399. D:o på K. F. U. M., Falun, 4/12	53: 11
1380. D:o, »ett tack till Herren för glatt bulskap»	100: —	1400. O. G., Grycksbo, resebidrag	25: —
1381. Stensö Arbetsfören. och Kristdala Mfg försäljn.	423: 50	1401. K. J., Borlänge	5: —
1384. En blomma på Margit Erikssons grav	5: —	1402. T. o. S. Å., i st. för blommor på Margits grav	5: —
1385. E. S., Rödjenäs	25: —	1403. M. R., Tomtebodå	40: —
1386. Kinakretsen, Norrköping, i st. för blommor till Irkn Maria Hellströms bår	30: 50	1404. E. J., Holje	5: —
1388. E. P., Kopparberg	2: 75	1405. K. o. B. L., Sthlm	25: —
1389. K. G., Uppsala, »ea länk»	25: —	1407. H. L., Huskvarna	1: 52
1390. Karstors Mfg	60: —	1408. Snarås Mfg. »julgåva»	30: —
1391. F. P., Björklinge	19: 50	1409. »En vän i Skåne» gm N. D., Sthlm	2.000: —
1392. I. B., Öjebyn	10: —	1410. ½-del av kollekterna vid adventsmöte, Skellefteå	285: —
1393. Efterskörd till försäljningen	100: —	1411. C. A., gm S. J., Skövde	25: —
		1412. »Måndagssyfören», Norrköping	30: —
		1413. N. U., Uppsala	10: —
		1414. G. S., Smålands Taberg, »tionde»	10: —
		1415. »Herren känner de sina»	20: —
		1416. M. L., Bornholm	12: 92
		1417. »H»	205: 50

1418.	Skulleryds Mfg	50:—	1506.	Del av Frans Möllers, Stållberg, testamente	2,880: 38
1419.	Hamrånge Kvinnofören.	25:—	1508.	»Från en kinavån»	40:—
1420.	»Extraförtjänst», Gbg, till kvar- talsskiftet	25:—	1509.	O. J., Norrköping	25:—
1421.	A. A., Gisselås	10:—	1510.	Häsjö Kyrkl. ungdomsgrupper, till Thyra Lindgrens underh.	150:—
1422.	A. O., Osby	10:—	1513.	K. F. U. M., Norrköping, till Erik Malms underh.	100:—
1423.	H. J., Jkpg	6: 25	1514.	A. O., Norderön	10: 75
1424.	A. O., Norderön	2:—	1515.	K. P., gm d:o	10:—
1425.	»Hälften av en x-stygnstavla, gm L. K., Klippan	25:—	1516.	Ekenässjös Missionsförsaml.	10:—
1426.	Kinakretsen, Gbg, till Carl-Gustaf Nordbergs underh.	160:—	1517.	H. K., Lund, »Blauka pengar och ettöringar i Herren Jesu välsig- nade namn»	10:—
1430.	P. A. B.	10:—	1518.	E. H., Hidingebro, till »Job:s He- degrens minne»	25:—
1431.	Koll. vid Kinakretsen, Skellefteå, 29/31	47: 85	1519.	Segerstads syfören.	25:—
1432.	D:o i Ursviken 2/12	37: 66	1520.	»Hanna Blomqvists minne» gm G. S., St. Mellby	38: 22
1433.	D:o i Yttervik 3/12	73: 65	1521.	Böneringen, Mörön, till Selfrid Erikssons underh.	35:—
1434.	Sörböle-Sunnanavänner, till Maja Lundmarks underh.	105:—	1522.	»Tackoffer för mitt goda hem»	50:—
1435.	A. L., Kristiastad	5:—	1523.	»Ett litet strå, Ps. 96»	20:—
1436.	A. D., Piteå, »en länk»	10:—	1524.	E. J., Björköby	5:—
1437.	G. D., Krylbo	11: 52	1525.	Onämnd, till Hanna Wangs underh.	25:—
1438.	H. L., Duvbo	10:—	1526.	V. O., Burön, gm S. N., Skellefteå	10:—
1439.	A. o. F. S., Falmark	10:—	1527.	E. H., Bergsholmen, till E. Sjö- ströms underh. gm d:o	5:—
1440.	A. J., Malmö, till missionärernas underh., gm H. H.	25:—	1528.	A. L., Skellefteå, i st. för blommor vid Beda Johanssons bår, gm d:o	3:—
1444.	»Två Vingåkersvänner», gm A. J., Duvbo	20:—	1529.	K. F. U. M:s Uppsvenska distr. till Morris Berglins underh.	1,000:—
1445.	En sparbössa	5:—	1530.	Össby krets av Risinge Mfg	50:—
1446.	Onämnd, Raus	10:—	1531.	»Onämnd, Vrigstad»	5:—
1447.	Rösa Mfg	10:—	1532.	F. G., M. C., M., L., till »Margits ljusa minne» gm E. O., Degerfors Vännerna i Köping, gm A. J.	17: 75
1448.	Mölnlycke Mfg	15:—	1534.	K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh.	450:—
1449.	Frösö församl. skördeinsaml.	75:—	1535.	S. H., Malmö	17: 15
1452.	»Uppsalalänkarnas julgåva»	13:—	1536.	»Onämnd. ett tack»	50:—
1453.	Säby syfören.	40:—	1537.	L. J. G., »en liten blomma på Almas grav», gm K. S., Hus- kvarna	10:—
1454.	Onämnd, Eksjö, till Arvid Hjärt- bergs underh., gm A. H.	10:—	1538.	A. K., gm d:o	5:—
1455.	Holsby Mfg	150:—	1539.	A. D., gm d:o	15:—
1456.	Fryele kyrkl. Missionsarbetsfören.	10:—	1540.	A. F., gm d:o	1: 25
1457.	Tenhultskretsen av Regberga Kristl. Ungd.-fören.	50:—	1541.	K. S., d:o	25:—
1458.	Efterskörd till försäljningen	6:—	1542.	D:o, »prov. å H. S. Ö.»	6:—
1463.	E. E., Sävsjö, »julgåva»	20:—	1543.	»I st. för förmiddagskaffe»	10:—
1464.	För försäld knypping	3:—	1544.	W. M. B.	180:—
1465.	»Herrens pengar»	1,000:—	1545.	O. G.	72:—
1466.	»Herrens del»	30:—	1546.	»Onämnd»	25:—
1467.	S. G., Nässjö	50:—	1547.	»Ett löfte åt Herren, Medle», gm A. B., Skellefteå	12:—
1468.	H. J., Katrineholm	26: 52	1548.	Efterskörd av försäljningen	40:—
1469.	Sparbössemedel gm J. U., Värnamo	60: 60	1549.	»En kinalänk i Norrköping»	50:—
1470.	Kinesernas Vänner, d:o	300:—	1550.	»Julgåva från en länk»	40:—
1471.	V. P., Norrköping, missionsbössan	25:—	1551.	Bergsbyns Mfg	35:—
1472.	Fören. Senapskornet, Lidköping, till Thyra Lindgrens underh.	95:—	1552.	E. o. G. F., Alingsås	20:—
1473.	A. B., Sthlm	3: 25	1553.	K. F. U. M:s Scoutkår, Hässleholm	10:—
1474.	E. H., Simonstorp	5:—	1554.	Korsvägens Mfg	15:—
1475.	E. L. W., Lidköping	10:—	1555.	»En nypp mjöl», gm S. N., Skel- lefteå	30:—
1476.	Hackva syfören.	45:—	1556.	M. B—M, d:o, i st. för blommor till Beda Johanssons bår, gm d:o	3: 50
1477.	Kimstads d:o	100:—	1557.	M. O., Innervik, gm d:o	50:—
1478.	Ekekulls Mfg	30:—	1558.	S. J., Örebro	500:—
1479.	Juniörerna i Kostorp	10:—	1559.	A. o. M. L., Sthlm, i st. för blom- mor på K. J. Hoflunds bår	5:—
1480.	J. E., Karlstorp	1,000:—	1560.	L. D., Huskvarna, »rab. å H. S. Ö.»	6: 30
1481.	Mossby Kyrkl. syfören., i st. för blommor på Margit Erikssons grav	30:—	1567.	»Onämnd» gm E. F.	5:—
1482.	E. o. G. J., till d:o gm d:o	5:—	1570.	Alice o. Walfrid, Katrineholm	10:—
1483.	A. K., till d:o gm d:o	5:—	1571.	»Ps. 18: 31»	600:—
1484.	B. N., till d:o gm d:o	5:—	1572.	R. H., Sigtuna	7: 75
1485.	Böneringens för S. M. K. sparbösa, gm A. H., Karlskrona	52: 20	1573.	En blomma vid K. J. Hoflunds bår, Råsunda	5:—
1486.	Utökning, av A. S.	5:—	1574.	»Tionde», G.	160:—
1487.	»Jämning»	2: 71	1575.	A. o. I.	5: 50
1488.	»Onämnd»	50:—	1577.	»L»	50:—
1493.	H. J., Älgarås	7: 75	1578.	A. B.	10:—
1494.	Lilla syfören., Magra	250:—	1579.	A. o. A. B., Duvbo, i st. för blom- mor på K. J. Hoflunds, Råsunda, bår	5:—
1495.	Malmö K. F. U. M:s missionskrets, till Martin Berglins underh.	400:—	1580.	»Tackoffer»	100:—
1496.	»5 Mos. 33: 27, tackoffer»	200:—			
1497.	E. J., Boden, prov. å H. S. Ö.	12: 24			
1498.	G. K., Björköby	20:—			
1499.	Ingårps Mfg Ungd., till J. Hult- qvists underh.	10:—			
1500.	E. J., Vetlanda	20:—			
1501.	E. A., Norrköping, »böstoffer»	50:—			
1502.	Ch. D. T.	100:—			
1503.	O. J., gm H. B., Hova	10:—			
1504.	Onämnd, sparb.-medel, gm d:o	26:—			

1581.	»I st. för blommor på älskad grav»	15: -
1582.	A. E., Hälsingborg	10: -
1583.	A. K., Tyringe	25: -
1584.	Y. A:s bibelkrets inom Jönköpings Kristl. Yngl.-fören., till Ake Hag- junds underh.	100: -
1585.	Kinalänkar i Jönköping o. Hus- kvarna, till d:o	70: -
1586.	Ryds syfören.	50: -
1587.	L. o. A. W., Gbg	50: -
1588.	E. W., Gbg	50: -
1589.	Sv. Lärars Mfg, till Morris Berg- lings underh.	800: -
1590.	Juniorfören., Värna	75: -
1591.	E. N., Edsberg	1,000: -
1592.	B. C., Anten, gm C. J. K.	50: -
1593.	Familjen C., Edderyd, »julsblom- ma» på Fars o. Petrus grav	46: -
1594.	M. o. J. L., gm d:o	3: -
1595.	Söndagsskolebarnen, gm d:o	2: -
1596.	S. A.	10: -
1597.	E. J. o. M. J., Ödeshög	100: -
1598.	Gm V. D., Trällebog	10: -
1599.	»Ur Guds portmonnä»	10: -
1600.	»Ett löfte»	10: -
1601.	»Ps. 103: 1»	100: -
1602.	S. M., Sthlm, sparb.-medel	77: 30
1603.	N. E., Gunmark, »ett tackoffer» gm A. B., Skellefteå	10: -

Kr. 19,354: 76

S. M. K:s Penslonsfond.

1489.	»Fars minne, ett tack från hans son B—il»	10: -
-------	--	-------

Kr. 10: -

Särskilda ändamål.

1375.	Från Söndags- o. vardagsskolorna i Böle o. Skyttmon, till Hanna Wang att anv. för barnmissionen	20: -
1382.	Från Carola Berglings lägerbarn till flickorna P'es underh., gm A. L., Kläckeberga	50: -
1383.	J. B., Sthlm, till Birgit Bergling att anv. efter gottf.	20: -
1387.	Koll. vid bönestunden, Stefanskyr- kan, tisdagen 4/12 till evang. underh.	92: 13
1396.	S. J., Örebro, till Li Paolo's efter- trädare	400: -
1397.	D:o, till fru Kao's d:o	200: -
1406.	Koll. vid bönestunden, Stefanskyr- kan, tisdagen 4/12, till evang. underh.	10: -
1427.	Mellersta K. F. U. M:s distr., till införd evang. underh.	25: -
1428.	Efterskörd från Ljusglimtens för- säljning, Duvbo, till barnhems- verksamheten	10: -
1429.	L. O., till Morris Berglings verk- samhet.	4: -
1441.	Syfören. i Malmö, till fru Shao Hsücheng frau Chieh sien under- håll i Hungtung Bibelinstitut	30: -
1442.	»Svensk Kvinna», till d:o	10: -
1443.	R. F., d:o, till V. Berglings ar- bete, att anv. enl. översensk.	25: -
1450.	K. F. U. M:s gossavdeln., Malmö, sparb.-medel till Martin Berg- ling, d:o	10: -
1451.	A. J., Figeholm, till Maria Pet- terssons barnh., gm B. W.	10: -
1459.	D:o till d:o, gm d:o	10: -
1460.	H. Z., till d:o, gm E. E., Sävsjö	5: -
1461.	E. E., Sävsjö, »prov. på Julstjär- nan» till d:o	12: -
1662.	Redbergslids syfören., till evang. underh.	250: -
1490.	Mossby Kyrkl. syfören., till Maria Nylin att anv. efter gottf.	30: -
1491.	E. R., till d:o	5: -

1492.	S. T., Nockeby, till bibelkvinnaus underh. i Yungtsi	50: -
1505.	Böneringens sparbössa, Duvbo, till Hanna Wang, att anv. efter gottf.	38: 41
1506.	A. G., Duvbo, 10-öresinsaml. till Martin Bergling, d:o	44: 40
1511.	L. M. F., till bibelkv. Klara Ni's underh.	200: -
1512.	I. och A., söndagstioöringar, till traktater i Tali, gm A. D., Kristdala	10: 40
1559.	S. J., Örebro, till Schu-sun-tongs underh.	250: -
1560.	D:o till skolgosses underh.	100: -
1561.	D:o, till Hanchengs gatukapell	100: -
1562.	Sunne Kristl. Ungd.-fören., till en skolgosses underhåll i Tjädars skola	50: -
1563.	Gm E. P., Ljungby, till I. Ack- zell, att anv. efter översensk.	350: -
1564.	Libanons Missionskrets. för arb. i Hoyang	300: -
1568.	»Margits del» för verks. i Shan- sien, gm C. Th. E., Kumla	145: 85
1569.	H. o. O. S., Lemnhult, till Barnh i Sinaa	5: -
1576.	M. R., Holsbybrunn, ur sparb., till Morris o. Carola Bergling att anv. efter eget gottf.	10: 63

Kr. 2,882: 82

*

Allmänna misslonsmedel	19,354: 76
S. M. K:s Penslonsfond	10: -
Särskilda ändamål	2,882: 82

Summa und. dec. månad 1934: Kr. 22,247: 58

Med varmt tack till varje givare!

»Tacken alltid Gud och Fadern för allt i vår Herres, Jesu Kristi, uamn.» Efes. 5: 20.

Redovisning över influtna gåvor till Misslons-
hemmet i Duvbo.

Oktober—december 1934.

In natura: A. W. H., Ljungby, frukt; verk-
mästare C. O.—n, Duvbo, frukt; fröken D. N.—n,
Duvbo, en tjäder; fröken L. B.—son, Nägslarp,
frukt; trädgårdsmästare E. P.—n, Nysund, 100 syr-
rénplanter; apoteket »Delfinen», Göteborg, medi-
cin; fröknarna B.—n, Runneryd, julost; fru H.—a,
L—rk, Stockholm, ½ får, ½ gris; fröken Anna
Karlsson m. fl., Björkeryd, julost; fru K. H.—st,
Skärsboda, julost; Kristl. Ungdomsföreningen,
Nye, julost; d:r K. F.—es, Storängen, bok; frö-
ken Emma K.—e, Drottningholm, frukt, dadlar,
fikon, russin m. m.; direktör och fru H. H.—tz,
Djursholm, äpplen, apelsiner, konfekt, nötter,
kaffe, risgryn; fru M. O.—nd, Stocksund, äpp-
len, apelsiner, druvor; fru K. W.—m, Lidingsö,
marzipantårta; familjen G. N.—n, Duvbo, tårta;
fru A. A.—n, Lilltomta, Duvbo, tårta; familjen
D. J.—son, Duvbo, lutfisk, konfekt, druvor.

Kontant: Lärare K. S.—st, Huskvarna, till jul-
firande, 10: -; lärare K. S.—st, Huskvarna, till jul-
firande, 20: -; överstinnan T.—ie, Storängen,
20: -; fröken H. G.—n, Stockholm, 50: -; fröken
Fredrika P.—n, Björklinge, »för gran och luss»,
10: -; fröken E. A.—n, Vetlanda, till julbordet,
25: -; fru E. B.—u-J—son, Hjärkanstorp, 5: -;
fröken E. J.—n, Sala, 10: -; fröken F. P.—tz,
Duvbo, till julfirande, 10: -; herr K. S.—st, Hus-
kvarna, 10: -.

Med varmt tack till varje givare!

»Och låtom oss icke förtrötts att göra vad
gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi,
när tiden är inne, få inbärga vår skörd.» Gal.
6: 9.

August och Augusta Berg.

P r e n u m e r a t i o n s a n m ä l a n .

Missionstidningen Sinims Land ingår nu vid årsskiftet i sitt 40:e år. Den har velat vara en förmedlande länk mellan våra missionärer därute på missionsfältet och missionsvännerna i hemlandet. För det vänliga mottagande den fått i många hem och i olika kretsar äro vi mycket tack-samma. Vi stå ock i stor tacksamhetsskuld till våra prenumerantsamlare som så oegennyttigt arbetat för tidningens spridning. Då vi på grund av vårt ringa antal personliga krafter i hemlandet äro i hög grad beroende av detta vårt organ för att sprida kunskap om verksamhetens utveckling på fältet och därigenom väcka intresse och förbön, är det av stor betydelse att vår tidning blir läst så vidsträckt som möjligt. Vi våga därför bedja om samma vänliga mottagande av densamma under det kommande året som hittills. Ja, kunde vi få räkna med ett ännu större antal prenumeranter, vore det synnerligen uppmuntrande. Det kritiska läget i världen icke minst för den kristna missionsverksamheten, den starka frammarsch mörkrets rike gör och den energi dess representanter utveckla ställer stora krav på Herrens folk att med all kraft deltaga i den heliga striden. Den stora mottaglighet för evangelium, som nu förefinnes bland alla folkklasser i Kina, och den andliga livaktighet, som förspörjes hos de infödda kristna, manar oss att med allvar

och nit utföra den gärning missionens Herre anförtrott sin församling. Vi behöva grundligare lära känna missionen, de svårigheter den har att kämpa med och de segrar den vinner, att vi må alltmer väckas till förbön och vårt liv bliva allt rikare på tacksägelse.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumeration kan verkställas både på postkontoren och på Sv. Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställs å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångssätt. I så fall sändes tidningen, om så önskas, även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: "**Sinim**", Stockholm.

Telefon: **10 44 59.** **10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ny nåd för ett nytt år. — Vid årsskiftet. — De vise människens pilgrimsfärd. — Från Red. och Exp. — Ett budskap från de engelska missionssällskapens konferens. — M. Erikssons hemförlovning. — En hälsning från Kina. — Från missionärerna. — Redovisning. — Prenumerationsanmälan.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

DE VISE MÄNNEN OCH DERAS VANDRING.*

Mat. 2: 1—12.

De vise människors vandring från fjärran österland för att giva den nyfödde judakonungen sin hyllning var början på hednafolkens vandring fram till Frälsaren. Det är därför ej blott omkring ett minne, som vi i dag äro samlade här, utan det är omkring något, som alltjämt pågår. Ja, vi, som äro samlade här, äro ju själva med på den vandringen och vägen. Låt oss då betänka vad vi ha att lära av de vise männen och deras vandring.

Först skola vi stanna inför, att de voro vise män. Vari bestod då deras vishet? De voro astrologer, de tydde stjärnornas hemligheter, men deras vishet bestod också i något mera: De kunde urskilja Guds maning, och de voro visa nog att lyda maningen och söka upp den nyfödde konungen samt giva honom sin hyllning, fastän han låg i ett stall, i en krubba.

* Anteckningar från missionär Carl F. Bloms predikan vid missionshögtiden i Betedakyrkan, Stockholm, Trettondagen 1935.

Detta är den sanna visheten, och därför talar Paulus om att han fått nåd och apostlaämbete för att uppätta trons lydning bland alla hednafolk (Rom. 1: 5). Trons lydning är första steget på vägen till Frälsaren. Det gäller att taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydning (2 Kor. 10: 5). Detta betyder ej, att vi icke skola använda vårt förstånd. Vi böra använda det och alla andra gåvor vi blivit välsignade med. Men det betyder, att vårt förstånd skall vara under Kristi lydning, en Kristi lydige tjänare. Så slippa vi att vara på heden och få komma in i helgedomen. Det gamla svenska ordet »hedning» betyder »den som är på heden». Genom trons lydning slippa vi från heden in i helgedomen och bliva också i stånd att hjälpa andra från den ökenartade, öde heden. I den gärningen behöva vi ej

följa irrbloss utan få vandra i ljust från ovan.

Vi övergå alltså till att tala om de vise männens v a n d r i n g. Det står ej så mycket därom i berättelsen, men vi förstå, att färden var lång och svår. Stjärnan ledde dem emellertid, och det var ingen fara så länge de vandrade ledda av stjärnan. Det var först då de gingo efter sitt eget förstånd, utan att hava det lagt under Kristi lydning, som faror hotade dem själva och deras uppgift i världen. Även då tog sig emellertid Herren an dem, trots deras misstag och all deras svaghet, och de blevo räddade från Herodes i Jerusalem och åter införda på den rätta vägen. Det är som om Herren nu sade, såsom han säger i Jes. 65: 8, då han talar om sitt folk under bilden av en druvklase: »Fördärva den icke, ty välsignelse är däri.» Och så tager han sig även an oss trots våra misstag och all vår svaghet.

Profeten Mika har i 2: 13 ett ord om vägbrytaren. Det största hindret för fruktbärande tjänst ligger säkerligen oftast hos oss själva, men vägbrytaren drager ut och utför sitt verk först i oss och sedan framför oss, och så kunna vi bryta oss igenom och bli vägbrytare och vägvisare. Då få vi ofta erfara, huru Herren bryter fram på platser, som vi minst väntat det.

En av våra gamla vänner från vårt Honandistrikt heter Chi Uen-hsioh. Han hade fått höra evangelium genom en granne och ville nog höra Herren till, men han var bunden i opielasten och spelpassion. En dag var han ute för att samla bränsle, utsugen som han var av fattigdom, hunger och opium. Han hade skadat sin fot och

kommit till den punkten, att han ej längre kom undan Gud. Så började han bedja, bad om förlåtelse och om att få bli använd av Gud. Han fick kraft i foten, gick hem och blev en förändrad man, en Guds tjänare, genom vilken andra också blevo förändrade. Han kom till oss i Yuncheng och genom honom leddes vi till Honan, dit det ej tidigare varit vår avsikt att sträcka vår verksamhet. — Även vi skulle vandra som vägbrytare och vägvisare. Det kan kosta på att så göra, men må vi släppa till oss. Och får Herren intaga sin rätta plats hos oss, bliver det oss ej för svårt.

Så kommo då de vise männen fram till målet för sin vandring, och vi få stanna inför hyllningen och gåvorna. Då de kommit fram står det, att de gävo sin hyllning och sina gåvor och vi böra lägga märke till, att det var först hyllning och sedan gåvor. Det är visserligen sant, att gåvorna kommo mycket lämpligt, ty Maria och Josef behövde den hjälpen i och för resan till Egypten. Men det var ej det viktigaste. Nog hade Herren kunnat förse på annat sätt. Det som var oundgängligt nödvändigt var att de vise männen kommo fram och funno Frälsaren. Våra offer få aldrig bli ersättning för vår hyllning. Må vi aldrig söka komma ifrån att ge oss själva genom att giva gåvor. Då vi ge oss själva åt Herren, då först kan han ge sig åt oss. Då vi givit Herren vår hyllning och han sålunda blivit målet för våra liv, kunna vi likt de vise männen föras vidare framåt för att »vinna vårt eviga väl», vilket ej kan ske utan genom att ge sig själv åt Frälsaren.

Detta är något som vi böra komma ihåg även i vårt missionsarbete. De hednakristna få ej frångas förmänen att ge sig själva och sitt. Gud vill taga emot de små offren, som de i sin fattigdom och svaghet kunna ge, och vi böra hjälpa dem framåt i detta hänseende, söka få dem fram till att mera få del av offrandets välsignelse. Vår uppgift tages härigenom icke ifrån oss. Vi skola blott vara på vår vakt, så att vi ej gå i vägen för dem som vi vilja hjälpa framåt.

Så är det till slut också ett ord om återfärden. Herren hade en mening med att de icke skulle gå samma väg tillbaka. Därigenom omintetgjorde han Herodes onda planer. — Det gäller även för oss att ha ögon och öron öppna och låta Gud föra oss på andra vägar än dem vi tänkt oss och som synas oss banade och kända. Vi få ej nöja oss med och mena allt vara gott och väl då vi nått fram till en given punkt. Det som ligger framför är alltid det som är viktigast. Och faror lura på den självtänkta, till synes banade stigen. Herodes finnes än i dag, och vi behöva vara på vår vakt, så att vi ej gå hans ärenden. Det sker så lätt om vi anstränga oss för att söka hålla fast vid egna tankar och planer. Må vi aldrig sitta fast på något sätt utan alltid vara redo att på Guds kallelse vandra framåt, även om det blir på nya vägar. — Ja, må vi i dag få uppleva en invigning till ny tjänst, få nåd att sluta förbund med Herren vid offer (Ps. 50: 5), så att våra gåvor bliva invigningsoffer och vi även genom dem komma längre fram, närmarre målet.

Trettondagens missionshögtid.

Även innevarande år firade Svenska Missionen i Kina Trettondagen en missionshögtid i Betesdakyrkan, Stockholm, och även denna gång minnas vi denna högtid med stor glädje och tacksamhet. Vi, som fingo vara med, hade stor anledning till tacksamhet och glädje på grund av förnimmelsen av Herrens närvaro, hans välsignelse och ljus.

Efter gemensam sång talade doktor *Karl Fries* och erinrade därvid om ordet: »Hittintills har Herren hulpit.» — Även vid detta årsskifte kunde vi såsom missionsorganisation avlägga denna bekännelse. Det ekonomiska läget har under hösten ofta syns hotande. Vi ha ej under hösten och ej heller vid årsskiftet kunnat sända ut medel till Kina i förskott, såsom vi i regel annars kunnat göra, men Herren har hulpit och fyllt behoven för 1934.

Då textorden första gången uttalades, hade Gud gripit in vid ett kritiskt tillfälle. Låt oss stanna något inför vad som föregick Guds ingripande då!

Berättelsen visar, att man skaffat bort avgudarna, Baalerna och Astarterna, och tjänade Herren allena, samt att man sagt till Samuel: »Hör icke upp att ropa för oss till Herren, vår Gud, att han må frälsa oss», och slutligen att Samuel offrade heloffer till brännoffer och bad.

Även vi behöva helgas och renas, väl ej från tillbedjan av Baal- och Astartebilder, men från det som dessa kunna sägas symbolisera: njutningslystnad, bekvämlighet och själviskhet eller, som det numera ibland kallas, »jagiskhet». Och vi behöva mana våra förebedjare: Hören icke upp att ropa för oss till Herren. Vi tacka varmt våra trogna förebedjare för förböner, som framburits, men vi behöva alltfört förbön. Behoven äro stora och av många olika slag. Hören icke upp att bedja!

I samband med bönen frambar Samuel offer. Hans offer var tydligen ett försörningsoffer, vilket vi ju ej behöva frambara. Men oss tillkommer det att frambara tackoffer. Vi böra frambara tack-

offer för Herrens Jesu offer, försonings-offret som evigt gäller, såväl som för allt väd vi såsom individer och mission fått erfara av Guds trofasta omvårdnad och kärlek. »Så låtom oss då, genom honom alltid till Gud 'frambära ett lovets offer', det är 'en frukt ifrån läppar' som prisa hans namn.»

*

»Kinalänkarnas Kör» i Stockholm sjöng en sång efter det doktor Fries talat och likaså efter missionär C. F. Bloms predikan, som refereras i uppbyggelseartikeln i detta nummer av vår missionstidning. Det värmdde våra hjärtan att lyssna till »Länkarnas» vackra sång och en gripande stämning rådde under missionär Bloms predikan. Helt visst blev den till väl-signelse och hjälp för många av åhörarna.

Missionssekreterare *Martin Lindén* fram-bär först en hälsning från Betesda kyrkans förre pastor, Fritz Peterson, som nyligen besökt S. M. K:s fält i Kina och i brev till missionsförest. Folke skildrat sin resa på detta fält. Vidare lästes utdrag ur fru Ingrid Malms brev om Margit Erikssons sjukdom och hemförlovning, vilket brev var infört i förra numret av Missionstidningen *Sinims Land*. Det var en gripande stund, då vi så ställdes inför bilden av vår kära hemförlovade Margit Eriksson, och säkert ville många av åhörarna göra Margits bön: »Gud, lägg mig djupt ned i stoftet vid ditt kors, att världen få se den Frälsare, jag äger!» till sin egen. Vi tro, att också härigenom den önskan gick i uppfyllelse, som missionär Blom uttalade i sin predikan, och som i referatet formulerats: Må vi... få nåd att sluta förbund med Herren vid offer, så att våra gåvor bli invigningsoffer! —

Sparbössemedlen och offergåvorna, som insamlades vid högtiden, uppgingo tillsammans till ett belopp av 1,133:70, även det en stor anledning till glädje och tack-samhet.

»Tackem Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen» (Ps. 107:1).

M. L.

FRÅN
REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionstidningen *Sinims Land*.

Hänvisande till prenumerationsanmälan i förra numret av Missionstidningen *Sinims Land* vilja vi än en gång vid början av detta nya år vädja till våra vänner att hjälpa oss få så många prenumeranter som möjligt. Vi våga tro, att vår tidning har en uppgift och ett budskap. Och ju flera prenumeranter desto större möjlighet blir det för oss att utföra uppgiften och lå budskapet framfört.

Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Till alla, som prenumererat, och särskilt till alla som arbetat för att sprida Missionstidningen *Sinims Land*, riktas härmed vårt varma och vördsamma tack.

Bönemötena för S. M. K.

Bönemötena för S. M. K. hållas i *Betesda kyrkan*, Floragatan 8, Stockholm, varje *tisdag kl. 7 e. m.*

På S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, hållas bönesunder *kl. 2 e. m. fredagarna den 1 och 15 febr.*

Varmt välkomna till bönemötena på båda dessa platser!

Kinalänkarna i Stockholm.

Kinalänkarnas symöte i Stockholm hålles v. G. på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, *onsdagen den 30 jan. kl. 7 e. m.* Välkomna!

Månadsmöte.

Fredagen den 8 febr. kl. 7 e. m. anordnas v. G. ett s. k. månadsmöte, på K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35 (ingång från Snickaregatan), Stockholm, varvid missionär *Aug. Berg* och fröken *Lisa Blom* kommer att tala. Efter egentliga mötet anordnas servering mot vanlig avgift. Varmt välkomna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

En hälsning från Kina.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

En serie evangeliska möten pågingo i Pucheng, vilka leddes av ett par infödda evangelister. Broder Linder berättade att han blivit omvänd till Gud i Betesdakyran i Stockholm och blivit avskild som missionär i Bellehemskyrkan i samma stad. Han hade nu fått se både sin egen och övriga stationer allt mer och mer utvidgas under Guds ledning och rika välsignelse. Han var nu den äldste missionären på S. M. K:s fält.

Vi hade hoppats att även få göra återresan till Tungchow med buss hur skröplig den än var. Men någon buss behagade ej gå. Vi voro därför hänvisade att skaffa kärra igen. Vägen, vilken med buss hade tagit några timmar, tog nu nästan hela dagen i anspråk. Men vi kommo dock i tid för att på kvällen åter ha ett möte i Tungchow. Det var ej utan en viss tillfredsställelse jag tänkte på att jag nu endast hade en dagsresa kvar med kärrskjuts, innan jag i Tungkwan åter skulle nå järnvägslinjen, vilken skulle befordra mig till nästa fält.

Även den dagsresan gick lyckligt. Den förde oss över en mindre och en större flod. Dessa flodövergångar kan ha stora risker, och man är tacksam då man kommit över. Även i Tungkwan hade vi på kvällen ett litet möte. På sömru blev föga att beräkna. Jag var trött nog att kunna sova när som helst och nära på hur som helst. Vi hade just berett oss på att gå till vila, då broder J. Aspberg från Shanhsien kom för att få rådgöra med broder Styrelius i vissa frågor. Rådplägningen tog flera timmar i anspråk, och vid femtiden på morgonen måste vi upp för att komma med låget.

Jag fick nu säga farväl till min gode broder Styrelius, som med sådan omsorg styrt för mig under vår resa. Med glädje såg jag på prämar och på olika rastställen under färden hans varma missionsnit. Han begagnade i sanning varje »lägligt tillfälle» att dela ut traktater och komma i samtal med människor. Rastade vi vid

något värdshus medan våra åsnor betade och vi själva fingo något till livs var han strax redo att samla barnen och skaran av nyfikna omkring oss för att för dem sjunga och predika evangelium. Det varma intresse och den brödrakarlek, vilken kom till synes missionärssyskonen emellan, värmdde mitt hjärta. De dellogo så varmt med varandra och gladdes storligen åt varandras arbete och framgångar. Mot mig som deras gäst bevisades så mycken kärlek och gästfrihet, att jag i detta stycke blir en gäldenär så länge jag lever.

Ett stycke på vägen hade jag resällskap med broder Aspberg. Han hade rest till Tungkwan endast för att rådgöra med broder Styrelius om ett allvarligt sjukdomsfall inom missionärskåren och några övriga verksamhetsfrågor och följde nu med hem till sin station. Det var så intressant att få samtala med broder A. och att se honom utpeka by efter by med orden: »Där ha vi en grupp troende» och »där bor församlingsmedlemmar», och »där finnes flera sökare efter sanningen.» Hela trakten fick härigenom ett nytt intresse för mig. Vid Loyang var vännerna Engbäcks och broder Malm nere vid låget och bjöd på kaffe. Broder E. skulle följt mig till Chengchow, där jag hade att byta om tåg för Hankow. Genom syster Margit Erikssons sjukdom var han förhindrad att nu göra mig resällskap. Men i broderlig omsorg hade han telefonerat till någon bekant engelsk metodistmissionär i Chengchow, som lovat att vara mig till hjälp.

Så ber jag till sist att få framföra samtliga missionärers och de kära troende kinesernas varma hälsning såväl som min egen först till S. M. K:s styrelse, ombud och många vänner i Sverige. Det har fröjdad mitt hjärta att se och få höra kinesernas ödmjuka och tacksamma hälsning. Ofta ha de framburit den med av djup rörelse vibrerande röst och med tårfyllda ögon. I rikaste mån har jag fått se hur förbön och offer bär underbar frukt och kommer igen med välsignelse. Lätom oss icke förtröttnas att göra vad gott är, ty om

vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd. Gal. 6: 9.

I Jesu kärlek förbundne
Fritz Peterson.

»Godhet allenast och nåd» . . .

Shanghai den 17 nov. 1934.

(Utdrag ur privat brev.)

Dessa ord ur den 23:dje psalmen uttrycka just vad jag känner vid framkomsten till det land, till vilket Herren själv kallat och fört mig.

Godhet allenast och nåd är det, att Gud såsom svar på mångas böner gett oss en så god resa. Må vi nu icke glömma bort att tacka honom för detta. Mellan Singapore och Manila hade vi visserligen storm i två dygn. I tolv timmar körde vi undan vind och vågor. Anledningen till att kaptenen gav order att vända var dock icke så mycket själva stormen som det att komma från området för en tyfon, om vars ankomst vi blivit varskodda. Kaptenen hade en gång varit ute i ett sådant oväder men ville inte göra om det. Och att döma av de förödande verkningar, en lidigare tyfon anställt i Manila, kan man förstå, att det inte är roligt råka in i en sådan. 2,000 människor hade då omkommit, massor av grova träd ryckts upp med rötterna, taken hade blåst av och sju ångare drivits upp på land. — Av de 45 dygn, som vår resa tog, hade vi dåligt väder bara i två. »Godhet allenast.»

Det är den 15 nov., dagen för vår ankomst till Shanghai. Vädet är strålande. Vi stå på däck och se oss förväntansfullt omkring, då »Tancred» går uppför floden. Båttrafiken är livlig här på den blå flodens gula vatten. Det är så mycket nytt, som fångslar ens intresse. Nu höres väldiga tjut. Det kommer från en hop svarta grisar, som inte så där utan vidare vilja gå i den båt, deras pådrivare ställt i ordning för att kanske frakta dem till slakteriet. Men inte står man rådlös inte. Man

vet av ett välbeprövat medel. Så komma käppar och störrar till användning på de arma djuren. Resultatet är syn- och hörbart: skrik, som betydligt överrösta kinesernas egna och dånet från maskinerna, och grisar, som funno för gott att lyda. Att österlänningen inte är samvetsöm, när det gäller att behandla eller, rättare, miss-handla sina husdjur, ha vi fått belägg för tidigare under resan. I Manila t. ex. fingo istadiga åsnor och tröga bufflar mycket stryk. För djur och medmänniskor har folket inte det medlidande, som endast Kristus kan lägga ned i hjärtana.

Vid landningen i Shanghai omringades båten av en väldig skara kineser. Men polisen avspärrade ett område, där vi kunde gå lugnt och sakerna föras i land. Kinesen ser tillfällena till tjänst och kanske ännu mer förtjänst. Han anses som materialistisk. Men det är ju ej så underligt, ty det är många om brödbiten, och utsikten att nödgas svälta är verkligen stor.

Kinesen är inte så ful till det yttre, som jag tänkt. Ja, jag ser nu, att den föreställning, jag haft om kinesen, är ganska felaktig och närmast en karikatyr. Detta var ju en angenäm erfarenhet. Men de ha själar, vilka behöva födas »på nytt till ett levande hopp, till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat» också åt dem. De behöva få veta mer om honom, som helgade sig »till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade». Det är godhet allenast och nåd att få vara med i den uppgiften att bringa dem detta budskap.

I dag voro Ringbergs, Gerda Carlén och jag bjudna på middag hos en troende kinesisk familj här i staden. Det var verkligen intressant att se, med vilken färdighet de åto med pinnarna. Nog fordras det träning för att bli så skicklig. Jag hade förstas svårt att manövrera dem. Omsider lyckades jag dock bli mätt av den för övrigt goda maten.

Nu skall jag stanna några dagar här för att sedan i sällskap med några andra från Tyskland kommande missionärer resa till språksskolan. Var snäll och bed att Gud

må ge mig språket. Han kan och vill hjälpa. Ja, för honom är intet omöjligt.

Vi ha besökt »Bethel-bandens» huvudkvarter här i staden. När vi kommo dit på morgonen, var en stor skara samlad till gudstjänst. Det är flera s. k. »band», som fara omkring inne i landet och förkunna evangelium och som få vara till mycken välsignelse för sitt folk.

Här på Kina Inlandsmissionen blevo vi väl mottagna. En av dess missionärer, Mr. Barling, var nere och hjälpte oss vid tullundersökningen, varvid allt gick så bra.

Om tisdag, den 20, fortsätta Paul-Georg Svensson och Folke Persson sin resa härifrån med båt till Tientsin och sedan med andra fortskaffningsmedel till Mongoliet.

När vi anlände hit, hade vi flera välkomsthälsningar från våra kära däruppe på fältet. Uppmuntrande var det att få dessa, och det skall bli så roligt möta dem alla till våren.

Med hjärtlig hälsning till Er alla.

Din alltid tillgivne
Selfrid Eriksson.

»En öppen dörr.»

»Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr.» Uppb. 3: 8.

Genom de orden kunna vi tolka de känslor, vilka fyllde oss, när vi gingo från hem till hem i byn »Dangdjia!» Hennemens dörrar stodo öppna för oss och mången hjärtedörr för vårt budskap!

Hur jublande glad en liten gumma, som var här under »Bethel-bands» möten, blev, när hon fick höra, att vi tänkte oss till hennes by. Hon är verkligen ett litet solsken, som lyser för sin Mästare. Inte förstår hon mycket av läran, men en stark tro har hon. Nu är hon med på dopklassen. Det är ett bönesvar; hon var nämligen så orolig att hennes man skulle hindra henne, men till vår stora glädje sade han ja. Vi gingo som sagt till olika hem och naturligtvis även till detta. Den lilla gumman var så ivrig att också hennes anhöriga skulle få höra om Herren. Mannen blev nog påverkad av Guds Ande, fastän han ej just då ville bestämma sig för

att tro. Bed särskilt för den kvinnan och hennes hem.

När vi på fredagskvällen anlände till byn, följde en hel skock barn och några vuxna med till den gård, där vi skulle bo. De voro mycket nyfikna, ty de hade ej sett utlänningar förut. Därför var det ingen svårighet att draga till sig uppmärksamhet. Men det var ju ej till oss utan till vår Frälsare, som vi ville draga deras uppmärksamhet. Dock det ena fick tjäna det andra. Bibelkvinnan började tala till den grupp, som samlats. Så fingo de lära sig körer, vilka vi sedan sjöngo med dem gång på gång.

Under de följande dagarna var jag mest tillsammans med vår bibelkvinna och hörde på, när hon talade till hedningarna, medan Maja Lundmark samlade de troende kvinnorna för att uppmuntra och hjälpa dem. Om och om igen ljöd budskapet om synd och frälsningen från densamma. Inom parentes sagt så är ju synd ett så okänt begrepp för många hedningar i Kina, att det tar tid bara att förklara för dem, vad det innebär, och få dem att förstå, att de alla ha synd.

Redan första kvällen hade den ena kvinnan i huset där vi bodde visat sig villig att tro på Jesus. Den andra — vår värdinna — var troende förut. — Påföljande förmiddag voro vi särskilt ombedda att komma till ett hem, för att de skulle få höra evangelium. Där var det två kvinnor, som böjde sig inför Herren. En av dem var opierökerska och såg mycket klen ut. O, att Gud finge göra henne fri från opierkravet! Vid två tillfällen bådo de oss komma över igen och bedja för dem. Sista gången var samma morgon vi skulle lämna byn. Vid det tillfället lästes det för dem det sköna ordet ur Joh. 6: 37 om att Jesus ej kastar ut den, som kommer till honom. Så visade de oss ett papper på vilket opierökerskans man hade skrivit upp en del av det han vid bibelkvinnans besök hört om Herren Jesus.

En kväll kom det två skolungdomar särskilt för att få undervisning i den nya läran. — På söndagen fingo vi vara med om något, vilket jag räknar till de skönaste

minnena från de dagarna. Vi hade gått ned till det hem, där den sjuka kvinnan bodde, som Maja Lundmark skrivit om. Först såg det ut, som om inga åhörare skulle komma, och vi hade så när bestämt oss att gå till en annan plats, men så började de komma den ena efter den andra. Vår bibelkvinna begynte så tala, och rätt som det var ställde hon en fråga direkt till en kvinna: »Vet du vem Jesus är?» Svar: »Nej!» Så fortsatte hon att förkunna om Jesus. Om en stund ljöd åter en fråga: »Varför behöva vi Jesus?» Samma kvinna, som förut svarade, sade nu: »För syndens skull!» — Det är inte alla, som så snart få klart för sig vad saken gäller! — Innan den lilla skaran av lyssnare gingo hem den kvällen, ljöd uppmaningen till den, som ville tro på Jesus, att dröja kvar, Den kvinna, som förut så uppmärksamt lyssnat, stannade. I ett närgränsande rum gingo vi in, kröpo upp på »kangen» tillsammans med henne och ännu en, som ville tro. Där vid ljuset av den kincsiska oljelampan voro vi samlade inför Herrens ansikte, och de båda hednakvinnorna fingo höra mer om honom, som dött på korset för deras synders skull. Så böjde vi knän gemensamt och de fingo lära sig säga efter var sin bön. Må Herren fullborda sitt verk i deras hjärtan!

Ja, så mötte Herren en själ här och en där. Hur djupt han fått verka i deras inre, veta ej vi, men han som ser till hjärtat, han vet, och han är mäktig att föra dem fram till hela sanningen.

Bedjen för alla dessa, som upplevt något nytt i sitt liv! Bed för de små barnen, som lärt sig sjunga om Herren Jesus. Bed för de kristna, att de må kunna vara brin-

nande för sin Herre. Hur svårt skall det ej vara för dem, som stå i en hednisk omgivning och därtill ej kunna läsa sin bibel.

Men under bönen få vi ej heller glömma att tacka Herren, för vad han låter oss få se — den öppna dörren i hedningarnas värld!

För mig blev detta mitt första hybesök en rik upplevelse!

Så de varmaste hälsningar till Eder alla från Eder tillgivna

Astrid Löfgren.

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1935 i sin 40:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: Erik Folke. Redigerad under medverkan av Martin Lindén m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.**

Telefon: **10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.**

INNEHÅLL:

De vise männen och deras vandring. — Trettondagens missionshögtid. — Från Red. och Exp. — En hälsning från Kina. — Från missionärerna.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

H A N S K A L L K O M M A .

»Med hast skall han komma till sitt tempel.» Mal. 3:1.

»Med hast skall han komma», så ljuder allvarligt och mäktigt avslutningsordet i den gammaltestamentliga profetian, och i fullkomlig samklang därmed står Herrens sista budskap till sitt folk i nya testamentets tid: »Ja, jag kommer snart.» Trofast och nådefullt hade Herren under den långa förberedelsetiden gjort allt för att Israel skulle vara redo att mottaga honom, då han kom. Löftena, offren, profeternas utsagor och slutligen vägrödjaren själv, intet hade sparats å Guds sida för att hålla Israel berett, och dock måste evangelisten klaga: »Han kom till sitt eget och hans egna togo icke emot honom.» »Han kom dem för hastigt uppå.»

Vi som nu leva, vi stå ock inför en Herrens tillkommelse, som skall även den ske med hast. På många sätt påminner oss Herren därom och vill därmed väcka oss till att besinna den all-

varliga frågan: Äro vi beredda att taga emot honom, eller skall hans tillkommelses dag komma även oss för hastigt uppå?

Mera ingående än under någon föregående tid vittnar Herren nu om att hans dag är nära. Hans ord till sina lärjungar före sin bortgång, hans apostlars vittnesbörd och icke minst Uppenbarelsebokens skildringar kasta ett sådant ljus över våra dagars händelser, att det borde för oss bliva till kraftigt väckande basunstötter: Ja, han kommer med hast till sitt tempel, den Herre som I åstunden, ja, förbundets ängel som I begären, se han kommer, säger Herren Sebaot.

Dagens stora fråga för Guds folk är nu: »Vem kan uthärda hans tillkommelses dag och vem kan bestå, då han uppenbarar sig.» Profeten talar om en smältningsprocess och om en reningsprocess, som de måste genomgå, vilka skola få tjäna i hans helgedom. Med denna process kan det ej anstå

tills Herren kommer. Den måste ske nu. Endast renat silver och guld duger på den dagen. »Han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa». heter det.

Smältdegeln behåller han i sin egen hand, likaså elden och den renande skarpa luten. Och han sätter sig ned, läsa vi, under det reningsprocessen pågår. Så sköter han själv sina barn, och han gör det med allra största omsorg och kärlek. Över prövningens och lidandets väg stråla alltid dessa ord: Nåd och sanning i ljuvlig harmoni. Aposteln låter oss förstå, att luttringselden har en dubbel betydelse, dels som en prövning av tron och dels som en delaktighet i Kristi lidanden. Håller tron provet skall det lända till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse, och i den mån någon här delar Kristi lidanden skall han få glädjas och fröjdas vid hans härlighets uppenbarelse (1 Petr. 1: 7; 4: 12, 13).

Levi söner skulle luttras och renas för ett sedan: »Sedan skola de fram-bära åt Herren offergåvor i rättfärdighet», heter det. Herrens prästerliga folk i det nya förbundets tid har ock en kallelse, som väntar: »De skola tjäna honom dag och natt i hans tempel.» Till den tjänsten blir ingen skicklig utan att här under prøvotiden hava låtit Herren fostra sig därför.

Kanske frestas vi att komma inför Herren med våra varför, då hans väg med oss synes underlig, ja, kanske oförklarlig. Kanske frestas vi ock att misströstande fråga: Skall Herren vinna sin avsikt med våra liv? i de stunder, då vi söka bedöma de framsteg vi gjort. Kanske ha vi kommit till in-

sikt därom, att vi allt mer och mer tagit vårt liv i egen hand och dragit oss undan Herrens ledning. I alla dessa och liknande lägen gives blott en utväg att komma till rätta: att helt och oförbehållsamt kasta oss i vår Frälsares armar och säga: Herre tag Du hand om mig och mitt liv och fostra mig så att jag må vara redo då Du kommer.

Men under det vi bida efter Herrens tillkommelse och söka göra oss själva redo för denna väntar Herren av oss, att vi också skola söka göra andra delaktiga av vårt saliga hopp. För Simeon stod det klart, att Herrens frälsning var beredd till att skådas av alla folk, att även för hedningarna skulle ljuset uppenbaras. Därför kunna vi aldrig möta vår kommande Herre och Frälsare med frimodighet utan att också vi motsvarat denna vår Herres förväntan. Om någonsin missionskallelsen varit allvarlig och viktig, så är den det nu för oss, »som hava tidernas ände inpå oss».

Saliga äro de tjänare, som deras Herre finner vakande och tjänande när han kommer.

Erik Folke.

Dyrt aktade i Herrens ögon.

(Ps. 116: 15.)

För någon tid sedan meddelade tidningarna att ett ungt missionärspar från Amerika, *Elisabeth och John C. Stam* döddats av kommunister i Kina och i ett brev talar vår missionär Selwid Eriksson i detta nummer av vår missionstidning också härom samt om huru underrättelsen mottogs på språkskolan, där han nu är.

I den engelska missionstidningen »China's Millions» för febr. detta år meddelas, att samma dag, måndagen den 10 dec., som telegram härom kom till Amerika, erhöi missionär Stams far ett brev från sin son, vari denne omtalade, att oroliga förhållanden rådde i provinsen Anhwei, där han arbetade. Han sade också, att han mycket väl förstod, vilka faror, som väntade dem i utförandet av deras arbete i Herrens tjänst, men tillade, att han ej var förskräckt. I detta brev inneslöt han också ett poem, vilket han sade uttryckte hans känslor. Detta hade skrivits med anledning av en missionär Vinsons mord för några år sedan, och nådde nu missionär Stams far samma dag som telegrammet. Vi återgiva här detta poem i översättning.

FÖRSKRÄCKT?

Förskräckt? — För vad?

*För frihet efter fångenskapens tid?
Ett steg från lidande till ljuvlig frid,
Ett slut på livets oro, kamp och strid?
Förskräckt? — För det?*

Förskräckt? — För vad?

*Förskräckt min Jesu anlete all se?
Välkomnas hem, se nådens under ske,
Ur såren härlighetens glans sig te?
Förskräckt? — För det?*

Förskräckt? — För vad?

*En blåt — en knall — ett genomborrat
bröst.
En skymt av mörker — ljus — vad him-
melsk tröst!
Ett sår likt hans, som oss från döden löst!
Förskräckt? — För det?*

Förskräckt? — För vad?

*I döden frukt, där livet fruktlöst stod —
All vallna stenig åkerteg med blod —
Och bärga frälsta själar, skörd så god!
Förskräckt? — För det?*

(Från engelskan av C. F. Blom.)

*

Såsom exempel på huru Herren förmår att hugsvala införa vi också ur »China's

Millions» i översättning ett brev från missionär Stams far till Kina Inlandsmissionens direktor i N. Amerika, utgörande svar på en kondoleansskrivelse:

Trots min sorg måste jag tacka för Eder vänliga tjänst och medkänsla. Ni har i sanning varit en far för våra kära barn. De älskade Er och det arbete Ni representerar. Genom Guds nåd kunna vi som en familj säga: »Herren gav och Herren tog. Välsignat vare Herrens namn!» Han vet vad som är bäst. Han gav dem det bästa, ett evigt hem hos honom själv. Vi prisar Gud, att den kära lilla Helen är i trygghet. Huru detta skall glädja hennes morföräldrar. Vi uppskatta Edert deltagande mer än vi kunna uttrycka. Måtte våra käras död bringa Herren mycken ära, och må många gå ästad i deras ställe! —

FRÅN
REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionstidningen Sinims Land.

Vid denna tid på året brukade vi förr att utan begäran utsända provexemplar av vår missionstidning till personer, vilkas adresser vi ha på expeditionen. På grund av ändrade bestämmelser för utskickande av utgivarekorsband kunna vi ej nu handla på detta sätt. Vi vore emellertid mycket tacksamma, om de av våra vänner, som kunna sprida provexemplar, sände oss ett meddelande härom. Vi sända då sådana gratis och portofritt.

Vi bedja ock att nu få uttala ett varmt tack för förbön och hjälp med anskaffandet av prenumeranter. Må vi såväl som vår tidning alltfört få vara inneslutna i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förbön.

Ficksparbössor — Kinalänkens tackoffer.

En av våra nitiska och varmhjärtade »Kinalänkar» har kommit med ett förslag, att vi skulle låta tillverka ficksparbössor, lämpliga att alltid ha med i västfickan

eller väskan. Meningen var, att man skulle ha dem till hands, då man ville och kunde göra en inbesparing eller av Gud manades göra en uppoffring för missionen, så att man genast kunde förverkliga avsikten.

Från samme person har också kommit en gripande vädjan riktad särskilt till alla »Kinalänkar», ur vilken vi här göra ett utdrag: Måste ej vi, som fått så mycket, vara med för att behoven skola fyllas för våra kamrater, som vi delat välsignelserna med under så många härliga »veckor», och som nu stå därute som *våra* sändebud? Eller voro vi ej med om att bedja ut dem? Voro vi ej med och vinkade, då de reste? Var det ej ett löfte om hjälp och förbön, som vi gävo dem i avskedets stund eller i breven vi sände? — Jo, jag var med och jag vill uppfylla löflena inför Gud, även om det innebär någon försakelse! — Så tycker jag mig höra svaret från de 700 länkarna runt Sveriges land. —

Så långt förslagsställaren. Till detta vilja vi blott tillägga, att ficksparbössor nu finnas färdiga, och att sådana såväl som vanliga missionssparbössor sändas kostnadsfritt, om begäran därom insändes till S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm*, och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm*. De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva v. G. den 15 februari och den 1 mars. Välkomna!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas till möte på vår exp. *torsdagen den 14 febr. kl. 7 e. m.* Välkomna!

Familjenytt.

Åt missionärsparet *Morris och Carola Bergling* föddes den 19 sistl. dec. en son. Vi gratulera och tillönska varmt hela familjen Guds rika välsignelse.

Trygg på den plats, där man blivit ställd av Gud.

Hwaining den 18 dec. 1934.

»Än varar säningstiden, än är det arbetsdag, se'n kommer skördefriden för Herrens arbetslag. Då skola Herrens trogna, som burit dagens tvång, få bära kärvar mogna vid änglars jubelsång.»

»Alle man samlas omedelbart inne i hällen», så ljöd ett rop på gården häromdagen. Genom de tunna bräddörrarna uppfatta alla kallelsen, där vi äro i våra rum, och inom några ögonblick sitta vi bänkade för att få höra, vad det är fråga om. Där framme står Mr. Mair, föreståndaren för språkskolan. Han ser så allvarlig ut nu. Vad sorgligt har han måne att berätta? —

Omkring den 13 dennes bröt sig en röd armé in i staden Tsing-teh i denna provins. Det blev naturligtvis röveri och mord. Ett amerikanskt missionärspar, Mr. och Mrs. Stam, som nyligen stationerats i den staden, tages och bortföres till en usel hydda, i vilken de instängas tills stadens plundring fullbordats. Sedan hämtas de för att gå döden till mötes. I det kalla vädret drivas de praktiskt taget utan kläder gatan fram såsom ogärningsmän. Äntligen äro de framme vid avrättningsplatsen. En kines, kanske var han en kristen, skyndar fram och ber om att deras liv må skonas. Nej, han tages och bortföres med ligan. Kallblodigt skrider man till handling. Först halshugges Mr. Stam, och därefter möter Mrs. Stam döden på samma sätt som sin make.

I hyddan hade Mr. Stam skrivit ett brev, vilket han, då han drevs gatan fram, kunde lämna åt en med en uppmaning att posta det. Det var ställt till missionens ledare i Shanghai. Annu vet man ej något om dess innehåll eller om det nått bestämmelseorten.

Det är tydligt, att våra vänner från första början vetat, vilken utgången skulle bli. En person hade sagt något till de två,

då de voro på väg till avrättningsplatsen, och då hade Mrs. Stam svarat: »Vi äro på väg till himmelen!»

Evangelisten tog sedan hand om deras döda kroppar och anskaffade kistor, vari de skulle föras vidare för att begravas.

Mr. och Mrs. Stam hade ett några månader gammalt barn. Evangelisten hörjade förfråga sig om dess öde. Ingen vågade ge besked, men en gav en vink, som han förstod. Inkommen i hyddan finner han barnet vid liv. Modern hade lindat in det och lagt några små mjölkflaskor och en tiodollarsedel i knytet samt hängt upp det under taket, för att ej hundarna eller något annat skulle kunna skada det. Utan mat och vård i 24 tim. hade det gråtit sig till sömns. Men en tröst för de anhöriga är ju att det lever.

Vad som gör saken sorgligare beträffande dessa kommunistiska band är, att de till allra största delen bestå av pojkar och ynglingar under 20 år. Bland dessa tycks redobogenheten att tjäna mörkrets furste vara störst, oansvariga och utan reson, som de äro. —

Med rösten darrande av gripenhet har Mr. Mair talat så detaljerat som möjligt om den händelse, som måste röra Guds folk såväl som ofrälstas hjärtan över hela världen.

Så fingo vi höja oss och bedja för de anhöriga och att de två unga missionärerna genom sin död må få uträdda ännu mer än de i sitt liv möjligen kunde ha fått utföra. Deras arbetsdag här i Kina blev kort, omkring två år endast.

Vetekornet har lagts ned i mullen. Dess mål är att bära frukt genom sin död. Icke först bära frukt och sedan dö. Och i andens värld ha vi genom kyrkans historia selt samma lag gå igen, i det att martyrernas blod har varit kyrkans bästa utsäde.

Må vi i stället för att gripas av missmod eggas till helig handling och fullare överlåtelse åt Gud, när vi höra om dessa martyrer för Kristi vittnesbörds skull. Vår frontlinje måste omspanna hela jorden. Villkoren äro olika, men vi ha samma dödsfiende mot oss. Dock, det är Guds

plan, att djävulen dagligen går mot sin dom; och varje seger, som varje euskild kristen eller kristenheten som sådan vinner i Herrens kraft, är ett bevis för fiendens nederlag och slutliga utkastande. *Ingen är tryggare än den, som står på den plats, där han blivit ställd av Gud.* Medvetandet om att stå på den posten skänker den frid, som yttre oro och ofrid aldrig kan förfaga, ty den är förankrad i klippan Kristus, och då allting annat bävar, är han tillvarons enda fasta punkt.

Edert ringa sändebud

Selfrid Eriksson.

Gå vi mot bättre tider?

Loyang har nyligen haft storfrämmande. På Kinas stora nationaldag den 10 okt. besöktes staden av general Chiang Kai-shek jämte hans fru och flera celebra personligheter. Besöket av generalen var närmast motiverat av öppnandet här i Loyang av en avdelning av Krigshögskolan, som nu blivit definitivt förlagd hit. Det är en gren av den berömda Hwangpu-akademien, som fostrat så många av Kinas stora militärer, och bland vars alumnier även general Chiang Kai-shek räknas. Men besöket formade sig också till en inspektionsresa till flera platser i norra Kina för att övervaka och inspirera till ökad aktivitet den så kallade »Nya Livsrörelsen», som också närmast räknar generalen till sin upphovsman, och i vilken han på ett utomordentligt verkningsfullt sätt biståts av sin maka, som nu medföljde på färden. Överallt, där de dragit fram, ha de mötts av ett entusiastiskt mottagande med flygande fanor och klingande spel och tidningarna ha också haft intressanta meddelanden av deras besök från plats till plats.

Det som i tidningarnas notiser tilldragit sig det största intresset för missionens vänner är den konsiliananta, ja man kan säga kordiala stämning, som präglat generalens uttalande till och om den kristna missionen. Då han besökte Kaifeng, säges det, att han allvarligt förebrådde guvernören i Honan, för att han ej mera sökte samarbete med missionen för den nya

livsrörelsens propagerande. Detta är nu något som menige man här känna till och tala om. I Sinanfu hade han särskilt samtal med missionärerna och sökte få deras medverkan. Ett av resultaten säges vara att en antiopium-förening bildats för att få bukt med opielasten i de trakterna. Under besöket i Taiyuanfu höll generalen ett tal, vari han särskilt hänvisade till missionärerna som folkets föredöme i enkla och hygieniska levnadsvanor. Och han hade mycket gott att säga om deras arbete i övrigt.

När man jämför dessa uttalanden av en man i så framskjuten ställning med den opposition, som tidigare förmärks från regeringshåll, så måste man av hjärtat glädjas, och man frågar sig ovillkorligen om det är början till ljusare tider för den kristna missionen. Det torde vara för tidigt att hänge sig åt någon alltför sanguinisk optimism, men man torde dock kunna säga med fog, att en förskjutning ägt rum i folkets uppfattning och värdering av den kristna missionen. Under det man förr hade den parollen, att all religion var opium för folket, synes man nu på ansvarskännande håll vilja erkänna den kristna missionens existensberättigande, ja, religionens nödvändighet i folkets liv. När detta säges så fritt och öppet som skett vid dessa tillfällen, så torde det vara mer än ett uttryck för generalens personliga uppfattningar. Det är åtskilliga tecken, som tyda på att så förhåller sig.

Den Nya Livsrörelsen har värderats olika med hänsyn till sin sedliga halt. Somliga vilja i den endast se rent nationella intressen under det andra se det sikta till mer än blott en social upplyftning. Ett torde vara säkert. Det finns många beröringspunkter mellan denna rörelse och den kristna missionen, där ett fruktbarande samarbete torde kunna etableras. Det är i varje fall mycket i denna rörelse, som är värt erkännande och som, om det kunde förenas med det kristna budskapets innehåll, vunnit en fördjupning, som vore till ökat gagn i nationens liv. Som rörelsen nu framträtt, torde man i första hand få se den som en sund

reaktion mot förfälskning och upplösning av alla moraliska begrepp, som följde närmast i revolutionens spår. Det var ej längre fråga om god ton och rena seder, och det visade sig också att den gamla ämbetsmannamoralen ej tog slut med en ny regeringsform. Särskilt visade sig självsvådet göra sig brett bland det uppväxande släktet, och hade det ej stävjats i tid, torde obotliga skador ha skett. Ett par av kardinalpunkterna i denna nya livsrörelse är god umgängeston och ett hygieniskt levnadssätt. Över femtio regler äro angivna såsom hörande till ett värdat uppträdande i enskilda och offentliga livet, på resor och i samlingslokaler. Likaså finnes ett fyratiotal regler för personlig och samhälllig hygien. Här i staden ser man nu överallt anslag om förbud och påbud i alla möjliga avseenden, och polismakten söker effektivt föreskrifterna, så långt den förmår. Och det har visat sig, att en hel del förbättringar blivit genomförda. Det är nu så mycket mera ordning och reda i allting mot vad det var tidigare. I skolorna torde förändringen märkas mest. Nyligen besökte jag seminariets övningsskola och ett par andra läroanstalter i staden. Det var en lust att se, vilken mönstergill ordning, som rådde på en del håll. Den visade sig hos både lärare och elever. Och det bådade gott för framtiden.

Kristendomen är ju inte ett socialt reformprogram, utan den är ande och liv. Vår uppgift är och förblir att utföra en evangelii förkunnares verk. Det är endast evangelium som kan frälsa den enskilde och rädda nationer från undergång. Men vi äro dock i utförandet av vår gärning i viss mening beroende av de yttre förhållandena. Och skulle då dessa genom den nya rörelsen bli mera gynnsamma för frambärandet av det kristna budskapet, så ha vi ju anledning att glädjas och söka utnyttja varje tillfälle som gives att utbreda hans rike, vars sändebud vi äro. Göre Herren oss trogna i vår uppgift antingen vi vinna världens gunst eller äro föremål för dess betryck. Med Jesus Kristus i spetsen för oss gå vi alltid mot

bättre och ljusare tider, hur det än skiftar för övrigt.

Loyang Ho. 23/11 1934.

Nalh. Engbäck.

Från Pucheng She.

Pucheng den 7:de november 1934.

Kära Missionsvänner!

Guds frid!

Vårt stormöte samt de evangelisationsmöten, som tvenne evangelister från Bethel Missionen i Shanghai ha hållit, äro nu över, och det är med ödmjukt tack till Gud, som vi tänka tillbaka härpå. Mycken bön hade uppsänts för alla dessa möten, och vi måste erkänna, att Herren har underbart svarat därpå.

Stormötet började som vanligt på en fredagskväll, då farbror Hugo Linder hälsade de troende välkomna. Han började med att meddela den vemodiga nyheten, som nådde oss på morgonen, att en av bibelkvinorna nyligen fått gå för att vara med Herren. (Fröken Hanna Wang kommer nog att skriva till Sinims Lands läsare och berätta om denna kvinna, som har fått vara till så stor välsignelse här i Puchengdistriktet.) Det tärades i mångens öga, och en mäktig stämning behärskade mötet. Herren var förnimbart nära. På grund av den just då mognande bomullsskörden var ej skaran så stor, som vi hade väntat, men många av de troende kommo senare under stormötet, så att till slut var vårt stora kincsiska kapell så gott som fullsatt. Jag, som var ny på orten, passade på att lära känna så många som möjligt, och jag har funnit, att det är ett helt annat kenne hos folket här i jämförelse med folket i Shansi. Jag har hört, att folk här pläga säga: »Shansifolket kan ge efter på orden men ej då det gäller pengar; Shensifolket kan vara frikostigt då det gäller pengar, men hålla på sitt, då det gäller orden.»

På lördags e. m. fingo vi glädjen att se 9 personer mottaga det heliga dopet. Så har nu skaran av dem, som tro, ökats, och vår bön till Gud är, att den skall bli

mycket större till nästa gång, vi samlas till stormöte. Bedjen med oss om detta!

Vår äldste Ma talade vid ett tillfälle varmt och innehållsrikt om givandets välsignelse, och några andra fingo också tillfälle att vittna om Herren. Sista mötet på det egentliga stormötet hölls på söndagskvällen, då vi firade Herrens heliga nattvard, vilken för många blev en dyrbar stund. Farbror Hugo Linder fick nåd att frambära ett givande budskap om det slaktade Lammets — det Lamm, som gjort det möjligt för oss att förenas på detta sätt. En skolpojke, som i år blev döpt, satt nära mig vid orgeln, och då farbror talade om det verk, Jesus fullbordad, blev hans hjärta så fyllt av tack, att han utbrast: »Pris vare Jesus!» Själv blev jag så välsignad därav. Ja, ack, att detta ofattbara, som vi av blotta nåden få ta' emot, kunde bli riktigt levande för *alla* våra församlingsmedlemmar, så att en innerlig åstundan växte fram därinne i hjärtat att delgiva det åt dem av deras eget folk, som fortfarande sitta i hededomens och syndens fruktansvärda mörker!

Så var vårt stormöte slut, men mötena voro ej slut. Nu började nämligen dessa två tidigare omnämnda evangelister sitt arbete på huvudstationen och skulle hålla på där en vecka. De hade, medan stormötet pågick, besökt tvenne utstationer och sätt ut den kostbara säden till hög och låg, fattig och rik.

På dagarna gingo våra evangelister, skolpojkar och bibelkvinno ut i sta'n, bjudande folk till mötena. Varje dag hölls fyra möten, vilka varade i tre eller fyra timmar! Mellan mötena var det bön för bekymrade själar och sjuka samt långa personliga samtal. Visserligen använde de ibland metoder, som vi ej kunde anse vara lämpliga här inne i landet, men Herren bekände sig till deras förkunnelse. Själar kommo i nöd för sina synder, och många troende blevo förnyade i sin ande. Det blev en hjärterannsakande tid, för vilket vi ej kunna annat än tacka Gud. Give Gud, att detta påbörjade verk, ej må avstanna, utan att många hedningar må komma ock

säga: »Vad skall jag göra för att bli frälst?»

I morgon resa dessa två bröder till fyra andra av våra utstationer, varifrån de fortsätta till Shansi, där de skola besöka alla stationerna. Vare Herren så nära och verke sitt eget verk! I morgon reser också fröken Wang med ett par bibelkvinnor till en utstation för att hålla kurser och möten med kvinnor. I övermorgon hoppas farbror Hugo Linder och jag att resa ut i distriktet också. Giv Herren, att vårt arbete ej må vara fåfängt utan fruktbärande! Av nåd får det bero, och stor i nåd är han, som täckes använda svaga människoredskap i sin tjänst. Hans är verket, och *han skall fullborda det!*

En märklig händelse i samband med dessa möten måste jag nämna. En morgon under slutet av veckan — förresten samma dag som vi hade glädjen att få besök av pastor Fritz Peterson från Stockholm — körde en man ett stort bomullsläss förbi vårt kapell. Då han såg traktaterna på väggarna samt hörde sången därifrån, svor han på Evangeliesalen. Men — Herren låter icke gäcka sig! Han hade ej kört sitt lass många meter, förrän bomullen antändes. Hur det tillgick, veta vi ej, men då mötesdeltagarna strömmade ut ur kapellet, höllo flera män på att släcka den då ännu brinnande bomullen. Må detta få bli denne man och alla, som bevitnade denna händelse, till en varning att söka räddning, medan nådens dag ännu varar!

Jag nämnde, att vi haft besök av pastor Fritz Peterson. Hans besök var mycket kort, endast en dag, men han fick likväl tillfälle att tvenne gånger frambara ett rikt välsignat budskap. Våra kineser ha talat mycket om honom, sedan han reste, varav vi förstå, att han både för oss utlänningar och kineserna fick bli till välsignelse.

Så till sist de allra hjärtligaste hälsningar från oss fyra i Pucheng, med önskan om ett välsignelserikt nytt år för oss alla!

Eder i Herrens tjänst förenade,

Åke Haglund,

”Guden, som blev avsatt!”

Tang-ling var en trevlig, troende yngling, som för ett par år sedan slutade i missionens folkskola i Hoyang. Hans hem var i norra Hancheng, och han var mycket bekymrad för sina gamla föräldrar, som ej ville tro på Gud. När han slutat folkskolan fick han efter mycket om och men löfte att genomgå en två-årig bibel-skolekurs.

Det var den hösten Tang-ting rest till Bibelskolan, som min fru och jag gjorde en resa genom norra Hancheng-distriktet. På en plats mötte vi Tang-tings föräldrar. De voro två ovanligt rara gamla människor. Samma eftermiddag passerade vi deras hem och sågo till vår ledsnad att jordguden satt i sin nisch mitt innanför portingången. Detta föranledde mig att senare tala till de gamla om saken. I ett brev till sonen i Bibelskolau skrev jag även och sade, att vi måste mycket bedja till Gud att lösa hans föräldrar från avgudadyrkan. Ofta skrev han hem till de gamla om saken.

Antagligen var det ett år senare, som jag en dag genom någon fick höra att Tang-tings föräldrar fått mod att göra sig av med sina avgudar. — »Nå, hur gick det till?» frågade jag. — »Jo, en dag köpte de gamla hem rökelse, papper och ljus att bränna. Under högtidliga former togo de avsked av guden, satte honom på en bricka, bad honom att ej skada dem, och sedan buro de honom bort till några släktingars hem. Där frågade de om ej dessa ville tillbedja guden i stället, ty själva kunde de ej längre göra det. Alltför många kristna, deras son och församlingspastorn hade varnat dem för att tillbedja avgudar.» — Jag blev ganska undrande över saken. Inte voro de två gamla ännu lösta från avgudarna, det kunde då vem som helst se.

I våras — april 1934 — hölls dopklass i Hanchengs stad. Till allas vår stora glädje funno vi Tang-tings två gamla föräldrar bland dopkandidaterna. Mycken hön hade uppsänts för dem, och alltjämt både många för dem. Tydligt syntes att Gud arbetade i deras hjärtan. Antagligen var det på fredagen, som jag hade en lektion. då

jag talade om »Du skall inga andra Gudar hava jämte mig». Jag sökte påvisa, att Gud inte endast väntade att vi till det yttre skulle lämna avgudarna, utan att han ville ha våra hjärtans hela och odelade kärlek. Så länge vi i våra hjärtan på något sätt voro bundna vid en synlig eller osynlig avgud syndade vi mot den ende levande Guden i himmelen och mot hans son, vår Frälsare, Herren Jesus. — Orden fäste sig i Tang-tings fars hjärta. Ett samtal utspann sig mellan honom och mig. Han berättade inför alla hela historien om sin jordgud. — »O, det har jag inte förrän nu förstått att det var synd, det sätt varpå vi gjort oss av med jordguden. Jag ska genast efter detta möte tala med min fru om saken. Vi måste ordentligt bli av med den.»

Sent lördag afton, när alla lektioner voro över, sågs en gammal man skynda vägen fram. Hans hem låg en och en halv mil norr om Hancheng. Han såg så bestämd ut. Något allvarligt, som kostade kamp, var i görningen. Två timmar efter mörkrets inbrott nåddes hemmet. — Långt innan det var ljus på måndag morgon var samme gamle man på väg tillbaka till Hancheng. Det var Tang-tings far. — Just efter det vår morgonbön slutat, mötte jag honom utanför kapellet. »Så glad och lycklig Du ser ut! Berätta för mig vad Du har varit med om!» — Så kom berättelsen: »Gud vare lov, nu är jag helt fri från djävulens våld. Vår jordgud har jag slängt. Tidigt söndag morgon gick jag till ett par troende mäns hem och bad dem följa med och hjälpa mig. Tillsammans besökte vi mina hedniska släktingar, till vilka jag förut lämnat min jordgud. Jag bad att få igen guden, men det ville de inte vara med om. De hade ju fått den och ville gärna tillbedja den, om vi nu inte längre voro intresserade av den. Då sade jag dem, att det var min synd att leda dem in i denna tillbedjan, när jag ej trodde på eller tillbad den. Efter ett långt samtal om saken fick jag guden tillbaka, och vi troende gingo glada vår väg. Dessförinnan hade vi med några ord vittnat för mina släktingar om Jesu frälsande nåd.

— På vägen hem till mig, passerade vi den stora dammen i mitten av byn. Där lågo en rad kvinnor och tvättade kläder. I ett nu slängde jag guden rätt ut i vattnet, och vi sade till varandra, att den säkert där skulle gå sin upplösning till mötes. Den var ju bara av lera. O, vad vi voro jublande glada, när vi gingo hem till mitt hem; där vi tillsammans tackade Gud innan vi skildes.»

En vecka senare döptes Tang-tings far och mor. De voro så lyckliga och glada efter att hos Gud ha fått lägga av en rad synder, som den Helige Ande påmint dem om. Förvisso älska de nu Herren Jesus. Bed Gud hjälpa dem stå fasta och bli till andlig hjälp för många andra.

Kikungshan, Honan, China den 13/8 1934.

Martin Bergling.

En hälsning från Ishih.

Må det förlätas oss om vi genom Missionstidningen Sinims Land sända ett hjärtligt tack för de många hälsningar, som vi fått med anledning av förlovning och giftermål. Så småningom hoppas vi få besvara dem alla personligen. Det har varit vår erfarenhet, att man skall bilda hjonelag för att få se all den vänlighet som människor äro i stånd att visa. — Vi ville också meddela litet om arbetet här.

Arbetet i sin helhet

är ej lätt att skriva om. Ty det är allt annat än homogent. Varje grupp kristna i distriktet har sin karaktär. Den ena gruppen är ej lik den andra. Mycket beror det nog på att vi sakna det som i Hoyang—Hancheng binder samman det distriktets troende, nämligen ett gemensamt årligt ledarmöte. Det är min önskan och bön att vi måtte kunna få till stånd detsamma här i Ishih nästa vinter. Bliv med i bön om denna sak! — Men låt oss nu berätta om

Ell nyupplaget arbete.

Platsen är Yungho stad och landsbygden närmast omkring den. Arbetet är här helt nytt. För några år sedan fanns ej en enda

kristen i staden. För två år sedan flyttade en kristen läkare dit och avsatte det största rummet på sitt sjukhusområde till predikolokal. Han skaffade sig kristna biträden i sjukhuset, som också kunde hjälpa till med predikan. Här arbetade dessa nu tråget. Man höll ständigt möten. De kristna från närmare håll i distriktet inbjödos att komma och predika. Vår tältgrupp arbetade med sitt tält i staden och byarna omkring ett och ett halvt år. Vi utiänningar och våra medhjälpare ha besökt platsen åtskilliga gånger och då hjälpt till med evangeliets arbete där. Och nu har platsen en grupp kristna.

vägen, sanningen och livet», hade gripit honom, övertygat honom och förvandlat honom. Det är annars ytterst sällan man finner någon som blivit vunnit utan muntlig förkunnelse. Men här var en.

I slutet av oktober hölls åter en dopklass i vårt distrikt, denna gång just i Yungbo stad. Antalet kandidater var nu 7 och alla beviljades dop och inträde i församlingen.

Men detta säger ej allt om arbetets framgång på denna plats. Då jag i våras talade om för de kristna att tältet måste flyttas till annan plats, bad man så bevakande att få behålla det ännu ett år. Jag

Från Margaret och Vilhelm Berglings bröllop på Kikungshan den 17 sept. 1934.

För jämt ett år sedan kom den första personen från denna plats med till vår dopklass. Det var en 30 års kvinna. Hon hade varit slav under ett förfärligt opiekra-krav men hört om den allsmäktige Guden, trott och blivit kvitt sitt krav utan medicin. Jag hoppas och tror att hennes själs sjukdom också blev botad av den store Själaläkaren.

För ett halvt år sedan kommo tre män från Yungbo till vår dopklass, alla tre till synes uppriktiga sökare efter sanningen. En eller två av dem hade nog funnit Sanningen, innan de kommo. Det märkliga med en av dem var att han vunnits genom en Bibel, som kommit i hans hand utan att någon enda människa förklarar någonting av dess innehåll för honom. Jesu djupa ord i Johannes-evangeliet, sådana som: »Jag är världens ljus», »Jag är

uppmunade dem då att själva göra sig tält. Och det gjorde det goda folket. De köpte duk, sydde tält och anställde arbetare i tältet. Gud har välsignat dem och skaror ha lyssnat med villighet, fastän det också har varit motstånd, såsom alltid är att vänta i arbete för evangelium.

Men vi kunna inte sluta här, då vi bara nämnt de glädjande sidorna i detta arbete. Det skulle icke ge läsarna en fullständig uppfattning av vårt arbete i allmänhet, ja också av arbetet i Yungbo.

Vi tacka innerligt Gud för vad han gjort i Yungbo. Men vi känna dock fruktan och bävan. Ty de kristna där äro svaga och i stor fara. I sin iver för arbetets framgång på platsen har den nämnde läkaren varit oförsiktig med att bjuda till sig talare. Bl. a. har han i vissa tider haft hos sig en man, som påstod sig

vara Kristus, och vars liv var tvetydigt, enligt vad jag hört från trovärdigt håll. En annan predikant har lärt dem att bedja på ett sorgligt sätt. Man ropar Guds och Kristi namn i alla tonarter. Man tycker sig ha stöd för denna slags bön i liknelsen om änkan och den orättfärdige domaren.

Det sorgliga är att de som känna de allra första grunderna av Guds Ords sanningar ej synas känna behov av vidare undervisning. Och platsens talare undervisa ensidigt.

På andra håll i vårt distrikt äro de kristna mer villiga att taga emot undervisning från Guds ord, men där lyckas de ofta sakna det nit, som vinner andra för Guds rike.

Glädje och sorg växla i arbetet. Guds verk går framåt men icke utan svårigheter och kamp. Dela den kampen med oss i bön, kära vänner! Och det vela vi att många av Eder göra.

Ishih den 6:te november 1934.

Edra i Herrens tjänst

Margaret och Wilhelin Bergling.

Hur läraren Tung fann frid.

Av Morris Bergling.

Den nye läraren i evangelist-seminariet, herr Tung, är en begåvad ung man, som har stora utsikter att bliva ett verksamt Guds vittne, om han alltfört liksom nu i ödnjukhet håller sig nära sin Frälsare.

Missionär Morris Bergling samt evangelist-seminariets lärare Li och Tung (längst till höger).

Han är av en troende familj. En farbror är pastor i en församling i Honan. Själv genomgick han missionens folkskola och fullständig mellanskola (kin. studentexamen), varefter han tre år tjänade såsom lärare. En tid var han så ute i statens tjänst och kom då att dragas bort från församlingslivet,

churu han aldrig helt gled bort från Gud. Så rekommenderades han till teologisk utbildning och genomgick först en ettårig förberedande kurs och sedan den fyraåriga fullständiga kursen vid Shekow utanför Hankow. Under de väckelser, som Gud sände över skolan där, var han först en av de ivrigaste motståndarna. Han trodde ej på väckelser, utan såg däri endast ett uttryck för känslolösa människors erfarenheter. Han uppbyggade sina kamrater till motstånd och lyckades med de flesta, tills han själv blev så berörd av Guds Ande, att han gav sig »på nåd och onåd». Här-

om berättar han själv. Vi citera i översättning hans skildring.

»Först ville jag gärna prisa Herren Jesus Kristus av hela mitt hjärta för att han frälst mig. Han har gjort underbara ting med mig, som var en stor syndare, och har frälst mig från mörkret. O, huru outränsakliga äro icke hans vägar, och huru djup hans kärlek!

Jag föddes i synd och levde ett uselt liv. Under tjugo års tid var jag Satans lydige tjänare. Han gav mig ingen frihet.

Hela min vandel kontrollerades av honom. Jag älskade orenhet och girighet.

Jag trodde, att jag skulle kunna vinna seger över mig själv i egen kraft genom att sätta upp för mig regler och goda valspråk, som skulle uppegga mig till att göra det rätta. Allt var förgäves. Jag ansträngde mig till det yttersta men mina synder behärskade mig alltför. Trots alla mina ansträngningar hade jag ej kommit ett steg närmare frälsning och förlåtelse. Ja, jag syndade mer än förut och plågades av allt större kval.

Gud vare tack för hans rika nåd, så underbar, att jag aldrig kunnat drömma därom. Han förkastade mig ej. Under våren 1933 utförde Gud sitt underbara verk i den teologiska skolan i Shekow. Många studenter blevo frälsta. Under denna tid verkade Guds Ande kraftigt i mitt hjärta. Jag kände syndens tunga börda och att jag fortfarande var på väg till undergång. Under flera dagars tid fick jag ingen frid eller glädje. Sömnen flydde mig, ty mina synder tryckte mig beständigt.

Så en dag lydde jag den Helige Andes maning att bekänna min synd, all synd, som jag kunde minnas. Detta gjordes endast inför Gud. Men jag kände mig fortfarande olycklig och mottog ej någon frälsning. Orsaken därtill var otro. Dagar förflöto. Jag tänkte på de synder jag bekänt. Mitt hjärta var tungt och fullt av bävan, ja, färdigt att brista. Då påmindes jag om den underbara versen i 1 Joh. 1:9: 'Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder...' Jag omfattade nu denna vers i tro och förtröstade på, att Gud verkligen förlåtit mig alla mina synder. Jag behövde ej tänka på dem längre.

Då fylldes min själ av glädje och frid. Hans frälsning av nåd blev ett faktum i mitt liv. Jesus Kristus frigjorde mig från alla bördor.

Ännu en sak måste jag nämna om ännu rikare välsignelser, som kommit mig till del detta år. Ehuru jag blev frälst i fjol, var jag svag i mitt andliga liv och kunde ej övervinna mina frestelser. Ofta besegrades jag av mina fiender: djävulen, vär-

den och mitt eget kött. Jag ägde ej den Helige Andes kraft och de ännu rikare välsignelser, som Gud utlovar. Jag trodde, att även jag skulle få mottaga dem, ty Jesus säger i Joh. 10:10: 'Jag har kommit för att de skola hava liv och hava över nog.' Och i 7:37 av samma evangelium säger han: 'Om någon förstår, så komme han till mig och dricke!'

Mitt hjärta hungrade och törstade. Jag anropade Gud, och han lyssnade i kärlek till min bön.

Nu erfar jag, att Jesus lever i mig. Jag har Herren till min herde, mig skall intet fattas. Nu finner jag, att intet är som min Herre Jesus Kristus. Han är skön, härlig, älsklig, ovärderlig. Det som jag förr höll kärt och var stolt över, hatar jag nu i Jesus Kristus och skämmes för. Mitt hjärta är fullt av lov och pris för hans underbara kärlek och mäktiga verk.

Bedjen för mig!»

Från Juicheng Sha.

Juicheng den 19/12 1934.

»När de vandra genom tåredalen, göra de den rik på källor, och höstregnet höljer den med välsignelser.»
Ps. 84: 8.

Vi hade kommit på besök till våra gamla församlingsmedlemmar Li. Vi sutto i deras lilla hem, en av dessa grottor, utbyggna i ravinerua, som äro så vanliga här ute, och som av många användas till bostäder. Hemmet var enkelt, ja tarvligt. Men, vad som är mer värt än all yttre prakt är den frid, som strålade ur de gamlas ögon.

Vi hade talat om Guds trofasthet under gångna dagar, hans tålmod med oss, och hans kärlek, som ej vet av någon gräns, och jag tyckte, att solstrålarna, som lyste in genom den öppna grottdörren, gav bekräftelse på detta.

Så sade den gamle mannen, under det hans ansikte återspeglade en inre glädje: »Jag kommer så väl ihåg hur det var under den första tiden, sedan jag kommit med.»

Så räknade han upp namnen på våra kära gamla missionärer, som gått före

och banat vägen för oss yngre, då de »bröto mark» här ute på vårt fält. Några av dem äro redan hemma hos Herren, andra hemma i Sverige, men deras minne lever i kärlek och tacksamhet bland alla dessa dyrbara »helgedomsstenar», som lågo nedtrampade i syndens dy, men som de fingo nåd att lyfta och rädda.

»Så talade den missionären för mer än trettio år sedan, och det blev till så stor hjälp för mig, att jag ej kunnat glömma det.»

Ja, så talade våra vänner Li, under det att de citerade, vad som blivit särskilt dyrbart för deras hjärtan.

»De ha försakat mycket för oss», sade den gamle. Så räknade han åter upp de gamla missionärerna, som givit sin tid och sin kraft för Herrens verk här ute.

»Tänk på pastor Fuh (missionsdirektor Folke). Han fick 'äta mycken bitterhet' (= lida) för oss, men välsignelserna ha ej uteblivit. Tänk gamla pastor B. Nu äro tre av hans söner här ute.» Och fru Li tillade: »Ja, en dotter också.» Då kom jag att tänka på, den välsignelse, som denna dotter fick vara för fru Li för två år sedan. »Då de vandra — — göra de tåredalen rik på källor.»

*

Så skulle vi bryta upp och gå hem, men innan vi skildes måste vi sjunga en sång och tacka Herren, för hans godhet. Då sade de gamla: »Du kanske ej har reda på, att då missionär och fru C. reste hem till Sverige, gav fru C. oss några ljus. Det har ej gått en dag, under dessa fyra år, utan att vi varje kväll tänt ett av dessa ljus en liten stund, så ha vi tänkt på och bedit för dem. Nu sedan pastor C. gick hem till Gud, ha vi fortsatt att dagligen bedja för fru C.» »Då du skriver till fröken H. skall du säga henne, att ingen dag går, utan att vi bedja även för henne.»

Mitt hjärta har många gånger värmts av att höra huru innerligt våra kära kristna bedja för våra älskade föräldrar, som voro villiga att låta oss få resa hit ut. De bedja om rik välsignelse över våra kära.

Osökt har det ordet kommit till mig. »Sån ut åt eder i rättfärdighet. Skörden efter kärlekens mått.»

Höstregnet skall fylla källorna med välsignelser.

Med varm fridshälsning

Eder i Kristus förbundna

Ebba Vidén.

Små vardagsbilder från Kina.

En äldre kristen kvinna kommer in till mig och ber att få en del upplysningar angående bibelställen, som hon har antecknat på ett papper. Det är en del frågor, som ha att göra med tusenårsriket, andra röra Herrens återkomst. Sedan vi slagit upp olika ställen i Bibeln för att förstå dessa frågor, utbrister hon helt plötsligt: »O, det där hoppet om Herrens snara återkomst, det gläder mig så ofta. Vad det vore svårt, om vi ej hade det hoppet!»

En annan dag, då vi samtala om andliga erfarenheter, hon och jag, säger hon: »Det är väl underligt, att förr kunde jag slarva med en del saker, eller bli förargad, och ändå kände jag ej ånger över det. Numera är det ibland en tanke, som ingen människa vet om, men som Guds Ande bestraffar mig för, ända tills jag måste ned på mina knän och bedja om förlåtelse. Men då blir jag lycklig, när jag fått Herrens förlåtelse för min synd!» — Är det ej stor orsak att tacka Herren, att vi ha kristna, som kommit så långt, att även »tankesynderna» bli en plåga för dem, tills Herren förlåtit dem allt!

*

Bönestund i flickskolan. En av flickorna beder för sin by, där knappast någon är kristen, och där ingen gudstjänst kan firas, då hon och hennes goda vän, som går i kvinnoskolan här, ej äro hemma. Ingen annan kan leda mötet. Ingen känner Herren ännu. Men dessa båda, de bedja för sin by, för sitt hemfolk, för grannarna, så att det griper ens hjärta att lyssna till deras böner. Visst skall bönesvaret komma och även från den byn en skara stå en gång inför Lammets tron! Gud hör bön!

Tillsammans med ett par elever i bibel-skolan är jag ute för att inbjuda till barnens möte. En ung kvinna får se mig, där hon står i sin port. Skyndsamt går hon in med tydlig förskräckelse för »utlänningen». Och detta efter mer än 40 års missionsarbete i denna stad. Undra ni på att det känns vemodigt?

Utanför de flesta portar se vi en liten hög av bränt papper. En man kommer just ut från sin gård och bränner några papperslappar utanför sin port. Varför? Jo, det är den första i kinesiska »vintermånaden», och alla hem där äldre personer finnas, där skall papper den dagen brännas utanför porten för att därigenom bevara de gamla i hemmet från att frysa under vinterns lopp. Och så tror folk, att det är slut med avguderier och hednisk vidskepelse i detta land!

*

Vi vänta främmande, som skall resa igenom vår stad och stanna över natten hos oss. Då kommer vår tjänarinna och frågar mig: »Skall vi ej hissa korsets flagga, när det kommer främmande?» — Jo, visst skulle vi det! Men det vackra ordet, korsets flagga, det har ofta sedan kommit i mina tankar. Hur ofta tänka vi väl inänt på, att allt det goda vi åtnjuta i vårt älskade fosterland, det beror på, att vi bo under korsets flagga! Hade ej Kristus, den korsfäste, förkunnats i tusen år i vårt land — var vore vi då? Låt oss tänka på all den nåd vi få åtnjuta, därför att vi bo i ett land, där korsets flagga hissas! Och må vi tacka genom vårt liv, våra gärningar!

*

Kom ihåg oss i förbön!

Bed för våra elever i flick-, goss- och bibelskolan!

Bed för våra medarbetare, både i skolorna och i evangeliskt arbete.

Bed för tältverksamheten. Där arbeta både män och kvinnor. Just idag kom brev om hur uppmystrande de ha det där. Tältet är nu i en by, ½ mil från Tungkwan. Varje kväll blir tältet fullt av villiga lyssnare.

Bed för byarbetet i närheten av staden här. Elever och äldre kvinnor gå ut i grupper på 3—4 och sprida evangelium genom förkunnelse, sång och undervisning.

Bed för de särskilda barnkurser som vi haft i höst, och som nu fortsätta i södra delen av vårt distrikt. Barnen ha med glädje kommit men ofta hindrats av de äldre i hemmet, för arbetets skull.

Även många tacksägelseämnen ha vi här, och vi ha rikligen fått erfara, att där Herren öppnar en stor och vid dörr, där är det ock många motståndare. Därför bedjen!

Ingeborg Ackzell.

Kom, Helge Ande, fyll mitt bröst
Med din välsignelse och tröst,
Med evig kärleksvärma!
Gör mig från mina synder ren
Och lys mig med din nådessken.
Till Gud mitt hjärta närma!
Hela livet
Dig är givet,
Dig jag själ och sinn' vill skänka,
I din kärlek mig försänka.

(J. W. Frank.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1935.

Allmänna Missionsmedel.			
1. »Ett tack till Herren»	50: —	12. S. F. o. J. V. F., Kramfors	10: —
2. K. S., Vinslöv, »avbet. å skuld»	150: —	13. G. N—s, Örebro	7: 75
3. D:o »del av tionde»	10: —	14. A. J., Fliseryd	2: 75
4. E. P., gm A. B.	5: —	15. B. o. R. S., Åstorp, vår kinabössa	12: —
5. S. S., »ett litet tackoffer»	15: —	16. H. o. I. J., Gbg	27: 75
6. J. o. K. B., till minne av älskade föräldrar	1,000: —	17. M. J., Boden	200: —
7. E. A., Örebro, gm O. B.	5: —	19. Åkers Mfg	10: —
8. »Kinalänks nyårsgåva»	5: —	20. U. o. G. H., Lidköping	21: 52
9. Onämnd, gm E. B., Linköping	52: —	21. R. S., Gbg	20: —
10. E. B., Djursholm, sparh.-medel	28: 12	22. G. G.	5: —
11. »Dagskassan 2 jan. 1935»	500: —	23. A. o. A. B., Duvbo, i st. för blommor vid f. d. stationsinspektör Otto af Ekenstams båt	5: —

24. O. F., en sparb. gm E. F., Herrljunga	18: —	99. I. G. T.	50: —
25. S. M., gm d:o	10: —	104. E. J. R., »av Herrens tionde»	75: —
26. P. F., d:o	5: —	105. Daggrvingen i K. M. A., till Birgit Berglings underh.	900: —
27. A. C. P. D.	10: —	106. K. F. U. K:s Centralfören. och K. M. A., till Astrid Löfgrens d:o	900: —
28. Testamentsmedel efter avl. fröken Mina Hoof, Broddetorp	1,881: 98	107. G. K., Björköby	30: —
29. F. G. D., Lundsbrunn	50: —	108. E., Boden	10: —
30. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll	100: —	110. O. F., Vittsjö	70: —
31. I. E., Köping	10: —	111. J. J., Medalby	90: —
32. M. S., Mora	37: —	112. H. A., Bogla, »ett litet tackoffer»	5: —
34. Sparb.-medel 497: 83, Offergåvor 635: 87, i Betesda kyrkan, Sthlm, Trettondedagen	1,133: 70	113. L. o. B. J., Klippan, till Hanna Lundbergs underh.	30: 32
35. S:t Göranskretsens sparb.-tömning 6/1	169: 40	114. Borås Sjömarkens Kinakrets	184: —
36. Valleberga syfören.	45: —	115. Kinnekleva o. Kestads Mfg, sparb.-medel	80: —
37. G. o. A. M., Visby	45: 85	116. I. E., Gbg	5: —
38. Ett litet bidrag till missionsarbetet	20: —	117. M. N., gm J. L., Sthlm	3: —
40. K. N., Ersta	5: —	118. M. P., Loka, gm E. A. R., Delsbo	6: 25
42. E. L., Köpchemmu	10: —	119. G. P., Hovra, gm d:o	3: —
43. »En länk»	20: —	120. A. R., Ovanåker, gm d:o	5: —
44. Skillingaryds Kristl. Ungdomsf.	100: —	121. K. o. E. A. R., d:o	5: 75
45. Missionsinkomst fr. F-s, gm A. J., Köping	100: —	122. Kinavänner i Hovby o. Bastlauda, till Gudrun Boqvists underh.	15: —
46. Sparb.-tömning i Glemmingebro, gm J. N.	87: 32	123. Bogla Mfg syfören., till kvianliga missionärens d:o	66: —
47. M. H., Birsfelden	22: 25	125. Ö. H. K. U-d, Östra härads Juniorförb. 2: 50; Österkersberga d:o 25: —; Ulriksdal till E. o. C. Bloms underh. 25: —; till M. Lindéns d:o 25: —; till J. Hultqvists d:o 25: —; koll. vid krets möte i Ulriksdal till M. Lindéns d:o 51: —; Ulriksdals sparb.-medel till d:o 25: —; d:o till Bloms d:o 25: —; Skede till d:o 20: —; Näsby 50: —; Mörteryd till J. Hultqvists underh. 150: —; koll. vid J. Hultqvists resor i Ö. H. K. U-d, Karstorp 10: —; Skede 10: —; Holsby 18: 85; Maurelund 10: 50; Hunsås 8: 20; Övaldehult 10: —; Ekekuull 7: —; Näsby 10: —; Boda 25: 20; Naglarp 13: 50; d:o vid E. o. C. Bloms d:o Nye 30: 10; Österkersberga 65: —; Näsby koll. och sparb.-medel 100: —; Ulriksdal 40: 35; Holsby 31: 24	813: 44
48. Onämnd, gm C. J. Carlsson, Ekeuäs-sjön	250: —	126. M. S., »ett tack för Herrens ledning», gm K. D., Växjö	25: —
50. Kinalänkar i Klippan, till Hanna Lundbergs underh.	100: —	128. Ö. H. K. U-d, resbidrag till C. o. E. Blom	70: —
51. A. S., Björköby, »Herrens del»	80: —	129. »Onämnd, för att vinna någon själ»	10: —
52. S. S., d:o, d:o	80: —	130. C. J., Stensjö	10: —
53. E. G., Grönskåra, sparb.-medel	10: —	131. Koll. i Höreda, gm H. K.	5: 55
54. M. J., d:o, gm d:o	5: —	132. Koll., gm E. J., Eksjö	20: 27
55. K. o. B. L.	25: —	133. Ur Böneringens sparb., gm A. H., Karlskrona	5: —
56. Till »Trettondagsoffret»	15: —	136. »Tack o. tionde»	245: —
57. M. B., Sthlm	7: 75	137. Bjurbäcks Missionsförsaml.	25: —
58. Onämnd, till Arvid Hjærtbergs underh., gm A. H., Eksjö	10: —	138. Luk. 12: 32	10: —
59. J. v. K., Sthlm, koll.	5: —	143. Rantens lilla syfören.	20: —
60. Offerkuvert fr. A. J., Köping	20: —	144. M. S., Norrköping	50: —
61. Sparbössemedel gm d:o	100: —	145. H. G., Örebro	25: —
62. L. R., Sthlm, »tackoffer 6/1»	25: —	146. G. D., Sala	5: —
63. L. M. F., till Frida Prytz o. Maria Nylius underh.	900: —	147. G. W. L., Sjötorp	25: —
64. J. L. L., Uppsala	60: —	148. »Pastor Klara, blommor på Margit Erikssons grav»	10: —
65. E. o. S., Hovmantorp, gm J. S., Karlskrona	100: —	149. Mossby Blåbands fören., d:o	20: —
66. Bottaryds västra missionsförsaml.	25: —	152. J. B., Sthlm, sparb.-medel	20: —
68. K. D., Växjö, »rab. å H. S. Ö.»	11: 25	153. E. J., Vetlanda	15: —
69. D:o missionsbössan	12: 65	154. Kinakretsens, Gbg, till Carl-Gustaf Nordbergs underh.	120: —
70. Fru A. M. H. Studins missionsfond	30: —	155. A. J., Uppsala, sparb.-medel, gm K. R.	23: —
71. E. E., Håsselby	5: 50	156. Svenska Alliansmissionen, Jkpg, till Hugo Linders underh.	1,509: —
72. K. W., Ystad	5: 50	157. D:o till Ang. Bergs d:o	1,009: —
73. S:a Distr. av Sveriges K. F. U. M., till Martin Berglings underh.	71: 25	158. V. o. C. E., Kinnla	80: —
75. Visby Femöresfören. till evang. arb.	27: 50	159. Från en vän, gm S. B., Sthlm	5: —
76. Björkeby Missionstörssaml., sparb.-medel	25: —	160. A. K., Hålsingborg	7: 75
77. Örvikens missionsvänner	30: —	161. Vänner i Tälbo, sparb.-medel, gm D. F.	42: —
78. A. L., Gränna	10: —	162. A. o. E., d:o	100: —
79. Sparb.-medel fr. Nora, gm I. D.	70: 23	163. G. P., Skoghall	20: —
80. H. S., »Tackoffer» gm S. N., Skellefteå	10: —	164. Tabors Mfg	40: —
81. A. W., Sthlm	15: —		
84. F. S., Björköby	40: —		
85. G. W.-g	5: —		
86. S. B., »tackoffer» gm d:o	5: —		
87. A. J., Alingsås, sparb.	20: —		
88. I. T. B., offerkuvert, gm d:o	10: —		
89. H. J., Ödeshög	40: —		
90. »En länk»	10: —		
91. A. B., sparb.-medel	50: —		
92. M. L., Jämtlands-Sikås, d:o	5: —		
93. »Sg»	2: 75		
94. A. J., blommor på tant Elmas grav, gm A. L., Hemse	10: —		
95. Elins sparb., gm d:o	5: —		
96. Husaby Mfg, sparb.-medel	60: —		
97. K. G., Sthlm	20: —		
98. Mellersta K. F. U. M.-distr., till M. Ringbergs underh.	750: —		

165. Ekets söglintar	50:—
166. Ekets K. U. F.	25:—
167. Sparb.-medel fr. Appleryd, Brömsebro o. skolbarn fr. Appleryds skola	67:75
168. A. o. H. L.	2,000:—
169. K. S., Vinslöv, »avbet. å skuld»	125:—
170. D:o »av tonden»	20:—
171. E. o. A. I. W., Söderhamn	30:—
172. 1/3 av behållningen vid skördetest i Skärvsta, gm F. B.	55:—
173. »En missionsvän» gm d:o	5:—
174. A. B., Kumla	2:75
175. »Till min väns minne» gm A. B., Skellefteå	20:—
176. H. L., »tackoffer», gm d:o	8:—
178. »Gunnar»	10:—
179. B. M., Spjutsbygd	4:—
180. N. R., Ystad	10:—
181. H. W., Ursviken	15:—
182. Månstors Mfg	65:—
183. »En länk»	25:—
184. I st. för blommor på K. J. Hoflunds bår	15:—
185. M. R.	63:50

Kr. 18,715:10

Särskilda ändamål.

18. Mellersta K. F. U. M.-distr., till evang. underh.	20:—
33. Skolbarnen i Öberg, sparb.-medel för de små kinesbarnen, gm S. R., Maläträsk	2:—
39. A. G., Sthlm, för verks. i Mienchih	20:—
41. J. K., Norrköping, till Martin Bergling, för evangelisationsverks.	100:—
60. K. D., Växjö, till en skolgosses underh.	150:—
74. G. H., Luleå, till evang. Chi Pao-lo underh. hos J. Aspberg	200:—
82. A., till Maria Petterssons barnh., gm J. G., Vadstena	5:—
83. E. A., A. N., till d:o gm d:o	23:—
100. Erstorps Ungd.-fören. till evang. underh.	100:—
101. Missionssyfören., Olands Gräsgård, till M. Ringberg, att anv. efter gottf.	100:—
102. Kinavänner i Asaka, sparb.-medel, till barnh. i Sinan, gm K. A. G.	45:—
103. Söndagsskolbarnen d:o, till d:o gm d:o	5:—
109. Davbovänner, till d:o	3:—
124. Kyrkl. söndagsskolan i Falun, till Maria Pettersson för Chao Silings underh.	65:—
127. S. L. B., Vetlanda, till E. o. C. Blom, att anv. efter gottf.	15:—
134. A. H., till Elma Lenell, att anv. enl. överenskommelse	25:—
135. D:o, till V. Bergling, till underh. för Snöflingans gosse	25:—
139. K. N., Gbg, till L. H. Linder, att anv. efter gottf.	25:—
140. S. U., Sthlm, för en evang. underh. Es. 52:7	500:—

141. E. E., Ersnäs, till Selfrid Eriksson, att anv. enl. överensk.	5:—
142. Jkpg Kristl. Ynglingafören. till Hugo Linder att anv. efter gottf.	182:10
150. D. U. E., Fällsta, till Hanna Wang, d:o	27:—
151. J. B., Sthlm, till Martin o. Birgit Bergling, d:o	100:—
177. Fru Ebba Skyttes minne, till bibelkv. underh.	100:—

Kr. 1,840:10

Allmänna Missionsmedel 18,715:10
Särskilda ändamål 1,840:10

Summa under januari månad 1935: Kr. 20,555:20

Med varmt tack till varje givare!

»Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga ditt namn, du den Högste.» Ps. 92:2.

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1935 i sin 40:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: Erik Folke. Redigerad under medverkan av Martin Lindén m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvideras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. Redaktionen.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.

Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto nr 502 15.

INNEHÅLL:

Han skall komma. — Dyrt aktade i Herrens ögon. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Redovisningar. — Missionstidn. Sinims Land.

以煥以記耳

MISSIONSTIDNINGEN.

SINIMS LAND.

耶和華以拉

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

E. SCHNEIDER

HERBERT PÄSTOR

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Shanxiens missionsstation, där missionär och fru Aspberg arbeta.

HIMMELRIKET ÄR LIKT ETT SENAPSKORN.*

Matt. 13: 31.

Himmelriket — senapskornet! Vilka motsatser! Det ena så stort att det omfattar såväl himmel som jord, ej förnimbart med det naturliga ögat och dock en verklighet, det andra så litet och obetydligt, att man knappt kan skönja det, då det hålles i en annan persons hand. Och likväl äger ett inre sammanhang mellan dessa två rum, ty Frälsaren säger att »himmelriket är likt ett senapskorn».

Johannes döparens förkunnelse i Judeens öken att »himmelriket är nära» och Frälsarens enahanda ut-sago: »gören bättring, ty himmelriket är nära», förklingade ej fåfängt i rymden. Skaror av folk kommo till Johannes, bekände sina synder och läto döpa sig, och själv vittnar Frälsaren att »himmelriket tränger fram med storm, och människorna tränga fram och rycka det till sig».

Dimmiga föreställningar rådde om detta rikets natur. Var är det? När skall det uppenbara sig och på vad sätt? På detta rikets beskaffenhet giv-
ver Herren Jesus tydligt svar då han säger: »Mitt rike är icke av denna världen», Joh. 18: 36, och »Guds rike kommer icke så, att det med ögonen kan förnimmas, ej heller kan man säga: 'se här är det, eller där är det', ty se, Guds rike är invärtes i Eder», Luk. 17: 21.

I flera liknelser sökte Herren Jesus förklara vad hans rike var och huru

det uppenbarar sig. Så i liknelsen om senapskornet. Som ett litet frö lades det i en krubba, det födes i själarna och likt ett träd växer det fram i kyrkans historia. Han, vars namn är Underbar, Råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste, växer till så att herradömet varder stort och på friden ingen ände över Davids tron och över hans rike.» Jes. 9: 7.

Det frö, som en gång föll i jorden, har blivit bestämt att bära mycken frukt och dess frukt skall förbliva. Guds rike var i Jesu dagar likt ett senapskorn, men numera kanske det icke är så? Det har väl blivit ett stort träd? Om Jesu liknelser gäller det, att de beskriva Guds rike icke blott under en viss tid, utan under alla tider intill hans tillkommelse. Hur stort och väldigt Guds rike än är på jorden, så är det dock blott en ringa begynnelse till vad det kommer att bliva. Himmelriket på jorden är alltid ett framtidsrike. Det håller alltid på att bliva en stormakt.

All begynnelse i Guds rike är likt ett senapskorn. De första lärjungarna förstodo icke detta, då de små barnen framburos till Jesus. Och huru begynner Guds verk i ett människohjärta?

Väl må vi akta oss för att underskatta den ringa begynnelsens dag. I det lilla kommer Guds rike till oss. Ett afrikanskt ordspråk säger: »Du kan räkna huru många äpplen det finnes på ett träd, men icke huru många träd det finnes i ett äpple.»

* Predikan av missionär August Berg vid S. M. K:s möte på K. F. U. M., Stockholm, fredagen den 8 febr. 1935.

Låta vi tanken gå till Kina, så kan det vara av stort intresse att veta att det första Nya Testamentet såldes år 1814. Sedan dess ha minst 225,000,000 Biblar och Bibeldelar blivit spridda över hela riket tillika med dess lydländer. Det är omöjligt att all denna säd har fallit i endast ofruktbar jord.

Från provinsen Honan må följande gripande tilldragelse omtalas. »Det var år 1881 eller 1882, som en viss herr Chu just stod i begrepp att gå in genom en av portarna till provinshuvudstaden Kaifengfu, då hans uppmärksamhet fästes vid en man, som stod vid väggkanten och sålde böcker. Herr Chu stannade och köpte ett exemplar, men han hade icke väl gjort det, förrän en man, som tillhörde stadens bokligt bildade, vid namn Wang, skyndade fram och varnade honom från att läsa boken. 'Om Ni det gör', sade han, 'kommer Ni att förlora Er syn.' I sin vrede sparkade han omkull bokförsäljarens korg med den påföljd att innehållet spreds ut över marken. Därefter anföll han mannen och drev honom bort under sparkar och förbannelser. Då detta var gjort gav han befallning om att de kringstående skulle hopsamla böckerna och bränna dem.

Herr Chu tyckte icke om detta, varför han i smyg samlade ihop så många exemplar han kunde få rum med i sin vida rockärm och tog dem med till sitt hem. Bland böckerna befunno sig de fyra evangelierna, en katekes och en traktat med titeln 'En vägvisare till himmelen'. Under läsningen av dessa böcker kom herr Chu till insikt om att innehållet var sant och gott. De talade till hans hjärta. Han visste,

att avgudarna voro falska, och han upphörde med att tillbedja dem. Men han nöjde sig icke med att behålla den goda nyheten för sig själv utan han började tala med sina grannar om sin nyvunna övertygelse. Det dröjde ej länge förrän de började kalla honom 'den kristne herr Chu', men han visste att han icke förtjänade detta namn, ty han var ännu en opierökare.

Vad som blev av kolportören fick han aldrig veta, ty han återvände icke mer till staden. Under tiden hände det sig, att herr Wang, som hade förstört böckerna, blev vansinnig. Han blev en för allmänna säkerheten farlig person, varför stadens borgmästare, i saknad av sinnessjukhus, lät fastkedja honom förmedelst en järnkedja vid en stor kvarnsten i ett uthus. Den staccars mannen nekade att hava kläder på sin kropp och framlevde i detta tillstånd tio år, tills döden ändade hans liv. Detta gjorde ett djupt intryck på herr Chu, och han såg i detta himmelens straffdom.

Ungefär vid denna tid fick han höra, att i den fyra dagsresor från Kaifengfu belägna staden Weihweifu hade missionärer bosatt sig. Han gick dit för att träffa dem och för att få svar på sin fråga: 'Vad skall jag göra för att bli frälst?' Här mottog han undervisning och uppmuntrad samt väl försedd med böcker återvände han hem. Staden var fortfarande tillsluten för missionärer, men på hösten 1898 kommo två kolportörer till staden och dessa avlade ett besök hos herr Chu. De funno då samlade kring honom en liten trupp forskare, som brukade samlas gemensamt för tillbedjan. År

1899 besökte en av Kina Inlandsmissionens missionärer staden och fann då en liten skara kristna, fulla av nitälskan. I herr Chu upptäckte han en man med stark karaktär och som, att döma av det sätt på vilket han handledde sina lärjungar, väl kunde hava varit en pastor med flerårig erfarenhet. Inalles var det tretton som gävo intryck av att vara stadfästade i sanningen, och andra mottogo undervisning. Fyra år senare lyckades man att hyra lokal i staden. Tjugo år hade nu förflutit sedan bokförsäljaren utdrevs därifrån. Vem han var visste ingen, men trots att han blev bortdriven skulle det dock visa sig, att hans arbete icke hade varit fruktlöst.»

Det talas i våra dagar så mycket om »den goda jorden». Människohjärtats jordmån kan endast vår himmelske Fader fullkomligt analysera, men det är alldeles omöjligt, att den goda säd, som han så frikostigt låter sina sändebud utså, icke skulle falla, en stor del av den, i den goda jorden. Sv. Missionen i Kina har i provinsen Honan sina flesta församlingsmedlemmar. Då Lars Olof Skrefsrud i Trefaldighetskyrkan i Uppsala höll sitt missionsföredrag för ungefär femtio år sedan, föll ett litet senapskorn i en ung studerandes hjärta och växte upp till ett stort träd i Kina, ett annat växte upp till ett liknande i Indien. Antagligen kom detta aldrig till sanningmannens kännedom, åtminstone vad »trädet i Kina» beträffar.

Huru mycket behöver ej utföras i Guds rikets tjänst! Till alla som verkligen i sitt innersta känna sig manade att tjäna Herrens rikssak, säger Her-

ren: »Himmelriket är likt ett senapskorn.» Bort därför med alla föreställningar om att det icke skulle löna sig att begynna ett gott verk därför att man har så litet att börja med, eller därför att begynnelsen måste vara så ringa! All begynnelse i Gudsriket är likt ett senapskorn.

»Så låtom oss vara fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom vi veta, att vårt arbete icke är fåfängt i Herren.»

August Berg.

Missionens månadsmöte.

Det var en stor skara vänner, som samlades å K. F. U. M. här i Stockholm den 8 febr. Missionär August Bergs föredrag om Himmelriket och senapskornet finnes infört i föreliggande nummer. Efter missionär Berg talade fröken Lisa Blom och anslöt sig i sitt vittnesbörd till 1 Sam. 3:10, där vi läsa den unge Samuels svar, då Gud kallade på honom: »Tala, din tjänare hör». Bedja vi bönen: Tala Herre, förutsätter det, att vi vilja lyssna. Talar Gud och vi få höra hans röst, då bli vi små, då måste vi krypa ned i stoftet. Ett under är det, att Gud vill tala till oss, ett ej mindre under är det, att vi få nåd att urskilja Guds röst. Men detta kunna vi endast, då vi äro stilla inför Gud. Om Samuel läsa vi, att han ännu ej lärt sig att känna igen Herren. Hur är det med oss i det stycket? Men då Samuel kände igen Herren, ställde han sig villigt till Guds förfogande och fick så gå Guds ärenden. Det går dock ej utan kamp att gå Guds ärenden, och mången gång frestas man att Iråga: var det verkligen Gud, som talade. Vi ha ofta hört från våra vänner, att Gud talat till dem. Låt mig anföra ett par exempel. Det var redan i missionens begynnelse, då vid jultiden Gud talade till en sin tjänarinna, som nu ingått i vilan, om missionens behov. Hon sade

till sin dotter: »Vi ha 45 kr. på vår sparbanksbok. Gå och tag ut 5 och sänd in dem. »Inför de stora behoven i hemmet syntes detta offer vara för stort. Men offret gjordes. Följande jul talade åter Herren, och nu kunde de sända 25 kr. Huru stora summor, som sedan dess sänts från detta hem, är ej lätt säga. Men ännu talar Gud där, och ännu får han svar.

Då Gud talar, händer det, att ett par nya skor eller en ny kappa ej blir köpt, utan penningarna sändas i stället till missionen. Men Herren glömmer ej sina självförsakande barn. En vän, som nu är hemma hos Herren, satt en dag i en kyrka, där offer för missionen skulle insamlas. Hon hade endast ett par kronor och dem behövde hon till ett par strumpor. Hon gav dock allt. På hemvägen mötte hon en vän, som gav henne just ett par strumpor. Ingen förlorar på att ge åt Herren. Det gäller dock att vara villig att ingå i Guds vilja. då vi bedja: Tala Herre, din tjänare hör. Ty Herren kan begära det, vi aldrig hade tänkt. Så hände det en Herrens tjänare, som i sitt missionsföredrag innerligt vädjade till de unga att offra sig på missionens altare, att han strax efter möttes av sin dotter som förklarade, att hon under föredraget hade förnummit Guds kallelse och svarat ja till den. Den häpne fadern utbrast då: Kära barn, inte menade jag dig. Salig är den som hör och gör.

Efter föredragen följde bönemöte och samkväm, varpå dr. Fries avslutade mötet med att erinra om Guds kallelse till Jeremia och innebörden av det uppdrag, han fick. Hjärtat fylldes av tacksägelse vid tanken på, att även vi alltfört få stå i hans tjänst.

FRÅN

Missionstidningen Sinims Land.

Vid denna tid på året brukade vi förr att utan begäran utsända provexemplar av vår missionstidning till personer, vilkas adresser vi ha på expeditionen. På

grund av ändrade bestämmelser för ut-sändande av utgivarekorsband kunna vi ej nu handla på detta sätt. Vi vore emellertid mycket tacksamma, om de av våra vänner, som kunna sprida provexemplar, sände oss ett meddelande härom. Vi sända då sådana gratis och portofritt.

Vi bedja ock att nu få uttala ett varmt tack för förbön och hjälp med anskaffandet av prenumeranter. Må vi såväl som vår tidning alltfört få vara inneslutna i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förbön.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina.

Den nionde dennes hade Kommittén för Svenska Missionen i Kina sitt första ordinarie sammanträde på det nya året.

Vid därunder förrättat val återvaldes alla de ledamöter som voro i tur att avgå. Dessutom invaldes såsom ordinarie ledamot efter framlidna fröken Anna Gauffin fru Ester Fredberg samt såsom suppleant efter fru Fredberg fröken Lisa Blom. Kommittén består sålunda av följande ordinarie ledamöter: Doktor Karl Fries, Soltäppan, Storängen, ordf.; missionsföreståndare E. Folke, Sigurdsvägen 44, Nockeby, v. ordf.; rektor Joh. Rinman, Karlavägen 86, Stockholm; direktör H. Hallencreutz, Eken, Djursholm, kassaförvaltare; grosshandlare Sven Johnson, Örebro; apotekare K. Nilenius, Apoteket Delfinen, Göteborg; kyrkoherde G. Arbman, Järpen; disponent Gust. Törnqvist, Norrköping; tandläkare J. von Malmborg, Engelbrektsgratan 13, Stockholm; fröken Selma Nyblad, Skellefteå; missionär August Berg, Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg, samt fru Ester Fredberg, Alingsås.

Suppleanter äro: Doktor Knut Bergh, Tranås; musikdirektör H. Gillgren, S:t Eriksgatan 63, Stockholm; komminister Joh. Lindberg, Arbetaregatan 21, Stockholm; disponent V. Wisborg, Jacob Nilsgatan 24, Malmö; marinintendenten O. von Malmborg, Saltmätaregatan 8, Stockholm, och fröken Lisa Blom, Östbrogå, Älvsjö.

Kommitténs *Arbetsutskott* består av följande ordinarie ledamöter: Doktor Karl

Fries, missionsföreståndare E. Folke, rektor Joh. Rinman, direktör H. Hallencreutz samt missionär Aug. Berg.

Suppleanter äro: Musikdirektör H. Gillgren samt fröken Lisa Blom.

Nyantagna missionärer.

Vid årets första sammanträde fick Kommittén den stora glädjen att i tro och tacksamhet till Gud återigen antaga två nya missionärer. Dessa äro: lärarinnan fröken Dagny Nordgren från Holmsund och kandidat Gösta Goës från Billdal, Göteborg. Behovet av förstärkning på missionsfältet, där kampen mellan ljus och mörker alltmer tillspetsas, är f. n. så trängande, att detta tillskott i vår arbetskraft därute är mycket tacknämligt, och vi bedja att också dessa våra nya medarbetare få känna sig burna av vännernas kärlek och förböner.

För utresa i höst

beslöts på sammanträdet att bestämma biljetter för fröknarna Frida Prytz, Lisa Gustafsson, Ella Dahle, Dagny Nordgren och kand. Gösta Goës.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm*, och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm*. De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva den 1 mars och den 15 mars. Välkomna!

Den 14 mars.

Med den 14 mars äro för oss inom Svenska Missionen i Kina många minnen förknippade. Det första och största minnet är ju, att vår missionsföreståndare på den dagen år 1887 för första gången landsteg i Kina. Men detta stora minne har givit anledning till att den 14 mars valls såsom S. M. K:s årliga böne- och offerdag, och därigenom ha många andra min-

nen förknippats med denna dag, och den har för oss blivit en högtidsdag. Denna dag närmar sig nu, och vi ville påminna därom. I nästa nummer av Missionstidningen Sinims Land införas de böne- och tacksägelseämnen, som vi särskilt önska få angiva för den dagen.

Då vi redan nu påminna om denna dag sker det med en varm förhoppning om att våra vännere med anledning av dagen må komma ihåg S. M. K. och i bön med tacksägelse bära oss och vårt arbete fram inför nådatronen.

I *Stockholm* kommer denna dag i år ett möte att anordnas på *K. F. U. M.*, Birger Jarlsg. 35 (ing. från Snickareg.) kl. 7 e. m., vid vilket missionsföreståndare *Erik Folke* samt missionär *Carl F. Blom* komma att tala.

En bärgad kärve.

Ibland undra vi hur mycket av allt det som sås vid vägar och stigar skall bära förblivande frukt. Och ibland frestas vi till missmod, därför att vi så lätt glömma, att Gud verkar i det fördolda, sedan vi slutat, och att det är Han, som ger växten. Någon gång låter Gud oss ändå se en liten ljusstrimma, som ger oss frimodighet att fortsätta.

En sådan liten ljusstrimma från evighetens värld nådde hit ned, då nyligen en ung kvinna gick över gränsen.

Hon hade inte varit med på många möten här på missionsstationen, och hennes man var hedning. Hennes mor var dock en kristen sedan en kort tid tillbaka, och hon försökte naturligtvis också att dela sin nyvunna skatt med sin dotter, och som en öppen blomkalk sög hon till sig solens strålar från den eviga världen.

Så blev hon allvarligt sjuk, och det stod klart att hennes dagar härnere inte kunde bli många, men hon sörjde inte däröver, och inte fruktade hon döden som hedningarna omkring henne. Då en gammal släk-

ting kom och hälsade på henne, talade hon om, att hon skulle gå till himmelens glädje, och sade henne att förtappelsens väg är bred men *mörk*, och att vägen till himmelen är smal och brant men *ljus*. »Vad talar hon om? Jag förstår det inte», sade den gamla hednakvinnan. Det var som ett främmande språk för henne.

»Hur skulle den unga kvinnan begravas?» var den fråga, som nu började bli aktuell. Hennes man var ju den som var den bestämmande, och han var hedning. Således skulle det bli hednisk begravning. Men modern önskade, att dottern skulle få kristlig begravning, men hur skulle hon kunna övertala sin måg? Hon gjorde en överenskommelse med honom. Så här lydde överenskommelsen: »Om flickan blir frälst, så ska hon ha kristlig begravning, men om hon går förlorad, får du ta henne och begrava henne bäst du vill.» Och det gick mågen med på.

»Men hur skulle de kunna avgöra den saken?» undrar kanske någon. Det utgjorde emellertid ingen svårighet för någon av dem. Då en hedning dör, ser han onda andar och avlidna släktingar, och i förskräckelse knyter han händerna, så att naglarna pressas djupt in i huden. Han känner, han *kan* inte dö. — Vad skulle nu hända, då denna unga själ skulle gå över gränsen? — »Ser du inte din far?» (han var död) frågade någon, då slutet nalkades. »Nej, han är ju inte här», svarade den döende lugnt. Inga onda andar såg hon heller. Hon sov så stilla de sista timmarna, men då uppbrottstimmen kom, satte hon sig upp. »Jag *dör* inte. Jag *går*», förklarade hon. Enligt kinesisk sed skyndade man sig att kläda på henne de svarta begravningsbyxorna, men då protesterade hon. »Varför ska ni kläda mig i svart? Jag vill klädas i vitt. Jag ska ju se Herren», förklarade hon. Och hon lät dem hämta fram hennes vita sidenbyxor. — Ingen hade talat med henne om vårt bruk att kläda i vitt. Det var hennes eget hjärta, som sade henne, att hon gick till den ljusa himmel, där allt är ljusst och rent. Det svarta och mörka fick hon lämna. — Så gick hon så fridfullt över

gränsen. Hon *dog* inte. Hon *gick* till Guds ljusa himmel. — Det blev inte fråga om annat än att hon skulle begravas på kristligt sätt.

Mannen och grannarna stodo där häpna. »Människorna, som höra till 'evangeliesalen', äro ändå underliga människor», sade de till varandra. De hade aldrig förr sett något sådant — en frälst själ, som går hem till Gud. — Och modern sörjde inte heller likt hedningarna. Något av ljuset från den värld dit dottern gått vilade också över moderns ausikte, när hon i sällskap med en skara kristna följde dottern till hennes sista vilorum. — Döden var uppslukad i seger, och ännu en kärve bärgad in.

Ingrid Aspberg.

Kvinnornas internationella bönedag för missionen

högtidlighålles i år fredagen den 8 mars av kristna kvinnor världen runt. Mottot för detta år är ordet: *Bären varandras bördor*. Även Sveriges kristna kvinnor inbjudas att denna dag, gemensamt eller var för sig, deltaga i denna bönedag. Bördor av allehanda slag vila tunga över oss alla, tyngst är syndens börda. *Vi* veta, var vi kunna få bördorna avlyftade, den icke kristna världen dignar utan hjälp. Låt oss då gå in under dess bördor i bön och offer, låt oss komma inför Gud i gemensam bön om att Han ville göra Kristi härlighet känd av alla dem, som icke ännu sett den, att Han ville lyfta syndabördorna och göra oss starka och fria i Hans tjänst.

På många håll i världen samlas kvinnor i stora skaror till denna bönedag, oberoende av vilket samfund de tillhöra. Också i Sverige ha sådana gemensamma möten hållits på »Kvinnornas bönedag». Kan tanken tagas upp på flera håll, är det gott. Var och en må ordna detta som det passar bäst. Huvudsaken är, att vi gå in i det gemensamma ansvaret och den ge-

mensamma bönen, och så »håra varandras bördor».

Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté.

I Stockholm anordnas möte i Ev. Brödraförsamlings kyrka, Sveavägen 34—36, den 8 mars kl. 8,30 e. m.

»Låt icke i mig dem komma på skam, som förbida dig, Herre, Herre Sebaot; Låt icke i mig dem varda till blygd, som söka dig, du Israels Gud.» Ps. 69:7.

Insänd litteratur.

I DE LEVANDES LAND. *Från Frälsningsarméns början.* Av Nils Hydén. Lindblads förlag. Häft. 4: 50; inb. 5: 75.

Det är uppriskande och trosstärkande att taga del av innehållet i denna väl skrivna bok. Väl kända personligheter och platser från såväl hemlandet som England, somliga dock under andra namn, kommer en till mötes.

Man får en intressant skildring av Frälsningsarméns uppkomst, de svårigheter, under vilka den arbetade, och dess senare utveckling. Det är med tacksambet till Gud och glädje, som man bevitnar sanningen av den gamla bibliska utsagan att »evangelium är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror.»

Boken rekommenderas på det varmaste.

August Berg.

Gåvor influtna till Tyska Missionen.

»En droppe» 10: —, »Dagskassan 2 jan. 1935» 100: —, A. A., Sthlm 5: —, G. o. A. M., Visby 25: —, Onämnd 20: —, L. W., Røgle 5: —, Onämnd, 1 Kor. 9: 7, 100: —, E., Boden 10: —, K. F., Stoängen 25: —, G. D., Sala 5: —.
Summa Kronor 805: —

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1935 i sin 40:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: Erik Folke. Redigerad under medverkan av Martin Lindén m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, tre kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **“Sinim”, Stockholm.**

Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto nr: **502 15.**

INNEHÅLL:

Himmelriket är likt ett senapskorn. — Missionens månadmöte. — Från Red. och Exp. — Från Missionärerna. — Kvinnornas internationella bönedag för missionen. — Insänd litteratur. — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

Han dog för mig.

På Golgata kors min Frälsare led
Förbannelsens död för mig.

Sitt hjärtblod han gav att vinna min själ
Till krona och brud åt sig.

Vid Golgata kors förlösning jag fann;
Ur uppstungel bröst livskällan upprann,
Och domaren själv mitt skuldoffer blev
Och handskriften sänderrev.

Som överstepräst till evig tid
Nu Jesus sig framställt har.

Hans längtan blott är, att hela mitt liv
Skall bliva hans bönesvar.

Som överstepräst han framställt sig
För Allmaktens tron att bedja för mig.
Som svar på hans bön nu vandra jag får
Till himmelen, var jag går.

När sist jag mitt lopp fullbordat har
Och hunnit det himmelska land,
Av nåd skall jag bland skaran få stå
För tronen med palm i hand.
Den skaran sin hyllning Lammet ger
Och kastar för tronen kronorna ner.
På hav av kristall Guds harpor den bär;
Ovansklig dess lovsång är.

H. S.

B Ö N O C H T A C K S Ä G E L S E .

De två stora ämnen den 14 mars bringar i vår åtanke äro: tacksägelse och bön. Båda föra oss i förbindelse med vår Fader i himmelen. Under det vi upplyfta våra hjärtan i tacksägelse till honom, strålar emot oss med särskild klarhet hans härlighet. För den vars hjärta fyllas av tacksägelse blir Herren oändligt stor och härlig, ty under tacksägelsen ledas vi att komma ihåg och tänka på mångfalden av Guds välgärningar emot oss i vårt livs många skilda lägen. Tacksägelsen värmer hjärtat, ty genom den blir det allt mer öppet för Guds kärlek, som är vår högsta värme-källa. Tacksägelsen giver oss ständigt nya ämnen för lovsång och gör därmed livet för oss så rikt och så ljusst. Tacksägelsen väcker ock längtan att se mera av vår Guds under i hans frälsningsgärningar i världen. Och ibland dessa är väl Guds frälsningsgärning i missionen ej den minsta. Hur rikt ha vi ej år efter år genom vad vi fått se i vår mission blivit välsignade i vår ande. Varje bud därutifrån ger oss nya anledningar till tacksägelse. Särskilt framstå här de sista åren, som ju i oanad utsträckning varit en skördens tid. Låtom oss därför tacka, ja, tacka så att våra egna själar fyllas av välsignelse och vi bliva ännu mera angelägna att få vara till välsignelse.

Och tacksägelsen föder bön. Att få bedja är vår stora förmånsrätt såsom barn till vår himmelske Fader. Bön löser såsom intet annat från världen och binder oss vid Gud. Bön ger styrka åt vår tro och frimodighet

åt vår ande, ty den kommer oss att känna att grunden under våra fötter är orubbligt fast. Vi veta, till vem vi få gå, och vi veta, att vi aldrig bli bortvisade från honom. Vi få i varje vårt läge erfaras, hur nådigt och barmhärtigt han tar sig an oss och vår sak, och under det vi kasta alla våra bekymmer på honom och anförtro honom alla våra angelägenheter, få vi levande erfarenhet av huru rikt vårt liv kan göras genom att vi mycket bedja. Missionen erbjuder oss ständigt nya och rika tillfällen att ingå i börens välsignade övning. Vi få syn på nya områden, där vi kunna bli till välsignelse, och livet får därigenom ett oändligt mycket större värde för oss. Det blir Nebostunder för oss, då Herren låter oss se nya områden av löfteslandet, som han giver oss att intaga. Och vi kunna nu säga varandra, att vi ha ej behöft bedja förgäves. Herren har till denna dag givit oss mera än vi kunnat begära eller tänka. Men så väntar han ock mera bön från oss, på det att han måtte kunna få giva oss ännu mera ämnen för tacksägelse.

Binder tacksägelse och bön oss närmare och fastare vid vår Gud och uppenbaras därigenom hans härlighet rikare för oss, så föras vi på samma väg in i den innerligaste gemenskap med varandra. Gemenskapen med Fadren och med hans Son Jesus Kristus föder gemenskap med Guds barn, och ju vidare denna gemenskap sträcker sig, desto rikare blir den. Genom missionen ha vi fått gemenskap med en stor skara av Guds folk, en ständigt

växande skara, som vi kanske aldrig få träffa härnere men som dock i stor kärlek tänka på oss och bedja för oss, och som vi en gång skola få möta i härligheten. Det är en gemenskap, som gör vårt liv härnere rikt och skall göra vårt liv därhemma ännu rikare.

*

BÖNE- OCH TACKSÄGELSE- ÄMNEN.

Till ledning göres här en sammanfattning av tacksägelse- och böneämnen. Vi hoppas, att det skall bli möjligt för våra vänner att tillsammans eller enskilt den 14 dennes avskilja en stund att för missionens räkning »upp'yfta våra hjärtan såväl som våra händer till Gud i himmelen».

ÄMNEN FÖR TACKSÄGELSE.

Att vi alltfört fått åtnjuta yttre lugn på hela vårt fält och ynnest från allt folket.

Att mottagligheten för Ordet visat sig vara ännu större än förut bland alla folkklasser icke minst bland ungdomen.

Att antalet av dem, som förenat sig med församlingen var större än något föregående år.

Att de kristna visat iver att vinna tillväxt i insikt och kunskap.

Att de känt behov av helgelse.

Att nitet för evangeliets utbredande och själars frälsning på ett glädjande sätt tilltagit.

Att Herren låtit Bethelbrödernas verksamhet bli till välsignelse.

Att tillslutningen i våra söndags-skolor, kvinnoskolor och vid bibel-

kurserna för såväl män som kvinnor varit god.

Att våra missionärer i så stor utsträckning bevarats vid hälsa och liv.

För den rika välsignelse vår syster Margit Eriksson fick vara till under sin korta tjänst, under sin sjukdom och vid sin hemförlovning.

Att de nya missionärer som utreste hösten 1933 redan kunnat börja deltaga i verksamheten.

Att vi även förra hösten fingo sända ut en välbehövlig förstärkning: Malte Ringberg med fru, fru Gerda Carlén samt för första gången Selfrid Eriksson.

Att den långvariga nödtiden därute äntligen efterföljts av jämförelsevis goda tider.

Att våra vänner i hemlandet så troget stått oss bi i verksamheten, och att vi alltfört fått se att Herren trofast sörgt för våra behov.

ÄMNEN FÖR BÖN.

Att Herren måtte alltfört förskona oss för rövares och kommunisters härjningar.

Att våra kinesiska trosbröder måtte bevaras under de många förförelsevindar, som ständigt draga fram över landet.

Att de kristna måtte alltmer mogna till självständighet i liv och gärning genom den Helige Andes kraft.

Att Herren i nåd ville förse för våra infödda medhjälparens behov, dessa som stå i missionens tjänst och som vi knappast kunna tänka oss att avvara.

Att såväl dessa som alla de infödda,

som mera direkt stå i Herrens tjänst, måtte få nåd till trohet i sitt tjänande.

Att de unga kinesiska kristna, som stå under utbildning, måtte bli skickliggjorda till helig tjänst.

Att de kristna som ett helt måtte allt mer väckas till nit för själars frälsning.

Att den väckelsens ande, som förnummits därute, måtte fortfara.

Att Herren måtte rikt välsigna våra vänner i hemlandet i deras kärleks-tjänst.

Att vi alltfort måtte få förnimma Herrens Andes hjälp vid våra Bibel- och Ungdomsveckor.

Att Herren ville föra till klarhet de unga, som längta efter att få viss-het om vad Gud vill med deras liv, och giva dem nåd till att med frimodighet gå den väg Herren visar.

Att de unga, som nu förbereda sig för missionsarbetet, måtte få den hjälp de behöva.

Att Herren i sin barmhärtighet måtte så trofast som hittills fylla missionens lekamliga behov och hjälpa oss att genom full trostillförsikt förhårliga hans namn.

Medhjälpare.

På den tavla, som framställer Bibelns översättande till kinesiska språket, ser man Morrison med penna och manuskript och bredvid honom de kineser, som hjälpte honom i det stora verket. Dessa medhjälpare äga i sanning rätt att alltid stå bredvid honom, ty utan sådana hade aldrig verket kunnat nå sin fullbordan. Detsamma är förhållandet med allt missionsarbete. Missionärens förnämsta behov, i vad yttre förhållanden angår, är ej hus och möbler och undervisningsmate-

riel, ej ens andra missionärer, utan infödda medarbetare. Huru bristfälliga de än må vara, ty det finns ju svagheter bland dem såväl som hos oss, och huru prövande missionären än må finna deras egendomligheter, äga de likväl förutsättningar att ej blott själva i många fall bättre än främlingen nå fram till folket med sitt budskap och beröra sidor av livet, som endast den infödde förstår, utan även att göra den utländske arbetarens insats mera verksam och åvägabringa rikare möjligheter för missionärens utnyttjande av sin speciella utrustning, än vad som utan dem varit tänkbart.

Varje kristen bekännare är ju emellertid helt naturligt ett vittne för sin tro och en vårdare av sina trosbröder samt blir därigenom en medhjälpare åt missionären. När församlingarna växa, tilltaga också deras möjligheter att i likhet med moderförsamlingen utöva ej blott församlingsvård, utan missionsverksamhet i alla dess olika grenar. Sådan självverksamhet hör till livsvillkoren för ett sunt församling-liv, och fostran därtill utgör fördensskull ett av de viktigaste momenten i missionens församlingsuppbyggande verksamhet, den som i missionsbefallningen uttryckes med orden: »Lärande dem att hålla allt, vad jag har befallt eder.» I den mån församlingen allt bättre motsvarar sin uppgift på den plats eller inom det verksamhetsområde, som enskilda grupper eller större sammanslutningar kunna betjäna, minskas följaktligen missionens ansvar och behovet av dess insats på ifrågavarande gebit, så att dess verksamhet kan koncentreras på andra mindre väl tillgodosedda områden. En följdriktig och fruktbar utveckling av missionsarbetet inom ett visst fält bör därför leda till, att missionen slutligen göres obehövligen därstädes och kan söka sig ett nytt fält för sin verksamhet.

Den stora svårigheten beträffande allt frivilligt, d. v. s. oavlönat arbete är dock, att det antingen kräver ekonomiskt väl-situerade arbetare eller också på sin höjd kan utövas under kortare om ock återkommande perioder och utan den förbe-

rödelse, som kräves för en givande verksamhet, samt utan den regelbundenhet och pålitlighet, som äro av så stor betydelse för vinnandet av förblivande resultat. Av denna orsak har det visat sig nödvändigt, vare sig det sedan är missionen eller den infödda församlingen, som står ansvarig för verksamheten i fråga, att anställa ett visst antal avlönade arbetare för sådana uppgifter, som ej utan allvarlig olägenhet kunna anförtros åt frivilliga. Det sålunda bedrivna arbetet begränsas följaktligen av den ansvariga organisationens ekonomiska bärkraft, och då man känner till den i allmänhet stora fattigdom, som råder i Kina, väcker det ingen förvåning, att den kristna självverksamheten ännu ej nått en sådan uppfattning, att den humnit göra missionen överflödig eller i större utsträckning kunnat övertaga missionsarbetsuppgifter.

För att underlätta fostran till en uppoffrande församlingsanda är det av nöden, att sådana uppgifter föreläggas de troende, som äro både eggande och utförbara. Vi ha trots oss förstå, att skol- och evangelisationsverksamhet ligga närmast till hands, då de ju avse att betjäna de kristna hemmen och omgivningen, på samma gång som de även direkt bidra till församlingens tillväxt. I dessa två riktningar hava därför församlingens och de frivil-

ligas deltagande i missionsverksamheten hittills huvudsakligen utvecklats sig. Ekonomiskt sett äro de ej heller allt för betungande, då ju de enskilda under alla förhållanden skulle underhålla sina barn, och församlingens utlägg för skolorna begränsas till bidrag till lärarnas avlöning

o. s. v. Det evangeliserande arbetet kräver ej heller synnerligen stora kostnader, emedan det i stor utsträckning kan bedrivas med frivilliga krafter såsom medhjälpare åt fast auställda ledare. Att under dessa förhållanden den direkt församlingsvårdande och undervisande verksamheten framskrider som jämförelsevis mindre tilltalande är förståeligt, ävensom att detta arbete förefaller mindre fruktbarande i förhållande till de omkostnader det kräver. Det skulle också medföra ett avtrubbande och splittrande av intresset och ett nedslående av frimodigheten i offer-

viljan, om man sökte tvinga församlingarnas insats i missionsarbetet in på nya banor. Med fortsatt utveckling torde också följa ökad bärkraft och ökad insikt om vad församlingslivet kräver inåt såväl som utåt, och då blir övertagandet av de ännu så länge mindre lockande uppgifterna ej ett tvång utan en förmån.

Under tiden hava vi emellertid att räkna med två förhållanden, som väsentligt inverka på utvecklingens hastighet. Det ena

D:r R. Morrison och hans kinesiska medarbetare vid bibelöversättningen.

är församlingens snabba ökning genom det stora antalet nydöpta, de senaste åren sex till sju hundra per år. Dessa äro barn i tron med mycket bristfällig kunskap, särskilt de som komma från mera avlägsna trakter i bergsbygderna, och långt ifrån att utgöra något krafttillskott bliva de att börja med en ytterligare börda med

Om missionen skall kunna fylla sin uppgift gentemot församlingen beträffande handledningen av sådana krafter i deras verksamhet på olika områden och deras fortsatta rustande med kunskap om Guds vilja och vägar, så fordras ett antal infödda män och kvinnor vid missionärerernas sida, som ostörda av näringsbekym-

Medarbetare i evangelium.

sitt behov av undervisning och ledning. Det andra är att de äldre kristna, som skulle vara själva kärnan i församlingen, till större delen härstamma från den tid, då missionsarbetet var mer ett sående än ett skördande, varför de äro jämförelsevis få till antalet och därtill på grund av sin ålder stadda i utdöende! Vi kunna därför ej vänta så mycket av dem, utan måste sätta vårt hopp till den yngre generationen, i den mån denna kan benådas med andliga gåvor och fostras till dess användande till vittnesbörd och uppbyggelse.

mer kunna ägna sig åt att vårda hjorden och särskilt taga sig an sådana enskilda, som i de spridda grupperna äga förutsättningar att bli ledare. Det är ju påtagligt att ett trettio-tal missionärer, män och kvinnor med en mångfald av uppgifter, ej själva kunna tillnärmelsevis räkka till för sådan tjänst bland de omkring 6,000 döpta kristna, spridda som de äro på ungefär 600 sv. kv.-mil. Men en stor och vid dörr är det, som däri öppnats för vår mission, om vi blott bli i stånd att träda in.

På samma gång få vi ej glömma, att missionens första och grundläggande uppgift är att predika evangelium, och att vi aldrig under vår omtanke om den hednaskristna församlingen få lämna detta ur sikte. Ej heller kunna vi vänta, att de nykristna skola inspireras att upptaga det evangeliserande arbetet, om de ej därvid hava missionärernas exempel för ögonen. Visserligen glädjas vi åt församlingens och enskildas insats på detta område och överlåta med tacksamhet åt dem det arbete de kunna övertaga, men det dröjer länge innan vi kunna anse vårt stora fält evangeliserat eller de infödda kristna i sländ att utföra ett evangelisationsarbete, som täcker fältet. Intill dess, eller så länge Herren ger oss nåden att stå kvar i detta verk, är uppdraget alltfört vårt, och även i detta avseende äro vi alltfört beroende av våra infödda medhjälpare, i första hand evangelister och bibelkvinnor, som i likhet med oss missionärer ur Herrens hand få sina timliga behov fyllda.

Det är omkring sjuttio medhjälpare av detta slag, som stå direkt i missionens tjänst. De äro sålunda den arbetarekår, som skall göra det möjligt för missionen att i någon mån utföra den del av arbetet, som församlingen ännu ej kan åtaga sig. Deras underhåll har alltsedan missionens första tid nästan uteslutande bestritts av för ändamålet särskilt avsedda gåvor, vilka sammanföras till en gemensam fond, på det att de enskilda arbetarna ej skola göras beroende av tillfälliga växlingar i gåvornas inflytande. På grund av växelkursens förändringar har det stundom blivit överskott, vilket fått fylla i brister vid andra tillfällen. Levnadsomkostnaderna äro emellertid i stadigt stigande i Kina, och befintliga överskott å fonden för infödda Medhjälpare hava även tagits i anspråk för åstadkommande av nödvändiga löneförhöjningar, så att numera endast de löpande inkomsterna för ändamålet finnas att tillgå. Dessa hava dock nu, dels genom donatorers fränfalle, dels på grund av depressionen och andra förhållanden minskats nära nog till hälften av det för medhjälparnas avlöning nödiga beloppet,

så att vi stå inför en allvarlig kris. Då det ej kan komma ifråga att beskära våra medarbetares löner, synes det, om ej de tillgängliga gåvomedlen fördubblas, omdvikligt, att antalet anställda minskas i förhållande till de minskade tillgångarna, och som framgår av det föregående innebär detta en oöverskådlig begränsning av hela missionsverksamheten. Detta förhållande har länge varit ett av våra viktigaste bönenämnen, och vi lägga det nu på våra vänners hjärtan, ty det gäller samma sak som Frälsarens maning: »Bedjen skördens Herre.»

Carl F. Blom.

FRÄN

 REDAKTION OCH EXPEDITION

Den 14 mars.

Då vi åter påminna om vår böne- och tacksägelsedag den 14 mars, är det i förhoppning om, att det må givas tillfälle för våra vänner, att med oss gå fram till nådens tron för att där frambara tacksägelse och nedbedja välsignelse över missionens arbete.

I Stockholm anordnas denna dag ett möte på K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35, kl. 7 e. m. där missionsföreståndare E. Folke och missionär Carl F. Blom komma att tala.

Bönemötena för S. M. K.

Missionens bönemöten i Stockholm hållas dels varje *tisdag mellan kl. 7–8 e. m. i Kinarummet, Belesdakyrkan, Floragatan 8*, och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55*. De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva den 15 mars och den 29 mars. Välkomna!

Kinalänkarna i Stockholm.

samlas till möte på vår exp. *Onsdagen den 20 mars kl. 7 e. m.* Välkomna!

Skriven till missionärerna!
Bedjen för missionärerna!

Yungtsi, Shansi, jan. 1935.

En god fortsättning på det Nya Aret!

Kära Vänner! Först ville jag på detta sätt tacka för alla kärleksfulla jul- och nyårshälsningar, som vi fått mottaga i form av brev, jultidningar, kalendrar eller böcker. Varmt tack till eder alla! Vi ha också i år fått fira julen under lugna och lyckliga förhållanden. Skolbarnen stannade i år kvar till den 4 jan. Den 29 dec. hade vi en liten julfest för dem, då de stora också fingo vara med. Jag tror de tyckte det var roligt. Alla tycktes förnöjda. Särskilt spänande var det, då de alla fingo en nummerlapp och sedan ett litet paket med motsvarande nummer. Det var ju så intressant att se vad man fick, och lustigt blev det också. Ja, nu är det så lugnt här på stationen, sen barnen gått hem. Särskilt gott är det för Nils, som eljest alltid har dem utanför sitt arbetsrumsfönster, där de under rasterna föra ett fasligt oljud på sin lekplan. Flickskolans lekplan ligger ju litet längre bort, så de störa oss ej så mycket, men gossarna äro så mycket högljuddare, och dem höra vi både bitida och sent.

Nu ville jag också berätta litet av varje härifrån: Den 3 jan. reste vi till Juicheng. Härligt väder den första dagen, sol och varmt. Nästa dag snö och blåst. Vi sågo ut som snögubbar, då vi kommo fram, men roligt var det. Kaffet, som vår kära fru Carlén bjöd på, smakade förträffligt. Sen stannade vi där över trettondagen. Hade goda möten, ehuru ej så mycket folk på grund av det dåliga väglaget. Mycket roligt var det också att få träffa vår syster Gerda, och höra litet »färska» nyheter hemifrån, samt att se kära Ebba W. kry igen. Vi måste ju lämna henne sjuk, då vi reste hem därifrån sista dagarna i nov. Den 8 voro vi hemma här igen. Herrn hade hjälpt oss så på resan, att vi ej ens blivit förkylda i trots av de två nätterna i de genomslå och kallä värds- husen. Det är omöjligt för en, som ej var-

rit i det inre av Kina, att fatta huru dessa värds- hus äro, så jag vill ej försöka beskriva dem. Vägen till Juicheng är nu ytterligare försvårad, sen Gula floden förtört den vanliga vägen till Chao-tsuen (färgstället mitt emot Tungkuan).

Under de föregående två åren har Gula floden översvämmat och begrävt mycken skörd, förstört hus och land, men då den dragit sig tillbaka, har landet åter kunnat besås och har då givit goda skördar. Detta år, d. v. s. 1934, har straffdomen kommit i en vida svårare form. Liket en sagans hemska jätteorm, som uppslukar allt, som kommer i dens väg, så har Gula floden i dessa trakter under de sista månaderna slingrat fram med rasande hastighet. Den har därunder uppslukat åkrar och land, tempel och gudar, träd, gravar, hus och hem, ja, hela byar på milsvida sträckor. Det ena efter det andra har försvunnit i dess stora gap. Och ännu är denne jätte ej mätt, utan dagligen tar den mer och mer av de besädda vetefälten med sin späda vackra grönska, stora stycken i taget. Då vi efter stormötet i Juicheng voro på hemväg, hade vägen på en stor sträcka, där vi endast 12 dagar tidigare rest fram, fallit ned i floden. Förra våren utstakades järnvägen förbi Puchow, eller Yungtsi, som det nu vanligen kallas, till Fenglingtu mitt emot Tungkuan. Mycket av detta land ligger nu på Gula flodens botten. Det ser ut som om floden ej »skulle bli nöjd», förrän den nått fram till de stora höjdernas fot. På vissa platser har den ju redan nått sitt mål. Då järnvägen en gång skall byggas, måste de nog gräva en lång tunnel genom berget, eller lägga den långt uppe på sluttningen. Floden har nu under flera månader gått ända in på stadsmuren här. I sept., då forsen var som starkast och bruset av floden, då den slog mot stadsmuren, så väl hördes här på stationen, voro våra skolbarn och lärarinnan så rädda, att de flera nätter ej vågade sova. Och de voro inte de enda i stan, som fruktade, att stadsmuren skulle ge vika och vattnet komma in och översvämma. Staden ligger faktiskt lägre än floden.

Dagligen gingo folk upp på stadsmuren för att se på floden. Massor av folk från landet, däribland en hel del kvinnor, som gått 1.—2 sv. mil för att se på floden, som kommit ända till Yungtsi stadsmur, som den sedan en 300 år tillbaka säges ha lämnat »som svar på en dygdig sons bön för sin mor». Men fruktan för denna flod har gripit så mångas hjärtan, och därför måste flodguden blickas och bönfallas, att han måtte låta floden draga sig tillbaka. För detta bestämdes en dag, vilken »räkade vara en söndag». Höga och låga, stora och små, begåvo sig av ut genom västra stadsporten. Där fanns ännu en större landremsa, som ej uppslukats av floden. Här samlades folket, offrade, brände rökelse och utförde sina bugningar. En bricka med allehanda godsaker sattes ned i floden, och hölls under vattnet. På detta sätt ville man bjuda flodguden sina offergåvor. Om då en liten orm kom upp med på brickan, då den togs upp, så var detta ett säkert bevis för att flodguden tagit emot offret och sänt denna representant för att övertyga dem om att deras böner skulle bli hörda. Ormen skulle i så fall tagas till ett tempel och där ytterligare tillbedjas. Men hur gick det denna gång? Jo, ingen orm kom upp på brickan, således var guden dem ej bevågen. »Ching puh lai, Ching puh lai», kunde man få höra folket yttra, då de gingo åter från sin tillbedjan på flodstranden. »Ching puh lai = Man har bjudit honom, men ej lyckats få honom att komma. Under den där tillställningen på söndag, var vår lärarinna, några andra troende fruar och våra skolflickor uppe på stadsmuren just ovanför stället, där de höllo på med sitt »hokus pokus». De började sjunga en bit, som handlar om den sanne Guden och de falska gudarna, och som slutar »skynda att omvända eder, skynda att omvända eder». »Vad är de där för ena?» frågade några. »O, det är de som tillhöra Jesusläran. De säga, att detta, som vi tillbedja, är bara falskt och förgängligt», svarade en annan. Men som sagt, de hade ej lyckats att blicka flodguden. Vad skulle man nu hitta på, som kunde bevaka den vredgade gu-

den? Jo. En gris, vägande mer än 100 kg., slaktades en dag uppe på stadsmuren. Den klövs sedan mitt itu, och båda halvorna kastades ut i floden under mycket högtidliga ceremonier. Emellertid, där ute på floden färdades en hel del båtar med sin besättning. Då de fingo se det fina fläsket komma flytande till sig på vågorna, blev det liv och rörelse bland dem. Nog för de visste, att det var offrat åt flodguden, men lika gott, »när han inte höll sig framme så —». För övrigt hade de bättre användning för det än han, så fläsket halades gladeligen in i båtarna, och så blev då flodguden utan. »Det var då rysligt!» Floden bara slukade och slukade, stycke efter stycke av landet. Ett tempel ej långt från floden stod ännu kvar utanför sydvästra hörnet av staden, churu många hus där hade rasat eller rivits ned för att åtminstone rädda virket. Man beslöt att kalla på ett fint teatersällskap från annan ort, att de måtte spela teater för flodguden och om möjligt så beveka honom att låta åtminstone templet stå kvar. Här samlades nu, också det en söndag, en brokig skara människor i alla åldrar, kvinnor och män för att se och höra på teatern och offra rökelse. Då ha de tid, då ha de råd! Men då vi inbjuda dem till gudstjänst, då ha de alltid »så brått, att det är *aldeles omöjligt*, att komma». »Emedan de ej ha kärlek till sanningen, skall jag sända dem stark villfarelse, så att de skola tro lögnen». Floden började så småningom dra sig tillbaka, sjunka undan. Det var ju den tiden på året, då vattnet minskar, men naturligtvis var det flodguden, som blev så förtjust i teaterspelet och allt det spektakel, som då förekom, att han lät vattnet sjunka undan. Buddismen har också de senaste månaderna fått ny fart här, emedan mandarinen, en omkring femtioårs man, hyllar den och själv är en ivrig buddist. På tal om denne man, så har han gått i ett kristet universitet, och såsom ung gosse säger han sig ha trott på Herren Jesus, eller Jesusläran, som han själv uttryckte det: Ar det ej sorgligt! Han är en sympatisk man. Nils har haft långa och

ingående samtal med honom, och predikat evangelium för honom, men — korsens väg är ej behaglig för den naturliga människan; »för juuarne en förargelse och för grekerna en dårskap». Buddismen är lättare, då har man åtminstone litet meriter att komma med!

Höstens stormöten ha varit väl besökta både här och i Juicheng, där vi också voro med. Samtidigt hade vi ju Bethelband-bröderna med. De hade sex dagars möten på varje station. Nog fingo de bli de kristna till stor hjälp, och det är roligt se flera, som blivit nitiska för själars frälsning sen dess. Men buddisterna tyckte ej om pastor Liu. Hans bilder och sätt att likna människor:na vid hundar, grisar o. d. stötte många här. En kväll blev en doktorsfru, som den kvällen var med, så förargad, att hon steg upp och högt i kappellet sade emot Liu. Sedan tog hon sin flicka vid handen och gick hem i vredesmod. Hennes man är buddist, vare sig av övertygelse eller emedan han är läkare åt mandarinerna, är svårt att avgöra. Emellertid har deras enda barn, en flicka på 10 år, fått gå här i vår skola nu ett års tid, men sen den kvällen är det slut. Hon får ej mera komma hit, och nu har hon sänts till statens skola. Det är ju ledsamt, men det är intet att göra åt. Som jag tyckte det var synd om flickan, att hon inte fick vara med här under julen, sände jag henne en påse med gott och en liten gåva, såsom de andra fingo. Det satte föräldrarna ändå värde på, och de sände ett bud med bibelkvinnan, »att eder, utlänningar, (eller pastorn och frun, som de uttryckte sig), säta vi stort värde på». Nå, det var ju roligt det, även om det bara var en artighetsfras. Jag kan nu gå och besöka dem igen. Bed för dem, särskilt den lilla flickan, att vad hon under detta år har hört och lärt här, ej må försvinna. Hon var ju med både på söndagsskolan och »stora gudstjänsten», så nog har hon hört en hel del. Nej nu är mitt brev så långt, att jag måste sluta.

Med en varm fridshälsning från oss båda.

Eder i Herren förenade
Olga Styretius.

»Underliga gudar!»

Genom en kinesisk pastor fick jag nyligen höra om hela samhällen uppe i Mandshuriet, som tillbedja *mullvadar* som gudar. De bygga stora tempel för dem. De bränna rökelse, tillbedja, offra och mata dem regelbundet.

Nog har jag många gånger hört talas om folk, som tillbedja ormar och råttor, men inte trodde jag de funnos så nära inpå våra knutar, som jag i söndags fick bevis för. Låt mig berätta!

Som en följd av väckelsemötena i Hoyang i slutet av september bildades 31 frivilliga evangelistgrupper. Dessa gå ut varje söndag eftermiddag för att predika i staden eller i byarna. När de komma hem på aftonen ha de alltid ett vittnesbördsmöte för att berätta för varandra om eftermiddagens upplevelser. Så bedja de tillsammans.

I söndags afton satt jag i Hoyangs kappell, som just var fyllt av de över 100 frivilliga evangelii budbärarna. Varje grupp hade en representant, som berättade om deras eftermiddag.

En sade: »Vi kom till en by, där hela byn tillbad *ormar*. Det fanns tempel för dem och där bodde de. Folket matade dem regelbundet och tillbad dem. Ingen i hela byn tordes döda en orm; alla fruktade dem. — Vi sökte visa dem till Jesus, Frälsaren, som är den ende verkliga Guden. De hörde villigt på.»

En annan berättade: »När vi kom till den byn, fanns knappast någon på gatan. Då sjöng vi en kör, och folk började komma ut. Somliga av oss predikade för dem, men jag gick in i ett hem, där det var några, som ej vågade komma ut. När jag började tala om Jesus, sade de, att de aldrig förr hört om honom. De tillbad själva *råttor*. Hela familjen gjorde det. — Ja, hade gjort det i minst 30 års tid. Om de en dag ej gav råttorna bröd och sade några ord till dem, så gick alltid något på tok den dagen. Men fick råttorna sitt, så gick det bra. Varje morgon bryter vi minst 2 hekto bröd i småmulor och lägger det på golvet. Sedan ropa vi på rät-

törna att komma och hämta sin mat. Med fingrarna knacka vi i golvet, för att de ska veta var brödet är. Då komma de ur alla sina hålor, feta och förnöjda, för att hämta sitt bröd. Så gör vi jämt. — Men en gång höll väggen, som råttorna bo i, att ramla omkull, ty den var för ihålig. Då skulle vi bygga om den. Vi brände rökelse för rättgudarna och bad dessa ej bli onda för att vi rev väggen. Vi skulle dagligen ändå ge dem bröd på loftet och bad dem flytta dit för tillfället. Det gjorde de, och allt gick bra. Är inte det gudar så säg? — Elter predikan och bön lovade en i familjen att sluta bedja till råttorna och i stället söka Herren Jesus. Bed för den familjen.» — —

När man hör, att sådant finns just i de närmaste byarna kring Hoyang, där evangelium predikats i så många år, då vill hjärtat gråta och klaga. Arma människor, som ännu leva så fränmande för Gud.

Kära förebedjande vänner där hemma! Hjälp oss bedja Gud utrota djävulens makt genom dessa s. k »gudar», så att folket i stället får lära känna Frälsaren, vår käre Herre Jesus!

På genomresa i Ishih, 12/12 1934.

Marlin Bergling.

»Jag kan ej bli frälst.»

Fröken *Guhrun Boqvist* skriver:

En dag besökte en av våra kvinnor och jag en fru, som vi varit till förr. Vi sutto där länge och språkade. Hon är en ovanlig kvinna, har lätt för att fatta, kommer ihåg allting och kan läsa vad som helst. Men när man talar med henne om Guds kärlek och makt att frälsa oss ifrån synden, då säger hon alltid: »Ja, små synder, dem kan Gud förlåta, men jag är en så svår syndare, — mina synder äro så svåra, jag kan ej bli frälst.» Vad det smärtade mig att tänka, att hon skulle gå förlorad, bara därför att hon ej kan tro på Guds makt att förlåta. Vi talade om döden. »Jag vet nog vart jag kommer», sade hon då, »jag måste till helvetet för min synds skull». Det sista

hon sade, då vi gingo därifrån, var: »Jag kan ej bli frälst.» Tyckte jag ville gråta, då jag hörde det. O, att Gud kunde få öppna hennes hjärta, så att hon kunde tro, att Jesus dött på korset också för henne. Hon är Honanbo. Hennes man är ännu kvar där, men hon bor här med sina två barn, 7 och 8 år gamla. De äro de mest näpna små barn, man kan tänka sig, stillsamma och snälla. Deras mor lär dem att läsa och skriva. Vi lärde dem sjunga, och det tyckte de var mycket roligt.

Utdrag ur brev från missionär **Landahl**, förest. för Norsk Luth. Missionerna från Amerika.

Det ljusnar i Kina, broder. Aldrig har det varit ljusare än nu i andligt avseende. Här är väckelse med omvändelse och andlig förnyelse både här och där. Det har varit ett uppvaknande på alla våra missionsstationer. Denna rörelse går djupast i ett par av våra Honanförsamlingar. Vi få då också erfara väckelsens välsignelser. Uppgörelser komma till stånd. Hat, gammalt hat och synder klaras upp mellan grannar och mellan kristna inbördes. Och offervilligheten är nu större än förut. Vi ha således fått in 300 dollar till synodens budget och mellan 130 och 140 dollar till pastorslön i Fancheng. Detta skulle varit en omöjlighet utan den andliga förnyelse vi hade förra året. Gud har frälsningstankar för detta folk, fastän de ha stått emot Guds nådeskallelse. Framför vår hjärtliga hälsning till våra kära medarbetare och trofasta vänner i Stockholm. Vi minnas Eder alla med tack till Herren för vad I haven gjort och gören för Guds rike i Kina.

Fancheng, Hupeh, 22/12 1934.

Om verksamheten i Yuncheng-distriktet 1934.

När pastor Kao blev sjuk, lärde sig Yunchengs församling att bedja för sin herde och lärare. Pastor Kaos krafter hade börjat svika under förra hösten. Så kom difteri epidemien vid midvintertiden. Den angrep två av pastorns barn, och snart

låg han där själv, svävande mellan liv och död. Antitoxinet tycktes dock hjälpa. Men då inträdde lamhet i händer och fötter, och rösten hotade att förstöras. Det blev dagar och veckor fulla av ångslan och oro. Och det kändes så tomt i församlingen. Enligt den blanda hedningar — och judar — allmänna åsikten, att lidande är ett bevis på synd hos den det drabbar och ett tecken på misshag från Guds sida, undrade många, vad det kunde vara för synd, pastor Kao hade begått. Men han hade ju en inför alla oförvillig vandel och levde genom bönen och Ordet i nära umgänge med Gud. Så gick man i bön till Gud. Och Gud leder den bedjande rätt. Gud hör bön. Så småningom blev pastor Kao återställd och kunde prisa Gud för sjukdomstidens välsignelser: en fördjupad syn på troslivet i Gud.

Hsiao, mannen med herdehjärtat, lantfolkets och de ringas vän, måste träda in i pastor Kaos ställe, när dennes hälsa svek. Under tre års tid hade Hsiao vandrat från by till by och från hem till hem, där det funnits troende, och fött och vårdat Herrens får och lamm. Såsom han med trohet och nit verkat på landsbygden, upptog han nu arbetet i staden. Uppgiften har dock syntts honom svår, och han har ej känt sig vara på sin kallelse fält. Under bön och tårar, genom predikan och husbesök har han arbetat på den hårda och ojämna »stadsåkern». Och Gud har välsignat honom. De troende hava besvarat hans kärlek. Trots detta har han dock hållit fast vid att han skall stanna i staden endast till dess vi fått annan i hans ställe att arbeta där.

Det dröjde nära ett år, innan Hsiao blev avlöst, och han måste stå alldeles ensam under sista tiden. Pastor Kao hade nämligen, sedan han blivit fullt återställd, tagit anställning som lärare fr. o. m. höstterminens början d. å. i den teologiska skola, som han själv för omkr. 10 år sedan genomgått.

Snart kom dock en man, som Gud berett för oss, Wang Ching ho, vår f. d. elev. Han var ett par år i Sv. Kyrkans college i Tao-hwa-lun i Hunan-provinsen och av-

slutade sina studier vid ovannämnda teol. skola i Shantung. Han har efter hemkomsten verkat i Tungchowdistriktet och undervisat de kristna. Det var således ett verkligt offer för missionär Linder, som står ansvarig för arbetet i nämnda distrikt, att låta Wang komma hit. Ej har Wang pastor Kaos stora gåvor, men genom sitt stilla, försynta väsen, sin trohet mot Gud och i tjänsten och genom sitt rika böneliv och sitt nit skall han helt visst bli till välsignelse för denna församling och denna stad. Det var med glädje, som församlingen både deltog i kallelsen till Wang och sedan hälsade honom välkommen. Wang är ej stark, men vi vilja tro och bedja, att Guds kraft skall fullkomnas i hans svaghet.

För att avhjälpa den stora bristen i församlingen, då det gäller läskunnighet, anordnades *läskurser* på en månad under första kin. månaden i år på fyra centrala platser i distriktet. Tre lyckades mycket bra, men den fjärde — för bergsdistriktet — vann alltför ringa anslutning. Under hösten har av församlingrådet anordnats sju kurser på olika platser för undervisning i kristendom med läsning. Hsiao, som leder kurserna, skulle på detta sätt kunna nå alla kristna i distriktet. Kursernas längd bestämdes till 5—7 dagar.

En ny utstationsförsamling organiserades i maj i år, omfattande de kristna i hela bergsdistriktet och med Li chia po som centrum. Den unge bondsonen Wei Hsü ching blev ordf. i det nyvalda församlingrådet. Därmed tillerkändes han den ledande ställning, han genom sin gudsfuktan och sin nitiska verksamhet redan förut vunnit. Det var med stor försiktighet, ja bävan, som församlingrådet medlemmar och i synnerhet dess ordförande åtog sig sina uppgifter, ty avundsjukan kunde lätt komma att förgifta församlingens inre liv och det allmänt omfattade frivilliga arbetet, framför allt vittnandet om frälsningen i Kristus, kunde förminskas och avstanna, då man nu fått ansvariga personer att leda verksamheten. Den lilla församlingen behöver därför många förebedjares stöd.

I Hsia-hsien

har den första kärlekens glöd icke slocknat, och åtskilliga personer ha under detta år kommit till tro. Man drabbades där av en svår olycka i början av augusti. Efter den oerhörda hettan, som krävde många människoliv, kommo skyfallsliknande regn, som åstadkommo två väldiga störtfloder. Med en veckas mellanrum bröto de in över staden. Vattennassorna vältrade fram över den höga vallen, vallgraven och stadsmuren och slog in stadsporten. Ett 30-tal människor drunknade, och två tredjedelar av husen i staden rasade. Bibelkvinnan Hai måste vada i vatten och gytta upp under armarna för att rädda sitt liv. Allt hon ägde blev förstört likaså del mesta av evangelisten Changs tillhörigheter, när den av moderförsamlingen i Yuncheng intecknade gården översvämmades och husen störtade in. Störtfloden numro två kom vid midnattstiden.

Ingen av de troende var bland de omkomna. Stadens borgmästare satte i gång med ett heroiskt räddningsarbete. För att få folk att hjälpa till betalade han två dollar för varje liv, som räddades. Nödhjälpen för de utblottade organiserade han också, och rätt stor offervillighet ådagalades. Våra kristna ha skyndat sina trosyskon till undsättning både i Hsia-hsien stad och på andra platser längs bergskedjan, vilka hemsöktes av störtfloden. Många ha fått både höstskörden förstörd, hemmet ruinerat och en del av åkerjorden bortspolad eller täckt med ett tjock lager av grus och sten. Missionen har bidragit med en mindre summa av tillgängliga nödhjälpsmedel. Men stor nöd råder dock bland många.

Till höstens stormöte i Yuncheng kom en grupp på 15—16 troende kvinnor och män från Hsia-hsien, vilka modigt vandrat den tre sv. mil långa vägen.

En sv. mil väster om vår stad i byn Yüeh-ma har ett lovande Herrens verk begynt såsom följd av evangelisationsveckans arbete för ett par år sedan. Besök har sedan gjorts av en av tjänarna på missionsstationen till verklig välsignelse för

verket. Under innevarande höst deltaga även elever från evangelistseminariet i denna verksamhet.

På andra håll i distriktet, där det såg mycket lovande ut för något år sedan, har en tillbakagång förmärkts. Detta kanske är en följd av att Hsiao ej kunnat se till de unga planteringarna utan måst verka i Yuncheng.

Femtio personer ha under året mottagit dopet och förenat sig med församlingen. En har dessutom övergått från en adventistisk pingstförsamling i staden.

Adventisterna arbeta ihärdigt för att vinna anhängare bland våra församlingsmedlemmar. Hittills ha dock våra troende stått fasta så godt som utan undantag.

Ungdomsarbetet i vårt hospits och i samband med verksamheten där har genom Guds välsignelse fått röna framgång även i år. Yang Pang-yen, en från vårt folkskoleseminarium 1924 utexaminerad lärare, som kommit åter efter några år ute bland militär och andra, har med glädje och nit verkat för de unga människors bästa. Han har därvid haft god hjälp av läraren Chang, bror till vår förre hospitsföreståndare, som nu är rektor vid Kina Inlands Missionens mellanskola i Hungtung, i denna provins. Även Yuen, en av våra förra lärare, mycket uppskattad, ger god hjälp. Engelska aftonklassen ha hållits t. o. m. under den heta sommaren och med god tillslutning. Flera icke kristna elever från en av stadens mellanskolor läsa nu gärna bibeln och bevista andaktsstunderna i vårt hospits. Ett par av dem ha, så långt vi förstå, verkligen kommit till tro på Kristus. Rektorn i en stor mellanskola i staden bodde någon tid i våras, då han var blott lärare, i vårt hospits för att få tillfälle att närmare lära känna kristendomen och få vara i den kristna omgivningen och atmosfären. Han bekänner sig tro på Kristus och läser bibeln och beder. Vi hoppas, att han skall bli helt frigjord och förena sig med den kristna församlingen. Han ser gärna, att hans elever komma till vårt hospits och till gudstjänsterna.

Med lämplig litteratur i vårt hospits —

ett urval goda böcker och kristliga tidsskrifter — och gåvor av samma slag till skolbiblioteken i stadens skolor och med mera tid — helst hela tiden — till hospitsföreståndarens förfogande för arbetet utåt skulle helt visst stora möjligheter öppna sig för ungdomsarbetet.

En s. k. kristlig sommarskola för barn hölls i år i Yuncheng under fem veckors tid. Barnantalet varierade mellan 20—50. De voro alla från icke-kristna hem och f. ö. sådana, som icke gå i den kristna folkskolan. De fingo undervisning i kristendom, innanläsning, sång, hygien m. m.

Söndagsskolarbetet i församlingen har bedrivits till största delen med hjälp av lärarna i våra skolor och eleverna i evangelistseminariet och kvinnoskolan. Arbetet bland utomstående barn har med framgång letts av fru Carola Bergling, och min hustru har haft en klass i vårt hem med elever från stadens mellanskola för flickor.

Skolverksamheten går framåt. Sedan det skickesediga året 1927 ha vi ej haft så mycket ungdom i våra skolor som i år. I folkskolorna för gossar och flickor ha vi innevarande höst över 160 barn. Evangelistseminariet och kvinnoskolan ha vardera ett 30-tal elever. Lärare Chu i gosskolan måste avgå i och med vårterminens slut. Trots att vi använde alla medel, som genom Guds nåd och hjälp stodo oss till buds, kunde vi till vår sorg ej få honom att helt lämna sitt opium. Hans hustru, en utomordentligt nobel kristen kvinna och duglig lärarinna, tjänstgör fortfarande i vår flickskola. Den nye läraren i gosskolan, Liu, är en varmt gudfruktig och begåvad ung man. En god kristlig anda råder i såväl goss- som flickskolan.

Tältverksamheten står alltfört under Guds välsignande hand. Tältet har under flera månader varit uppslaget i en stor köping, Chang-liang, 1 ½ sv. mil norrut, där »en dörr till stor och fruktbärande verksamhet har öppnats» för oss. Portvakten i flick- och kvinnoskolan i Yuncheng, Lu, har sitt föräldrahem där, och glädjen blev stor, när han fick sin önskan uppfylld, och tältet stod uppslaget på

hemmets gård. Men glädjen blev ännu större, när han fick se flera av sina närmaste och icke så få av köpingens bofasta män och kvinnor komma till tro på Kristus. För våra tappra tältarbetare var emellertid kampen hård och arbetet krävande. Vid vårsångens slut ledο två utav evangelisterna av svagt hjärta, och den unga bibelkvinnan Yui fick en attack av ledgångsreumatism med feber och svåra plågor. Men så snart den svåraste sommarhettan var över, drogo de friska och glada åstad till Chang-liang för att ägna ännu någon tid åt verket där. Senare har tältet flyttats en halv mil därifrån till en stor by Lu-yin, där likaså en stor dörr öppnats, men där många motståndare finnas, främst bland dem byfogden.

Det är förunderligt, huru stor makt sattan har att genom sjukdom eller andra svårigheter lägga hinder i vägen för Guds verk. Men Gud är dock den starke! Seger i hans kraft vinner likväl blott den som, iklädd hans vapenrustning (Ef. 6: 10—19), redligen kämpar.

Med många hälsningar och ett varmt tack till alla, som genom bön och offer äro medarbetare i Guds verk på vårt fält.

Yuncheng, Sha., Kina i nov. 1934.

Carl J. Bergquist.

General Chiang talar till studenter i Kina.

I ett tal, som general Chiang Kai shek hållit till en klass avgående studenter från en kristlig högskola, lär han enligt Chinese Recorder bland annat ha yttrat följande: »Varför ha vi kommit i världen? Är det ej för det bestämda ändamålet att söka göra världen bättre. Men den människa, som saknar religion, som ej lägger vikten vid den högre kunskap religionen giver, är lik en man ute på det vida havet utan kompass. Ett liv i saknad av religion har intet mål. Den som saknar religiösa idéer kan aldrig förstå livets verkliga mening. Han driver redlöst framåt och vinner intet med sitt liv. Men religionen ger kraft att kämpa sig fram mot ett bestämt livsmål. Vår gamla kinesiska filosofi hade rikt

vid det andliga livet likaväl som vid det intellektuella. I som nu avslutat edra studier han nått ett mål i intellektuellt hänseende, men han I ock betänkt betydelsen av det ännu viktigare problemet: edert andliga liv. Jag ville fråga eder i dag: Vet en I vad kristendomen är? Vet en I vad den kräver? Kristendomen är religionen med ett bestämt mål och med en hög uppgift. Jesus Kristus, denna religions grundare, satte själv exemplet, huru livet skall levas. Med målet klart för sig var Kristus villig att offra allt. Han var villig att giva sitt liv för oss. Därför vilja ock människorna hylla honom och giva honom sin tillbedjan. I han nu fått vetenskaplig bildning och skolen gå ut och tjäna andra, men kommen ihåg, att I kunnen aldrig bliva till gagn för människorna, om det ej sker i kristendomens ande, i ett verkligt offersinne. I gå nu ut i en värld, för vilken I bären ansvar. Skall eder intellektuella fostran räcka till att förbättra edert land, eder omgivning, världen? Nej, intellektet är ej nog. Det måste få religionens stöd, Kristi Andes stöd. Han I ej Kristus, han I ingen att stödja eder på. I ären studenter vid en kristen skola, och det är därför eder plikt att gripa om kristendomens sanning så väl för eder egen del som för alla dem, som ej haft samma förmåner som I att få kristen fostran. Denna är en tid, då vårt land genomgår en allvarlig kris. Besjälade av Kristi

ande kunnen I kraftigt bidra till nationens räddning.»

Så långt general Chiang. Vi kunna ej annat än glädja oss åt detta erkännande av den kristna trons enastående betydelse för Kinas folk. Vi få dock komma ihåg, att andra krafter av starkt kristendomsfientlig art äro verksamma därute, och därför är det nu kanske mer än någonsin av vikt att med trohet och allvar kämpa för evangelii sak i detta stora land.

Å Mauritzberg

(Margarethas vilohem)

anordnas instundande Påskhelg, 19—22 april, med ankomstdag skärtorsdagen några *stilla dagar med vila och uppbyggelse omkring Guds ord och missionen* vartill även vår Missions vänner äro hjärtligt välkomna.

Bibel- och missionsstunderna ledas av *Rektor Joh. Rinman. Missionär Aug. Berg och Missionär Fröken Frida Prytz m. fl.* medverka. Prisen moderata. Alla nutida bekvämligheter, värmeledning även i kappellet. Övriga upplysningar genom prospektet som erhålles från Margaretha-skolan, Norrmalmsorg 1, Stockholm.

Anmälningar torde insändas före den 15 april under samma adress.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under febr. 1935.

Allmänna missionsmedel.

186. B. o. K. L., Sthlm	25: —	206. K. S. Flisby, »tackoffer på 75-årsdagen», gm E. B.	25: —
187. Kinalänk i Gbg	5: —	207. I. B., Katrineholm	10: —
188. Hakebo Mfg	25: —	209. Koll. i Skulleryds Missionshus	27: 25
189. Sanda gamla syfören.	20: —	210. »Tackoffer», S., Flisby	3: —
191. Torsås kyrkl. missionsstyfören.	50: —	211. C. G., do	3: —
192. H. H., Visserum	30: —	212. Karlstorps Västra Mfg	20: —
193. Håbelsbolets Missionsförsaml.	25: —	213. G. G., Gbg	7: 75
194. L. B., Björköby, »prov å H. S. Ö.»	4: 75	214. M. H., Skönberga	2: 75
195. »Onämnd»	100: —	215. G. S., Smål Taberg, »tjonde»	10: —
196. E. S., Björköby	20: —	216. I. C., Hålahull, »parb.-medel	18: 46
197. D. S., Blidsberg	5: —	217. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh.	100: —
198. M. E., Malmö, »parb.-medel	12: 50	219. A. C., Sthlm	7: 25
199. A. O., Växjö	40: —	220. V. O., Burön, gm S. N., Skellefteå	10: —
200. P. J., Karlskoga	100: —	221. Medel inkomna i st. för blommor på inspektör Olssons grav, gm K. R., Gbg	40: —
201. I st. för blommor på Margit Erikssons grav från hennes kamrat K. K.—g	5: —	222. Kinakretsen, Gbg, till Carl-Gustaf Nordbergs underh.	55: —
202. A. J., »Herrens del»	30: —	223. A. P., Karlskrona, i st. för blommor på Margit Erikssons bar	5: —
205. N. N., Dalarne	20: —		

M A R I A S   L O V S Å N G .

Då sade Maria: »Min själ prisar storligen Herren, och min ande fröjdar sig i Gud, min Frälsare. Ty han har sett till sin tjänarinns ringhet: och se, härefter skola alla släkter prisa mig salig. Ty den Mäktige har gjort stora ting med mig, och heligt är hans namn.» Luk. 1: 46—49.

Marias lovsång är onekligen en av bibelns skönaste lovsånger, och likväl innehåller denna bok icke så få högstämda sånger. Där stå Hannas, Moses, Davids, Sakarias med fleres lovsånger, vilka giva oss redan nu en aning om den dag, då alla de saligas sånger skola brusa som dånet av ett stort vatten, på samma gång som de ljuda milt som harpors klang under harpolekarnes händer. Vad är det då, som gör dessa bibelns lovsånger så hänförande sköna? Jo, under det andra sånger i allmänhet besjunga mänsklig godhet och storhet, naturens skönhet och dylikt, så upphöja bibelns lovsånger Herren, såsom ock

Maria sjöng: »Min själ prisar Herren den Mäktige.» Och när hon även inblandade sitt namn i sången, så skedde det endast för att framhålla tjänarinns ringhet. Skulle vi sjunga blott om vår ringhet, då saknades glädje i sången. Skulle vi sjunga om vår egen godhet, då saknades sanning i sången. Skulle vi sjunga blott om Herren och icke med Maria få tillägga, att han gjort mäktiga ting med mig, då saknades väl hjärta och själ i sången. Men när man nu får upphöja Herren och så tillägga, att han gjort mäktiga ting med mig, då kan man i sanning säga: »Min själ prisar storligen Herren.» Syndaträlen må sjunga och fröjdas, men han kan dock icke lägga sin själ i sången. Och skulle sådant i viss mening kunna sägas, så blir hans sång dock i alla fall lik fågelns i buren. Nej, skall sången bliva lik Marias, då måste man vara salig. På hennes minnesstod var för alla

kommande tider och släkter blott ett enda ord inrstat: Salig. Men det ordet var också det bästa, som kunde skrivas där. Att ärestoder av marmor resas på de avlidnas grifter eller ännu mer att, såsom det plägar kallas, resa sig en minnesstod i samtids och eftervärlds beundran och tacksamhet, det må nu vara värt vad det kan. Men uttalar icke Gud på samma gång sitt salig över en sådan på jorden firad man, då betyder beprisandet av honom mindre än intet. Maria var salig i livet, salig i döden, salig i evigheten, och alla släkter prisa ännu henne salig. Därför sjöng hon. Hur skulle hon kunna annat? Käre, har du funnit förlösning och frid i Jesus, så sjung även du!

Herre Jesus, stäm mitt hjärtas harpa genom din Helige Ande till att lovsjunga ditt namn! Amen.

F. H a m m a r s t e n.

Våra hemförlövade medarbetare.

»Där jag är, där skall också min tjänare få vara. Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom.» (Joh. 12: 26.)

Så talar Herren Jesus om sina tjänare, och det fyller hjärtat med hugsvalelsens glädje att tänka på dessa Herrens ord, då buden komma, att någon av våra dyra medtjänare i missionens kallelsegärning gått att vara hos Herren. Den gemenskap, som skapas under den gemensamma uppgiftens fyllande med dess nöd och kamp, med dess allvarliga trosprövningar å ena sidan, men också med dess skördeglädje å andra sidan, gör, att man djupt och innerligt växer samman. Därför blir det också ett verkligt slitande av ömma band, då skilsmässans stund kommer. Och känslan

av egen svaghet och ensamhet vill därjämte då inställa sig. På samma gång vi tacka för vad Herren gav genom våra medarbetare och bedja om att frukten av deras livsgärning må förbliva och förmeras, kommer ovillkorligen bönesucken: Herre fyll tomrummet.

Nu ha elter varandra icke mindre än fem av våra medarbetare gått över gräusen, nämligen: brukspatron Ernst Kjellberg, Göteborg, handlanden Efr. Isacsson, Mariestad, folkskolläraren C. F. Pettersson, Skattungsbyn, herr O. Halvarsson, Strömsdalsbruk, och f. stationsinspektör J. E. Ohlson, Göteborg. Deras tjänst var kärlekens frivilliga offergärning. På lön härnere ha de ej räknat. Ingen timlig ersättning har givits dem, men Herren har låtit oss veta, att han sört för, att de ej skola bli lottlösa i hans himmelska rike. Det är en ovansklig nåd att få dela tjänsten härnere och få vänta härligheten därövan. Ännu är vingårdens Herre ute för att söka och kalla arbetare i sin vingård. Må han finna många villiga och hörsamma tjänare att tråda i deras fotspår, som lämnat oss, ty skörden är mycken men arbetarna äro få.

»Vi kämpa må med troget, tappert mod, som fordomtid Din helga skara god, Tills hon bekrönt i segerns boning stod.

Halleluja».

E. Folke.

J. Emil Ohlson.

(Insänt.)

Den 30 sistlidne januari avled å Sahlgrenska Sjukhuset i Göteborg efter sviter från en genomgången operation f. stationsinspektören J. Emil Ohlson i en ålder av något mer än 71 år. Med hans bortgång förlorade Kinakretsen i Göteborg såväl som »Kinalänkarna» härstädes en av sina trognaste medlemmar. Många av vår kinamissions vänner erinra sig honom säkerligen

från hans upprepade besök vid årsmötena i Stockholm i egenskap av ombud för Göteborgskretsen. För övrigt, vem av deltagarna i bibelveckorna å Säter vid Jonsered minnes ej den blide och försynte mannen, som med så livligt intresse trots sin rätt höga ålder tog del av allt det värdefulla, som mötena där hade att bjuda och ytterst sällan saknades på sin plats. Emellertid är nu platsen efter honom tom, och saknaden mycket kännbar såväl i hemmet som i vänkretsen.

Utom missionen kunna vi säga, att söndagsskolan var hans skötebarn. Bland de små där fick han, ända tills sjukdomen lade hinder i vägen, utså Guds ords ädla säd under flera tiotal av år och ymnigt skänka bort av sitt hjärtas varma kärlek. Frukten härav skall uppenbaras på den stora skördens dag.

O, kunde i sanning räknas till »de stilla i landet», som ägna mycken tid åt bönen och Guds ords läsning och studium. Hur ljus och varm var ej hans blick, och huru gav ej hans hela väsen liksom en återglans av den ljuva frid, som hans hjärta funnit genom Jesu Kristi nåd. Lika stilla som hans levnad varit, lika fridfullt och stilla fick denne Herres tjänare ingå i vilan för att »saligt skåda, vad här han trodde på». »De skola se Hans ansikte, och Hans namn skall stå tecknat på deras pannor». Uppb. 22: 4. K. E. B.

FRÅN

 REDAKTION OCH EXPEDITION

Mötena den 14 mars.

Från olika delar av vårt land hava vi mottagit uppmuntrande underrättelser om att man varit samlade med anledning av vår årliga tacksägelse-, bön- och offerdag den 14 mars. Från mötet här i Stockholm hoppas vi att i nästa nummer av vår tidning kunna införa missionär C. F. Bloms predikan i sammandrag.

Bönemötena för S. M. K. i Stockholm.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina anordnas i Stockholm dels *varje tis-*

dag kl. 7 e. m. i Kinarummet, Belesdukyrkan, Floragatan 8, och dels varannan fredag kl. 2 e. m. på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55. De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva v. G. den 29 mars och den 12 april.

Utgjute Gud i nåd över oss alla bönen Ande, så att vi enskilt och tillsammans kunna utföra förebedjarens viktiga gärning.

Kinalänkarna i Stockholm

samlas till möte hos *Ingenjör och fru Axel Welin, Bellmansgatan 15, 4 tr., torsdagen d. 4 april kl. 7 e. m.* Må vi då samlas så många som möjligt, varandra till hjälp och uppmuntran och till Guds rikets framgång.

»I ären kallade att ärva välsignelse.»*

*Jag skall välsigna dig, så Herren säger,
 Och styrka, stödja för var dag som går.
 All makt i himmel och på jord jag äger,
 Så vila tryggt därvid det nya år.*

*Jag skall välsigna dig — mitt hjärta glädas
 Då av min fullhet jag får giva ut.
 O, hjärta, säg varför du ofta rådes?
 Min nådesrikedom ej tagit slut.*

*Jag skall välsigna dig — Ja, se tillbaka
 Uppå den väg, du ren tillryggagåt,
 Och säg om du ej tacksamt kan bejaka,
 Han har fullbordat det Han haver sagt.*

*Jag skall välsigna dig — I glädje, smärta
 Jag är dig när om än det syns ej så.
 Se framåt då med hopp. Invid mitt hjärta,
 Där är det lugnt. Dit inga stormar nå.*

*En dag skall jag i fröjdesång förbyta
 Allt jordens ve, allt, som dig tryckte här.
 I full förklaring skall du salig skåda:
 Allt tjänar den, som Herren Gud har kär.*

—g.

* Ovanstående poem har med anledning av den 14 mars insänts till missionsföreståndare Folke från en av S. M. K:s varma och trogna vänner.

Folkopinionen och missionen i Kina.

Den danske prästmannen prosten Hans Koek, Solbjerg, har i en artikel i tidningen, Den Kristne Buddismission, givit flera exempel på kinesernas växande förtroende för den kristna missionen. Han skriver bl. a.: »Till och med en sådan tidning som China Weekly Review, som annars visat ganska ringa intresse för missionen, gjorde under dec. 1931 följande uttalande: »Då det nationalistiska partiet för flera år sedan kom till makten, såg det ut som om den kristna missionärens verksamhet praktiskt talat vore slut. Men nu se vi huru t. ex. i provinserna Kiangsi och Fukien de amerikanska missionärerna och våra kinesiska ämbetsmän helt vänskapligt samarbete för att bringa hjälp till de många, som under den gångna tiden blivit utplundrade av de härskande kommunisterna.»

Då stadsstyrelsen i Hankow nyligen befallde, att sju lutherska missionsskolor skulle stängas, därför att de ej låtit inregistrera sig, skrev strax den kinesiska tidningen The Hankow Herald en skarp artikel emot detta förfarande. Det heter däri: »Runt om i landet finnas högre och lägre missionsskolor som ej äro inregistrerade, men som ändå få pagå. Vi fråga: Är då religionen skadlig i en stad, men ej i en annan? Vi veta att många av statens ledande män ha fått sin utbildning i missionsskolor, och ibland dessa är det flera av våra högst stående ämbetsmän, som funnit att kristen tro erbjuder den bästa hjälpen, då det gäller att tjäna fosterlandet. Vi kunna ej heller glömma, att på den tid, då vi i Kina hämtade vår högsta visdom ensamt från våra klassiker, var det missionsskolorna, som bibringade oss modärn vetenskap, samtidigt som vi undervisades i den kristna religionen. Denna undervisning synes icke då ha varit skadlig, varför skulle den vara det nu?» Artikeln slutar så: »Låt oss säga klart ifrån för alla, att vår tidning ej är religiös; intet vore oss kärare än om hela

vårt skolväsen enbart stöde under kinesisk ledning. Men vi opponera oss emot den bolsjevikbetonade fason, som hänsynslöst undertrycker samvetets frihet.

Marskalk Chiang Kai-shek har på senare tiden företagit inspektionsresor till olika delar av landet och har därunder brukat samla missionärerna för att höra deras mening angående bästa sättet att verka för folkets bästa. De kinesiska tidningarna ha som regel refererat dessa sammanträden och uttalat sin beundran för det osjälviska arbete, som utföres av missionen. Man fäster uppmärksamheten vid att detta kan näppeligen vara en frukt av imperialism eller kapitalism. Och när det unga missionärsparet Stam nyligen mördades av kommunisterna hade en så utpräglad världslig tidning som China Weekly Review på framskjuten plats icke blott de mördades porträtt utan ock en artikel full av beundran för sådant hjältemod. Missionärernas liv vore sannerligen icke så som åtskilliga mena ett liv i ro och vällevnad.»

Gripande äro dylika vittnesbörd. Vårt arbete är icke låfångt i Herren. Må vi frimodigt verka Herrens verk, då rika tillfällen därtill givas. E. F.

FRÅN MISSIONÄRERNA

På bybesök.

Swedish Mission, HoYang, She.,
N. China, den 21 februari 1935.

Kära Vänner!

Jesus sade: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden.»

Ovanstående kosteliga ord, som i kväll ideligen ha ringt i mina öron, ville jag sända Eder, trogna förebedjare, samt berättat litet om de upplevelser, vilka evangelisten Kung och jag har fått göra de tre sista dagarna, såsom en liten hälsning från denna teg av Guds stora vingård.

Under den föregående veckan hade vi

I två dagliga bönestunder för det besök, vi ämnade göra i byn Tu-tien. Vi kände båda ett stort behov av att bedja Gud om särskild välsignelse, så att vårt besök ej skulle bli förgäves. »Vet du», sade herr Kung, då vi första gången samlades till bön för denna sak, »jag hade tänkt fråga dig, om du ej var med om att på detta sätt förbereda vårt besök, och nu kom du i stället och frågade mig om det, som jag gått och tänkt på. Vilken enighet i anden!» Det kändes särskilt gott att under ett sådant ömsesidigt förhållande få gemensamt gå fram till nådens tron. Och dessa stunder voro ej förgäves. I förbönen ligger dyrbara skatter fördolda. Detta är den tjänst i Guds rike, som aldrig är förgäves. Vänner! Måtte vi alla få vara sådana, som stå med uppräckta heliga händer inför nådastolen och deltaga i den store Översteprästens förbön!

På lördagsmorgonen reste vi dit. En liten åsna, som skulle bära våra saker, hade vi hyrt, och så bar det iväg. Vi gingo rätt fort och hunno därför upp flera på vägen. Med alla, som voro villiga att samtala om »läran», gjorde vi sällskap en stund. Må Herren välsigna det utsädet!

Utstationen i Ch'inch'eng skulle vi gå förbi. Emedan jag ej varit där, ville jag se platsen. Men vi bestämde oss för att endast »titta in» ett tag. Inkomna blevo vi på det hjärtligaste välkomna, och viingo ej nämna, att vi skulle fortsätta resan, förrän vi stannat och ätit middag tillsammans med dem. Vi hade ingenting annat att göra, ty de troende voro så ivriga att ha oss kvar en stund. Mannen, som hade hand om mulan, sände de iväg, och garanterade för att de skulle ställa djur till vårt förfogande. Efter en gemensam måltid med de troende bröderna gingo vi runt för att se området. I granngården bodde en 30-års man med sin hustru och ett barn. De hade ofta hört Ordets predikan, men ej avgjort sig för att tro. Vi samtala med dem en stund, varcfter de bestämde sig vara villiga att tro på Herren Jesus. Vi gingo in i deras trånga boning, där vi ropade till Gud om förbarmande över dem båda. På min frå-

ga, om vi ej kunde samla de troende till en liten andaktsstund, svarades från flera håll: »Visst ska vi ha möte!» En av bröderna tog fram gonggong och slog på den en stund, och inom tio minuter var lokalen alldeles fullsatt. De, som kommo senare, fingo sitta utanför dörren.

Mötet blev ej kort, som vi tänkt, och innan vi lämnade de kära trossyskonen i Ch'inch'eng, höll solen på att sänka sig borta vid horisonten. Tvenne präktiga riddjur ställdes de till vårt förfogande. Den åsna, jag red på, var rätt yster och hade lite lustiga idéer för sig ibland, varför jag blev avkastad ett par gånger. Vid ett tillfälle gjorde jag en trevlig volt och hamnade i den värsta leran. Det hela såg så lustigt ut, att vi ej kunde låta bli att skratta. Då vi kommo fram till Tutien, var det redan mörkt, så ingen lade märke till vår ankomst. Vi voro trötta efter resan, och ville därför helst vara ensamma med vårt värdfolk. Den gamle käre herr Wang tog så vänligt emot oss, och ordnade med allting så bra. På kvällen hade vi endast ett litet bönemöte med värdfolket. Följande dag — Herrens dag — gick evangelisten Kung till Ch'inch'eng, medan jag stannade kvar för att leda gudstjänsten i Tutien. Mycket folk var med på båda platserna. Innan vi skiljdes åt på morgonen, gjorde Gud ett stort verk i en församlingsmedlems hjärta. Han hade för länge sedan blivit förargad på sin äldre bror, och sedan dess hade hans inre varit fullt av hat till sin broder. Den äldre brodern är en ledare i församlingen, men han hade den stora sorgen i sitt hjärta, att brodern ej ville förlåta honom. En söndagsförmiddag hade t. o. m. den äldre brodern gått in i sin brors rum och lagt sig på knä samt sagt: »Jag går ej härifrån, förrän du lovat att följa med på gudstjänsten.» Då hade denne bevekt sig och följt med, inen ovilligt. På söndagsmorgonen besökte vi honom, då vi samtalande om sista delen av Matt. 18. Han iusåg sin stora synd och var villig att be sin äldre bror om förlåtelse. Så gjorde vi sällskap till denne, och i ett av hans rum bådo de båda varandra och Gud om för-

lätelse. Den var en härlig stund. Den äldre brodern var obeskrivligt lycklig och visste ej, hur han skulle tacka Gud för hans stora nåd. Det var roligt att sedan se de två bröderna sitta vid varandras sida under mötena. »Vår store Gud gör stora under!» På kvällen, då vi hade slutat mötet, suto några män kvar, som ville samtala om »läran». Vi hade ej lalat så mycket till dem, förrän den ena sade: »Nu har jag så länge levat i synden, nu vill jag tro på Jesus.» Han hade knappt sagt detta, förrän en annan sade: »I kväll vill jag också besluta mig för att tro på Jesus.» Våra hjärtan blevo alldeles övertyllda av glädje över det Andens verk, som pågick i deras hjärtan. Vi böjde knä på det hårda stengolvet. Himmelen kändes så nära och Guds närvaro så verklig, att jubeltoner brusade fram ur vårt inre. Gripande var det att höra, hur dessa två på sitt originella men uppriktiga sätt bådo Gud att för Jesu förtjänst förlåta allt det gamla och rena deras hjärtan. Medan vi lågo på knä inför Herrens ansikte, sjöngo vi den ena kören efter den andra, och det kändes som ingen hade lust att stiga upp. Den söndagskvällen var det svårt att gå och lägga sig. »Du ser», sade evangelisten Kung till mig, »hur härligt Gud bönhör oss!»

På måndagen skulle hedningarna ha en stor festlighet i byn. Folk från de närgränsande byarna kommo i massor för att se ståten, som skulle försiggå. Vi förberedde oss för att predika på en stor tröskplan, som fanns i närheten av stora bygatan. Ett litet tält slogs upp, och mycket folk kom. De stannade dock ej så lång stund, men andra kommo i stället. Troligen fastnade ej mycket i deras hjärtan, ty deras tankar voro så upptagna med festligheterna. Men ett är visst, de fingo dock höra Jesusnamnet nämnas, och Gud kan förvisso använda några ord, av allt som sades, till att väcka en inre längtan efter de ting, som äga värde och som evigt skola bestå. Detta håller vi på att bedja om.

Bland åhörarna på e. m. satt en 72-årig herre, som lyssnade troget till det bud-

skap, som evangelisten frambar. Mitt under mötet kastade han fram några frågor, som med glädje besvarades. Efter en stund säger han högt: »Jag vill också tro på Jesus». Vi bjöd honom följa med till herr Wangs hem. En av ledarna i församlingen fortsatte mötet i tältet, medan vi gingo med den gamle mannen. Han var fast i sitt beslut att ej längre tro på avgudarna, ty de hade aldrig kunnat hjälpa eller ge den tillfredsställelse för själen, som han hela sitt långa liv hade längtat efter. Vi böjde åter knä och bådo Gud hjälpa den gamle att kunna tro på Herren Jesus. Då evangelisten och jag slutat bedja, börjar den gamle att bedja med egna ord. Hans bön skall jag sent glömma, orden har jag glömt, men den längtan, som fanns i tonen, har etsat sig fast i mitt inre. Vi stego upp samt satte oss för att samtala med den gamle. Han tar fram sin långa, fina rökpipa samt en skinndosa för att röka. »Det här tycker väl inte ni om», säger han, »men jag skall försöka lämna det så småningom, då jag kommer hem.» Vi sade till honom, att Jesus har all makt i himmelen och på jorden och kunde hjälpa honom, att lämna rökningen denna stund. Den gamle säger: »Är det sant, då ska jag genast sluta. Så bryter han av den fina pipan i två delar, går över golvet och kastar skinndosan och pipan i spisen. Det var ett stort steg. Då han gjorde detta, kommo flera hedningar in och tyckte förstas, att det var skada, att kasta bort dessa dyrbara saker. Vi gingo in i ett mindre rum, där vi ropade till Gud om kraft från höjden över den gamle, som tagit detta viktiga steg. Så suto vi och språkade länge. En hedning, som suttit och hört på, medan vi talade till den äldre mannen, blev djupt rörd, och sade sig vara villig att kasta bort sina avgudar och tro på Jesus. Han hade hört mycket om »läran», så han var ej så främmande för de andliga tingen. Så böjde vi knä igen och bådo till Gud för honom. Även han kunde med egna ord bedja till Gud. Sedan skyndade han sig hem, där han omtalade för sin hustru, att han nu hade börjat att tro på Jesus. I hemmet beslutade

kvinnan sig för att tro också. Detta berättade han, då han följande dag kom åter. Han och jag hade då ett långt samtal. Jag förvånades storligen över att han förstod så mycket, och då vi hade en hönestund samman, bad han likt en som varit troende i flera år! På måndagskvällen voro vi trötta efter alla samtal och möten, men överfyllda av glädje i Herren. Då vi hade aftonbön med de troende, voro också några hedningar med. Några av dessa stannade kvar, då de övriga gått. Vi talade om allvaret i att dröja med att avgöra sig för Herren och låta honom komma in i hjärtat och där bli konung. En av dem säger: »I går ville min gode vän börja tro på Jesus, och nu vill också jag göra det.» Herr Wang viskar till mig: »Han har hört mycket, och vad han säger är, vad han verkligen menar.» Vi böjer knä samman ännu en gång. Han beder själv varmt och innerligt.

Det var två lyckliga bröder — en kines, en svensk — som på tisdagsmorgonen gingo åter till Hoyang. Gud hade visat, att han var en bönhörande Gud, ty även flera troende, som varit tröga och slöa för andliga ting, bådö Gud om förlåtelse för denna synd.

Kära, trogna, förebedjande Vänner! Tack för att Ni äro trogna i bönevrån. Jag önskar, att Ni kunde vara med och se på, då Herren Jesus verkar. Verket är ej förgäves, även om tråkigheterna många gånger äro nedtyngande. Verket är Herrens, och han skall föra det till seger!

Eder tillgivne *Ake Haglund*.

»Från jämmerdalen till glädjesalen».

För omkring 15 år sedan fanns i en by ungefär en mil från Tali en änka med sin lille gosse på 4—5 år. Det var ett litet vackert barn och sin moders skatt. Hemmet var ganska välbärgat, varför det blev stor förskräckelse en dag, när ryktet spreds, att rövare voro i närheten. Skulle den lille tagas för att sedan lösas ut mot en stor summa? I sin ångest för sonens skull flydde modern med sin gosse till en undangömd hydda, där de bodde under flera månader. Men »kangen», den murade

bädden, var fuktig, och den lille ådrog sig en sjukdom, som gav honom märken för livet. Hans kropp blev ofärdig, hans ansikte förvreds, så att det var nästan svårt att se på honom. Han kunde ej röra sig, utan att hans förvärkta lemmar på ett Irånstötande sätt väckte uppseende.

Denne stackars vanföre och olycklige pojke fick höra evangeliet, och det blev för honom i sanning »ett glatt budskap». Han trodde, och det ej endast med förståndet, utan det var en verklig hjärteomvändelse. Vid höstmötet 1932 döptes han. När han sedan skulle avlägga sitt vittnesbörd, var det nog mer än en, som drog på munnen, då han skulle gå fram — men när han med några ord vittnat om sin Frälsare, så voro åhörarna djupt gripna av vad de hört. Han hade upplevat frälsningens hemlighet, och kunde prisa Herren för vad han fått.

Hans nit att vittna om Herren visade sig på flera sätt. Gärna passade han på att tala med vem helst han fick tillfälle till att samtala med. Han deltog ivrigt i bönen, då han var med här eller på den predikoplats, där han hade sitt hem. Hans bön för de oomvända i hemmet, modern och hustrun, ty hans mor hade skaffat honom hustru, och för byfolket och andra, kunde ej annat än gripa oss, som hörde honom bedja. I julas voro några härifrån till byn, där han bodde, för att ha julmöten i ett stort kök, där de samlas till möten, och han var då med. Men det var sista gången. Han gick hem sjuk, och inom kort var hans ande fri från lidandet och ofärdigheten. Innan han dog, sade han till modern: »Du vet, mor, att jag nu i fem år sjungit sånger till Jesu ära. Lova mig nu, att även vid min grav Jesus-sångerna ska få sjungas! Kom inte med något av det, som hör mörkret till vid min begravning.» — Modern, som själv ej har tagit emot Herren som sin Frälsare, uppfyllde dock sin sons sista önskan och bön. Och begravningen fick bli ett vittnesbörd inför hedningarna om de kristnas hopp och tröst mitt i döden.

Och nu — fri från plågornas kropp — får han skåda Gud! *Ingeborg Ackzell*.

Redogörelse för arbetet i Ishih missionsområde under året 1934.

I Ishih distrikt ha vi också under det gångna året liksom en rad av år haft förmanen att arbeta under yttre lugn. De goda vår- och höstskördarna ha medfört bättre tider, vilket underlättat arbetet.

Församlingsvården har tillgodosetts genom att s. k. stormöten på två eller tre dagar hållits på ett större antal utstationer och predikoplatser. En veckas uppbyggelsemöten för hela distriktet anordnades i april månad med den med rätta uppskattade pastor Yang från Kūwu som huvudtalare.

Kretsarna av troende ha också fått besök under olika söndagar, då tillfälle givits därtill.

Under sommaren gjorde två av bibelkvinnorna en resa i distriktet för att genom besök i hemmen lämna kvinnliga församlingsmedlemmar andlig hjälp.

Liknande besök gjorde underveckan tillsammans med frivilliga arbetare under delar av mars och maj månader.

Fröken Elna Lenell har med kvinnliga medhjälpare hållit tre kurser för kvinnor, varvid deltagarna fått andlig undervisning samt undervisning i läsning. Antalet deltagare har växlat mellan dussinet och tjoget.

Kurser för dopkandidater hölls under våren i Ishih och under hösten i Yungho. Tjugotre personer upptogs genom dop i församlingen.

Vid närmare kännedom om det andliga och sedliga tillståndet i församlingen framstår å ena sidan behov av väckelse bland namnkristna och mer eller mindre världsliga troende, å andra sidan behovet av att de troende stadfästas i Ordet. Detta

senare behov skulle till synes bäst kunna mötas genom att bibelklasser och bibelkurser anordnades i de olika kretsarna.

Goss- och flickskolorna ha båda haft ett gott arbetsår. Eleverna ha i det hela fått vara friska, och arbetet har pågått tillfredsställande under goda lärares ledning. Ombyte av lärare har skett i gosskolan, vars förra lärare rest till Shekow teologiska skola. I hans ställe anställdes en församlingsmedlem från Linchin, vars utbildning, begåvning och andliga karaktär gjorde honom lämplig för uppgiften. Vår nye lärare har utgjort ett stort ämne till tacksamhet emot Gud. Då elevantalet i gosskolan varit stort, har dessutom en kristen lärare frivilligt lämnat hjälp med undervisning.

Evangelisationsverksamheten har huvudsakligen bedrivits under form av tältarbete. Med det tält, som missionen ställt till förfogande, arbetade en tältgrupp under våren i Wanch'üans landsbygd och under hösten i ett par byar ej långt från staden Hsiahsien. En annan tältgrupp, huvudsakligen bestående av frivilliga arbetare, arbetade under våren utanför Yungho stad och under hösten i några byar nära Linchin. De kristna i Yungho skaffade sig under sommaren ett eget tält, varmed evangelisationsarbetet å landsbygden däromkring kunde fortsättas.

Resultaten av detta slags arbete ha varit olika. På några håll ha de synliga resultaten varit små. Men på flera håll ha många blivit »sökare». Det slutliga resultatet är för tidigt att nu bedöma. Sändet sker på en förhoppning. Må Guds välsignelse vila över arbetet!

Ishih, Shansi, den 11 februari 1935.

Wilhelm Bergling.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto nr **502 15.**

INNEHÅLL:

Marias lovsång. — Våra hemförlovade medarbetare. — Från Red. och Exp. — Folkopinionen och missionen i Kina. — Från missionärerna.
